

Ellen G. White Estate

TANKER OVER ÅBENBARINGEN

ELLEN G. WHITE

Tanker over Åbenbaringen

Ellen G. White

**Copyright © 2014
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Indhold

Information about this Book	i
1 Åbenbaring 1	iv
2 Åbenbaring 2	vii
3 Åbenbaring 3	xiv
4 Åbenbaringen 4	xxiv
5 Åbenbaringen 5	xxviii
6 Åbenbaringen 6	xxxiii
7 Åbenbaring 7	xxxiv
8 De et hundrede og fireogfyre tusinde.....	xxxvii
Åbenbaring 8	xlvi
10 Åbenbaringen 9	xlviii
11 Åbenbaringen 10	xlix
12 Åbenbaringen 11	li
13 Åbenbaringen 12	liii
14 Åbenbaringen 13	lv
15 Forbudet mod at købe og sælge.....	lvii
16 Dødsdommen	lx
17 Dyrets Billede.....	lxii
18 Dyrets Mærke.....	lxviii
19 Spiritismen I.....	lxxiii
20 Spiritismen II	lxxxiii
21 Kirke og Stat.....	xciii
22 Menigheden	ci
23 Åbenbaringen 14	cvi
24 Åbenbaringen 14 kronologisk.....	cx
25 De sidste begivenheder og deres indbyrdes forhold. ...	cxxxvi
26 Åbenbaringen 14 belyst.....	cxl
27 Sundhedsreformen og budskabet i Åbenbaringen 14	cliii
28 Babylon og den sidste menighed	clvii
29 Åbenbaringen 15	clxvii
30 Åbenbaringen 16	clxxiii
31 Åbenbaringen 17	clxxix
32 Åbenbaringen 18	clxxxiv
33 Kristi Natur - Guds Søns Menneskevorden	cxcvii

34 Åbenbaringen 19	ccxxi
35 Åbenbaringen 20	ccxxvii
36 Åbenbaringen 21 og 22	ccxxxiv

1 Åbenbaring 1

»Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere; hvad der skal ske i en hast. Og han sendte bud ved sin engel og gav til kende i billeder for sin tjener Johannes, som her vidner om Guds ord og Jesu Kristi vidnesbyrd -alt, hvad han selv har set. Salig er den, som oplæser, og de, som hører profetiens ord og holder fast ved det, der er skrevet i den; thi tiden er nær« Ab. 1,1-3.

Mange har ment, at Åbenbaringens bog er forseglet, og derfor vil de ikke bruge tid til at studere dens mysterier. De siger, at de ser hen til frelsens vidunder, og at de mysterier, der blev åbenbaret for Johannes på øen Patmos ikke er så betydningsfulde som det.

Men sådan ser Gud ikke på denne bog. Han erklærer: »For enhver, som hører de profetiske ord i denne bog, vidner jeg: »Hvis nogen lægger noget til dette, skal Gud lægge på ham de plager, som er skrevet om i denne bog. Og hvis nogen tager noget bort fra denne profetiske bogs ord, skal Gud fratage ham hans del i livets træ og den hellige stad, som der er skrevet om i denne bog.« Han, som vidner om dette, siger: « Ja, jeg kommer snart« Åb. 22, 18-20.

Åbenbaringens Bog meddeles verden, hvad der tidligere er sket, hvad der sker nu, og hvad der vil ske i fremtiden. Den er skrevet til vejledning for os, til hvem de sidste tider er kommet. Den burde studeres med ærefrygt. Det er et stort privilegium at kunne lære af den. Men behandler vi Guds Ord med den ærefrygt, det fortjener - eller med den taknemlighed, der ville behage Gud? »Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at rettesætte, til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Gudsmennesket kan blive fuldt beredt, velskicket til al god gerning« 2 Tim. 3, 16-17.

[10] Det var Herren selv, der åbenbarede de mysterier, som er omtalt i Åbenbaringen, for sin tjener Johannes. Og det er hans hensigt, at alle skal kunne studere dem. Her omtales ting, som er sket i fortiden, og andre af evighedsbetydning, som sker nu - mens endnu andre først vil blive fuldstændig opfyldt ved tidernes ende, når den sidste store kamp mellem mørkets fyrste og Himmelenes fyrste vil finde sted.

Den sidste store kamp vil komme til at stå mellem dem, som bevarer Guds bud og Jesu tro og den frafaldne magt, som vil bedrage alle dem, der bor på jorden. »Og det gør store tegn, så det endog får ild tid at falde fra himlen ned på jorden for menneskenes øjne. Og det forfører dem, der bor på jorden ved de tegn, som det fik magt til at gøre for dyrets øjne, og det opfordrer dem, der bor på jorden, til at lave et billede af dyret, der har sværdhugget, men atter kom til live. Og det fik magt til at give dyrets billede livsånde, så at dyrets billede endog kunne tale og lade alle dræbe, som ikke ville tilbede dyrets billede.« .Og det får alle, både små og store, rige og fattige, til at give sig selvet mærke på deres højre hånd eller på deres pande, for at ingen skal kunne købe eller sælge uden dem, som har mærket: dyrets navn og. dets navns tal. Åb. 13, 13-17.

Vi står på tærsklen til store og alvorlige begivenheder. Mange profetier vil opfyldes hurtigt. Alle kræfter er ved at blive sat ind. Tidligere historie vil gentage sig; gamle stridigheder vil vågne op på ny, og Guds folk vil være omgivet af farer. Den menneskelige familie er ved at blive ophidset. Denne ophidselse gennemsyrrer alt, hvad der foregår på jorden. Ophidselse over hvad? - Sport, spil, fornøjelser; mennesker farer af sted. Man kæmper for at vinde. Det dagligdags og det forgængelige optager sindene; så ting af evighedsbetydning næppe bliver tænkt på. Besat af stor nidkærhed vil mennesker sætte alle de kræfter, som Gud har givet dem, ind på under ledelse af mørkets fyrste at tilintetgøre Guds lov. Alle mulige bedragere vil erklære, at de er rene og ophøjede, og det simple og urene vil blive ophøjet over det, som er sandt og helligt. På denne måde vil det uægte blive ophøjet og sand gudsfrygt vil blive forkastet på samme måde, som Adam og Eva forkastede Guds ord for Satans løgn. (RH 8-31-1897; 7 BC 954). >

Åbenbaringens Bog blev givet på en sabbat.

Den hviledag, som Herren havde indstiftet i Edens Have, var lige så dyrebar for Johannes, nu da han befandt sig på en øde ø, som da han var sammen med sine brødre i byer og købstæder. Han gentog for sig selv de dyrebare løfter, som Kristus havde givet angående denne dag. Den var tegnet på, at Gud var hans På sabbatsdagen kom den opstandne Frelser til Johannes. På Herrens dag kom jeg under Åndens magt, og jeg hørte bag mig en stærk røst, som lyden af en basun, og den sagde: »Hvad du skriver, skriv det i en bog og send

[11]

den til de syv menigheder, i Efesus og i Smyrna og i Pergamum og i Tyatira og i Sardes og i Filadelfia og i Laodikea.« Og jeg vendte mig om for at se, hvad det var for en røst, der talte med mig; og da jeg vendte mig om så jeg syv guldlysestager og midt imellem lyseslagerne en, som lignede en menneskesøn, klædt i fodsid kjortel og med et guldbælte om brystet...Og da jeg så ham, faldt jeg som død ned for hans fødder, og han lagde sin højre hånd på mig og sagde: »Frygt ikke! Jeg er den første og den sidste og den, som lever; og jeg var død. men se. jeg lever i evighedernes evigheder, og jeg har dødens og Dødsrigets nøgler.« (Åb.1.10-13.17.18).

Forfølgelsen af Johannes blev en anledning for Guds nåde. Det strålende lys fra den opstandne Frelser oplyste Patmos. Johannes havde set Kristus i menneskelig skikkelse med naglegabene. der i al evighed vil være hans herligheds kendetegn i hænder og fødder. Nu fik han igen lov at se sin opstandne Herre i så stor en herlighed, som et menneske kunne tåle, uden at miste livet. Hvilken sabbat for den ensomme fange, som altid havde været dyrebar i Jesu øjne. men nu blev ophøjet mere end nogen sinde før! Aldrig før havde han lært så meget af Jesus. Aldrig havde han erfaret så ophøjede sandheder. (7

[12] BC 955).

2 Åbenbaring 2

Efesus

»Skriv til menighedens engel i Efesus: »Dette siger han, som holder de syv stjerner i sin højre hånd, og som vandrer midt imellem de syv guldlysestage: »Jeg kender dine gerninger og din møje og din udholdenhed, og jeg ved, at du ikke kan fordrage de onde; og du har prøvet dem, der kalder sig selv apostle, skønt de ikke er det, og du har fundet, at de er løgnere; og du har udholdenhed og har døjet ondt for mit navns skyld uden at blive træt. Men jeg har det imod dig, at du har forladt din første kærlighed. Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet, og omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid ; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis du ikke omvender dig.« Åb. 2, 1-5. Her opregnes betingelserne for at blive antaget af Gud. Efesermenighedens første erfaring resulterede i gode gerninger. Det behagede Gud, at den genspejlede Himmelens lys og viste Kristi mildhed og medfølelse - den samme kærlighed, som boede i Jesu hjerte og fik ham til at ofre sit liv for menneskene og udholde deres hån, selv når de kaldte ham en djævel- den kærlighed, som fik ham til på mirakuløs måde at helbrede de syge. Det var en sådan kærlighed, som skulle vise sig i hans efterfølgeres liv.

Men de forsømte at vise den »medfølelse og mildhed, som Jesus viste. Selvet med dets nedarvede karaktertræk fik overhånd over de herlige gode gerninger, som havde været denne menigheds særkende. Jesus var tvunget til at vise dem, at de havde mistet det, som betød allermest. Den kærlighed, som tvang Frelseren til at dø for os, kom ikke klart til udtryk i deres liv - og derfor var de ikke i stand til at ære Frelserens navn. Idet de mistede den første kærlighed, blev de indviklet i videnskabelige teorier, som havde sin oprindelse hos løgnens fader. (2SM, 1906).

I lyset af de mange dyder, der opremses, er det en slående anklage, der rettes imod menigheden i Efesus. »Jeg har det imod dig, at du har mistet din første kærlighed.« Denne menighed havde nydt store

[13]

privilegier. Den var stiftet af apostlen Paulus. I byen fandtes Dianas tempel, som var så pragtfuldt, at det blev regnet blandt verdens syv vidundere. Menigheden i Efesus mødte stor modstand og måtte endog lide forfølgelse - og alligevel veg den fra sandheder, som havde forenet den med Kristi efterfølgere, og antog Satans besnærende vildfarelser i deres sted.

Denne forandrede indstilling var et åndeligt fald. »Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet, og gør de samme gerninger, som i den første tid.« De vidste ikke selv, at der var sket en forandring med deres hjerte - og at de trængte til omvendelse, fordi de ikke fortsatte i deres første gerninger. Men i sin nåde kaldte Gud dem til at vende tilbage til deres første kærlighed og til de gerninger, som altid vil være resultat af sand kristelig kærlighed. (7BC 956 - 957). »Jeg har det imod dig, at du har forladt din første kærlighed.«

Nikolæiternes Lære

Loven og evangeliet kan ikke adskilles. Nåde og sandhed mødes i Kristus; retfærdighed og fred kysser hinanden. Evangeliet er intet mindre end lovens opfyldelse. Det er ikke mindre strengt overfor syndere, end loven er. Loven viser hen til Kristus. Kristus viser hen til loven. Evangeliet kalder mennesker til omvendelse. Omvendelse fra hvad? Fra synd. Og hvad er synd? Det er overtrædelse af loven. Altså kalder evangeliet mennesker bort fra deres overtrædelser tilbage til lydighed mod Guds lov. Ved sit liv og sin død lærte Jesus den strengeste lydighed. Han døde som den retfærdige for den uretfærdige for at Guds lov skulle bevare sin ære - og mennesket reddes fra fortabelse.

[14]

Både i Det Nye og Det Gamle Testamente er frelsens gerning den samme. Hele den jødiske samfundsorden var bygget på Kristus. Alle de symboler, som var indbygget i gudstjenesten, viste hen til verdens Frelser. Også dengang var det ved tro på den frelser, som skulle komme, at syndere blev frelst. Og det er ved tro på Kristus, at de frelses i dag.

Ved at give sin Søn gav Gud sig selv, for at mennesket skulle have en ny mulighed. Havde Gud kunnet ændre sin lov, så den svarede til menneskets tilstand, ville han da ikke have gjort det for at forskåne sin Søn? Jo, helt bestemt. Men fordi hans lov var lige så uforanderlig som hans karakter, lod han sin elskede Søn, som var højt hævet

over loven og et med ham, betale den bod, som hans retfærdighed krævede.

Det, at Guds elskede Søn måtte dø på et kors, viser, at Guds lover ufravigelig. Jesu død ærer og ophøjer loven og er et bevis på dens uforanderlige karakter. Han siger selv: »11«0 ikke, at jeg er kommet for at afskaffe loven og profeterne; jeg er ikke kommet for at afskaffe, men for at fuldkomme.« Kristi død retfærdiggør lovens krav.

Idag er det en udbredt opfattelse, at evangeliet har afskaffet loven. Dette er nikolaiternes lære - og den fordømte Jesus meget skarpt. Til menigheden i Efesus sagde han:« Jeg kender dine gerninger og din møje og din udholdenhed, og jeg ved, at du ikke kan fordrage de onde; og du har prøvet dem, der kalder sig selv apostle, skønt de ikke er det, og du har fundet, at de er løgnere; og du har udholdenhed og har døjet ondt for mit navns skyld uden at blive træt. Men jeg har det imod dig at du har svigtet din først kærlighed. Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet og omvend dig og gør de samme gerninger, som i den første tid; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis du ikke omvender dig. Dog, det fortrin har du, at du hader nikolaiternes gerninger, som også jeg hader.« Åb.2,6.

De, som idag udbreder denne lære, taler meget om tro og Kristi retfærdighed; men de fordrejer sandheden, så den bliver en tjener for uretfærdigheden. De siger, at blot vi tror på Kristus, er det alt, vi behøver at gøre; at synderen får Kristi retfærdighed som et adgangstegn, der opfylder loven for ham - og at vi ikke har nogen pligt til at opfylde Guds lov. Disse mennesker siger, at Jesus kom for at frelse syndere - og at han har frelst dem. De gentager dette atter og atter. Men bliver de frelst, samtidig med at de overtræder Guds lov? Nej, Kristi retfærdigheds klædning skal ikke skjule uretfærdighed! En sådan lære er et stort bedrag - og for disse mennesker bliver Jesus en anstødssten, akkurat som han blev det for jøderne, fordi de ikke ville antage ham som deres personlige frelser. Men for disse bekendende kristne sker det, fordi de, skønt de siger, at de tror på Kristus, dog adskiller ham fra loven og anser tro for at være en erstatning for lydighed. De adskiller Faderen fra Sønnen, som er verdens frelser. I virkeligheden lærer de i ord og gerning, at Kristus ved sin død frelser mennesker i deres synder. (ST, 25.-2. 1897)

[15]

Smyrna

Kristi budskab til den første menighed var. »Vær tro.« Hvor Kristi efterfølgere end søgte tilflugt, blev de jaget som dyr. De blev tvunget til at skjule sig på øde steder. »De blev stenet, martret, gennemsavet, dræbt med sværd, gik om i fåre- og gedeskind, led nød og trængsel og blev mishandlet, dem var verden ikke værd; de flakkede om i ørknør og bjerge og i jordens huler og kløfter« Hebr.11,37-38. Katakomberne blev skjulested for tusinder. Under højene udenfor Rom var der gravet lange tunneller. Dette mørke og indviklede netværk strakte sig milevidt uden for Roms bymur. Her begravede Kristi efterfølgere deres døde; og her fandt de stakkels forfulgte kristne et hjem. Når den store Lovgiver engang vil genopvække dem, som har stridt den gode strid, vil mange martyrer opstå fra disse triste huler.

[16] Under de heftigste forfølgelser bevarede disse Jesu vidner deres tro ren. De blev berøvet enhver komfort, udelukket fra dagens lys - de måtte leve i jordens mørke skød, men de klagede ikke. Med tro, håb og tålmodighed opmuntrede de hverandre til at udholde savn og lidelse. Tabet af alle jordiske velsignelser kunne ikke tvinge dem til at fornægte troen på Kristus. Prøvelser og fristelser var kun trin, der bragte dem nærmere til deres belønning.

Ligesom Guds tjenere i svundne tider blev mange pint; men de ville ikke lade sig udfri - de ønskede at opnå en bedre opstandelse.« Hebr.11,35. De huskede deres Herres ord, at når de blev forfulgt for Kristi skyld, skulle de glæde sig meget, fordi deres belønning i Himmelen ville blive stor; og således var profeterne også blevet forfulgt. De frydede sig over, at de var blevet agtet værdige til at lide for sandhedens skyld, og sejrssange steg op fra pinestederne. Idet de så opad i tro, åbnedes Himmelen for deres øjne, og de hørte en røst fra Guds trone: »Vær tro indtil døden, så vil jeg give dig livets sejrskrans.« Åb.2,10 (GC 40-41)

Pergamum

Bileams lære, som blev anstødssten for Israels børn . at spise afgud-sofre, at bedrive utugt. og hvad det betyder i dag.

Balak vidste, at Israels fremgang beroede på deres lydighed mod Herren - og at de kun kunne overvindes, hvis man kunne lokke dem til at synde. (PP 451)

Jeg blev ledet hen til den tid, da hedninger grusomt forfulgte og dræbte de kristne. Blodet flød i strømme. De adelige, de lærde og de almindelige mennesker t alle blev dræbt uden nåde. Velhavende familier blev bragt, til tiggerstaven, fordi de ikke ville opgive deres tro. På trods af den forfølgelse og de lidelser, de måtte tåle, ville de kristne ikke sænke standarden. De bevarede troen ren. Jeg så, at Satan frydede sig over deres lidelser. Men Herren så ned på sine trofaste martyrer med stor velvilje. De kristne, som levede i denne farefulde tid, var højt elskede af Gud, fordi de var villige til at lide for hans skyld. For hver lidelse, de udholdt, blev deres løn i Himmelen større.

Men skønt Satan glædede sig over de helliges lidelser, var det ikke nok for ham. Han ønskede at beherske både sjæl og legeme. De lidelser, de kristne gennemgik, drog dem nærmere til hverandre og fik dem til mere end nogensinde at frygte for at mishage Gud. Og det var netop, hvad Satan ønskede skulle ske, for så ville de miste deres styrke og fasthed. Skønt tusinder blev slået ihjel, indtog nye deres pladser. Satan så, at han mistede sine undersåtter. For skønt de blev forfulgt og dræbt, blev de netop derved borgere i Kristi rige. Derfor lagde Satan planer formere fremgangsrigt at kæmpe mod Guds rige og styrte hans menighed. Han fik hedenske afgudsdyrkere til at antage en del af den kristne tro. De bekendte sig til at tro på Jesu død og opstandelse og ville forene sig med Jesu efterfølgere, uden at deres hjerter blev forandrede. Hvilken frygtelig fare for menigheden! Det var en tid med forfærdelig sjælekval. Nogle mente, at hvis de nu forenede sig med de afgudsdyrkere, som havde taget imod en del af det kristne budskab, ville det blive midlet til deres omvendelse. Satan søgte at fordærve bibelens lære.

Jeg så, at til sidst blev fanen sænket, og hedningerne blev forenet med de kristne. Men skønt de foregav at være omvendt, bragte de deres afgudsdyrkelse med ind i menigheden, idet de forandrede genstanden for deres tilbedelse til helgenbilleder, og billeder af Maria med Jesusbarnet. Idet Jesu efterfølgere efterhånden forenede sig med dem, blev den kristne religion fordærvet, og menigheden tabte sin renhed og styrke. Nogle nægtede at slutte sig til afgudsdyrkerne. De bevarede deres renhed og tilbad alene Gud. De ville ikke bøje sig for et afbillede af noget i Himmelen eller på jorden.

Satan triumferede over, at så mange faldt. Og han fik den faldne kirke til at tvinge dem, som ønskede at bevare den rene lære, til enten at bøje sig for dens ceremonier og tilbedelse af billeder - eller blive slået ihjel. Atter blev forfølgelsesbålene de sande kristnes skæbne. Millioner blev dræbt uden nåde. (EW 210-211)

[18] Konstatins tilsyneladende omvendelse i begyndelsen af det fjerde århundrede skabte stor glæde. Og klædt i retfærdighedens kappe vandrede verden ind i kirken. ødelæggelsesværket skred hurtigt frem. Skønt hedenskabet foregav at blive overvundet, sejrede det. Dets ånd fyldte kirken. Hedenskabets læresætninger, ceremonier og overtro blev indarbejdet i troen og tilbedelsen hos dem, der bekendte sig til at være Jesu efterfølgere.

Dette forlig mellem hedenskab og kristendom resulterede i udviklingen af syndens menneske, som ifølge profetien skulle ophøje sig selv over Gud. Dette gigantiske, falske religionssystem er Satans mesterværk - et monument over hans anstrengelser for at sætte sig på Guds trone og regere verden efter sin vilje. (GC 50)

Hvad kan menigheden lære af dette i dag?

Det er mere farligt at være ven med de gudløse end at have dem til fjender. Vi kan ikke have fællesskab med Herrens fjender uden at bringe både vore egne sjæle og deres, som vi har ansvar for, i fare. (ST2.juni 1881)

Det jødiske folk blevet bytte for netop de nationer, hvis skikke de havde valgt at følge. (RH 28. dec. 1905)

De havde blandet sig med disse afgudsdyrkere, forenet sig med dem i handel og adspredelser, ja selv i gudsdyrkelse i den grad, at de havde fået samme ånd og interesser. Og så blev disse Israels såkaldte venner deres bitreste fjender, som af al magt søgte at ødelægge Guds folk:. (ST 15. sept 1881)

Tyatira

»Men jeg har det imod dig, at du finder dig i kvinden Jesabel, som kalder sig selv profetinde og optræder som lærer og forfører mine tjenere til at bedrive utugt og spise afgudsofferkød.«

[19] I denne farefulde krise med præster, der dyrkede afguder og en forfalden konge, forholdt de sig neutrale. Hvis der findes en synd, som Gud afskyr mere end andre, som hans børn gør sig skyldige i, er det den, at de intet foretager sig i en krisesituation. I hans øjne er

dette en alvorlig forbrydelse, ja, den allerværste form for fjendskab imod Gud.

Er jeres lydighed mod mennesker blevet til oprør imod Gud? (Sp. Tes. Ser. B 2,17) ,

Når nogen i menigheden ikke er ydmyge, når de ophøjer sig selv og forener sig med Satan ved at fordømme de mænd, som Herren har valgt til at forkynde frelsens budskab — skal vi da tie for ikke at såre deres følelser? Når medlemmer af menigheden elsker penge højere end retfærdighed, og vil udnytte andre til unfair handel, skal vi da ikke protestere. Og når folk i ledende stillinger og de som underviser vore børn udbreder spiritistiske tanker, skal vi da forholde os tavse af frygt for at mindske deres indflydelse, alt imens sjæle bliver bedraget?

Ikke at fordømme det onde, fordi det ville fordømme dem, der gør ondt, er at støtte uretten.

Vi bør nu indse, at vi ikke hjælper dem som er besluttet på at gøre ondt, når vi viser dem respekt og i stedet bebrejder dem som er imod dem. Alvorlige fejltagelser er begået på dette område. Skal Herrens tjenere, som er imod onde gerninger, angribes, fordi de kalder det onde ondt og _et gode godt? De, som er villige til at tolerere deres gerning, som ødelægger troen i menigheden, lader sig lede af bedrageriske følelser. (Sp. Tes. Ser. B 2,9-11)

Mit budskab til jer er dette: Lyt ikke længere til dem uden at protestere til dem, som fordrejer sandheden. Afslør de spidsfindigheder, som, hvis de bliver troet, vil få prædikanter og lægemissionærer til at lade hånt om sandheden. Alle må være på vagt. Herren kalder mænd og kvinder ind under Prins Emmanuels blodbestænkte banner. Det er blevet mig pålagt at advare vore medlemmer; for mange står i fare for at tro på teorier, som vil underminere selve grundlaget for vor tro. (Sp. Tes. Ser. B 2,15)

3 Åbenbaring 3

Sardes

»Kom derfor i hu, hvordan du tog imod ordet og hørte det,« Her gives en advarsel om en tid, hvor vildfarelser ville snige sig ind som en tyv og stjæle Guds folks tro - hvor de måtte våge flittigt og stadig være på vagt overfor fjendens bedrag.

Mange i Sardes var blevet omvendt ved apostlenes vidnesbyrd. Man havde modtaget sandheden som et strålende lys. Men nogle havde glemt, på hvilken vidunderlig måde de havde modtaget sandheden, og Jesus fandt det nødvendigt at Irettesætte dem.

En efter en var de gamle pionerer faldet bort, og nogle var blevet trætte af at høre de samme sandheder atter og atter. De ønskede nye læresætninger, som passede del)l bedre. De mente, at de behøvede en vidunderlig forandring - og i deres åndelige blindhed begreb de ikke at deres fordrejede opfattelser ville udslette deres første erfaringer.

Men Jesus så, hvordan dette ville ende. Gennem Johannes sendte han denne advarsel: »Kom derfor i hu, hvordan du tog imod ordet og hørte det; hold fast ved det og omvend dig. Hvis du Ikke vågner op, vil jeg komme som en tyv.« Åb 3,3 (7BC 958)

Den som sejrer.

[21] »Dog har du i Sardes nogle få, som ikke har besmittet deres klæder; de skal vandre med mig i hvide klæder, thi de er værdige dertil. Den, der sejrer, skal således iføres hvide klæder; og jeg vil aldrig slette hans navn af livets bog, og jeg vil vedkende mig hans navn for min Fader og for hans engle.« Åb. 3,4.5. Dette er den belønning, som vil blive givet til dem, der har opnået en ren og pletfri karakter og holdt fast ved deres tro. Jesus Kristus vil bekende deres navne for Faderen og for hans engle. De har været loyale og trofaste. De har levet og undervist sandheden, uanset om de blev rost eller dadle!. (7BC960) .

Gud kalder denne menighed til at omvende sig. De har ord for at være levende kristne, men deres gerninger er blottet for Jesu kærlighed. Ak, hvor mange er ikke faldet, fordi de troede på deres bekendelse! Hvor mange vil ikke gå fortabt, fordi deres anstrengel-

ser går ud på at bevare et navn! Den, som har ord for at være en fremgangsrig evangelist, en dygtig prædikant, en bønnens mand, en troens mand står i den største fare for at lide skibbrud på sin tro, når han møder de små prøver, som Gud tillader at komme på hans vej. Ofte vil hans anstrengelser gå ud på at værne om hans omdømme.

Den, der lever i frygt for, at andre ikke skal forstå, hvor værdifuld han er, mister ham af syne, som alene kan gøre os værdige til at ophøje Gud. Lad os være trofaste husholdere og se bort fra os selv - hen til Kristus. Så vil der slet ingen vanskeligheder være. Ligegyldigt hvor udmærket et arbejde kan synes at være, er det værdiløst, hvis det ikke er udført i Jesu kærlighed. Et menneske kan udføre alle mulige religiøse gøremål, men hvis Kristus ikke er kernen i det alt sammen, arbejder dette menneske kun for at ophøje sig selv. (7BC 958)

Du kan udvise stor nidkærhed i missionsarbejde, og alligevel er det intet værd i Guds øjne, hvis det er fordærvet af selviskhed; det er et besmittet offer. Hvis Jesus ikke bor i sjælens tempel, så hjertet er gennemsyret af hans guddommelige egenskaber, vil menneskelige anstrengelser, når de vejes på Himmelenes vægt, blive fundet for lette. Jesu kærlighed gør et menneske rigt. Men mange forstår ikke, hvad denne kærlighed er værd. De forstår ikke, at den ånd, de sætter så højt, er helt blottet for Jesu sagtnodighed og ydmyghed, som kunne gøre dem til lysbærere. (7BC 961) .

[22]

Filadelfia

Se, jeg har stillet dig foran en åben dør.« Åb. 3,8.

Bliv ved med at tænke på den åbne dør, som Jesus har sat dig foran - og som intet menneske kan lukke. Gud vil lukke døren for alt ondt, hvis du vil give ham mulighed for det. »Når fjenden bruser frem som en flod, skal Herrens Ånd rejse et banner imod ham foran dig.« Es. 59.19. engelsk oversættelse. (RH 16. april 1889)

Jesus døde for dem, for at de kunne tage imod livets gave. Han åbnede en vej for dem, så de ved hans fortjeneste kunne holde Guds lov. Jesus siger: »Jeg kender dine gerninger. Se, jeg har stillet dig foran en åben dør, som ingen kan lukke.« Mennesker arbejder ihærdigt på at lukke denne dør; men det er dem umuligt. »Og Guds tempel i Himmelen blev åbnet, og hans pagts ark kom til syne i hans tempel. Åb. 11,19 I arken under nådestolen var de to stentavler, som indeholdt Jehovas lov. Guds trofaste vidner så det lys, som skinnede

fra loven og skulle gives til verden. Satan er ivrigt optaget af at lukke døren for dette lys - men Jesus siger, at intet menneske formår at lukke den. Mennesker vil vende sig bort fra lyset, fordømme og foragte det, men det vil vedblive at skinne klart for at opmuntre og velsigne alle, som vil se det. (RH 25. aug. 1895)

Jesus venter på at udføre et stort værk for os, og hele Himmelen er interesseret i vor frelse.

Vor Forløser vidner: »Se, jeg har stillet dig foran en åben dør, som ingen kan lukke.« Gennem denne åbne dør kan vi se den kongelige lov i pagtens ark i Guds tempel. Gennem denne åbne dør skinner lyset fra den hellige, retfærdige og gode lov. Den viser mennesket, hvori sand retfærdighed består, så det ikke skal begå nogen fejl i opbyggelsen af en karakter, der kan bestå for Gud. Loven fordømmer synden - vi må renses fra synd. Stolthed og egennytte kan ikke bo i vort hjerte uden at fortrænge ham, som var sagtmodig og ydmyg af hjertet.

[23] En åben dør er sat foran os, og hele Satans hær anført af den største modstander af retfærdighed, magter ikke at lukke den. Hvorfor vakler vi så af sted uden lys? Hvorfor klager vi over skyer og mørke, når nådedøren står åben, og Jesus er optaget af et særligt værk for os? Han er en forsorg for os og bringer vore navne frem for Faderen. Han venter på at vise nåde han siger: »Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham og han med mig.« Åb. 3,20. Og så kommer den nådige forsikring: »Den, som sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone. Vers 21. (RH 24. nov. 1885)

Vi er ikke kaldet til at tilbede Gud på samme måde som tidligere. Gud kræver en højere form fortjeneste, end vi hidtil har ydet. Han kræver en bedre tjeneste end nogen sinde før. Han vil, at vi skal opnå flere af Himmelens gaver. Han har stillet os over for opgaver, som kræver mere end nogen sinde før. Den sovende menighed må vækkes op af sin åndelige dvale, så den indser, hvilke vigtige pligter, den har forsømt. Menigheden er ikke gået ind på det hellige sted, hvor Jesus beder om forløsning for sine børn. Vi behøver Helligåndens vejledning for at fatte sandheden for vor tid. Men der er åndelig tørke i menighederne, og vi har vænnet os til alt for let at være tilfredse med vort forhold til Gud. Vi siger, at Vi er rige og ikke mangler

noget, mens vi er fattige, elendige, blinde og nøgne. (RH 25. febr. 1890)

Det er dit privilegium at opleve fuldstændig frelse ved Kristus. Jesus er dit eneste håb. Du må gå ind i det allerhelligste ved Jesu blod. (RH 15. maj 1892)

Laodikea

Hvis budskabet til Laodikea virkelig blev modtaget, ville det resultere i en pinsevækkelse. En middag sad jeg og skrev om, hvilket værk der ville være blevet udført ved sidste generalkonference, hvis de ledende brødre havde fulgt Guds vilje. De, som har fået meget lys, har ikke vandret i lyset. Mødet blev holdt, uden at bruddet skete. Ingen ydmygede sig for Gud som de burde have gjort - og derfor modtog de ikke Helligånden.

[24]

Dertil var jeg kommet, da jeg mistede bevidstheden. Jeg syntes, at jeg overværede en scene i Battle Creek.

Vi var samlet i kirken. Der blev holdt bøn og sunget, og der blev atter holdt bøn. Alvorlige bønner opsteg til Gud. Og Guds Ånd var til stede. Den virkede på hjerterne, og nogle græd højt.

En rejste sig og bekendte, at han ikke havde følt sig knyttet til eller næret kærlighed til bestemte mennesker, men nu så han sig selv som han var. Med stor højtidelighed gentog han budskabet til menigheden i Laodikea: »Fordi du siger: Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget. Og ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen.« I min selvtilstrækkelighed følte jeg netop sådan, sagde han. Jeg forstår nu, at dette er min tilstand - mine øjne er blevet åbnet. Jeg har næret en hård og uretfærdig ånd. Jeg troede, at jeg var retfærdig, men mit hjerte er blevet knust, og jeg ser mit store behov for de dyrebare råd, som kommer fra ham, der kender mig ud og ind. Hvor nådefulde er ikke disse ord: »Derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar, og øjensalve til at salve dine øjne med så du kan se.« (Åb. 3, 17-18)

Den talende vendte sig til dem, som havde holdt bøn og sagde: »Der er noget, vi bør gøre. Vi må bekende vore synder og ydmyge vore hjerter for Herren.« Han bekendte angergivent og gik så hen til flere af brødrene, rakte sin hånd ud imod hver enkelt og bad om tilgivelse. De, han henvendte sig til, sprang op, bekendte deres

fejl og bad om tilgivelse. Derefter faldt de grædende hinanden om halsen. En bekendelsens ånd spredte sig til hele forsamlingen. Det var virkelig pinsefestens ånd. Lovsange opsteg til Himmelen, og hele natten vedblev det vidunderlige værk.

[25] De følgende ord blev ofte gentaget meget klart: »Alle dem, Jeg har kær, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig! Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham og han med mig.« Vers 19 og 20.

Ingen syntes at være for stolt til at bekende af hjertet - og de, som gik forrest hermed, var mennesker, som havde indflydelse, men som ikke tidligere havde haft mod til at bekende deres synder. En stor glæde fyldte alles hjerter.

Derefter kom jeg atter til bevidsthed, og først var jeg ikke klar over, hvor jeg befandt mig. Jeg holdt stadig pennen i min hånd. Og en stemme sagde til mig: »Dette kunne være sket. Alt dette ventede Herren på at gøre for sit folk. Hele Himmelen ønskede det så inderligt. Og jeg tænkte på, hvordan alt nu kunne have været, hvis et grundigt arbejde var blevet udført ved den sidste generalkonference. En frygtelig skuffelse fyldte mit hjerte, da det gik op for mig, at det, jeg havde været vidne til, ikke var virkelighed. (8T 104-106)

Angående Laodikea - budskabet, rystelsen og sildigregnen se Daniel 12,10.

Det sande vidnes råd bliver tydeligere for os igennem Profetiens Ånds vidnesbyrd.

»I mit sidste syn så jeg, at det sanddru Vidnes særlige budskab ikke havde haft den virkning, som Gud ønskede.

[26] Menighederne fortsætter med at sove i deres synder. De fortsætter med at sige, at de er rige og ikke mangler noget. Mange spørger: Hvorfor alle disse bebrejdelser? Hvorfor beskylder vidnesbyrdene os hele tiden for frafald og store synder? Vi elsker sandheden; vi har fremgang; vi har slet ikke brug for disse advarsler og bebrejdelser. Men lad dem, som siger sådan, ransage deres liv med Bibelens praktiske undervisning, lad dem ydmyge sig for Herren, lad Guds nåde oplyse deres hjerter - så vil skællene falde fra deres øjne, og de vil indse deres sande åndelige fattigdom og elendighed. De vil føle nødvendigheden af at købe guld, som er sand tro og kærlighed; hvide klæder, som er en pletfri karakter, der er rensat i vor Frelsers

blod; og øjensalve, som er Guds nåde, der vil give en klar dømmekraft i åndelige spørgsmål og afsløre synden. At opnå dette er mere værdifuldt end alle verdens skatte.

Det er blevet vist mig, at den vigtigste grund til at Guds menighed befinder sig i åndelig blindhed, er, at ingen vil tage imod tilrettevisning. Mange foragter de bebrejdelser og advarsler, de har fået. Det sanddru Vidne fordømmer Guds folks lunkne tilstand, som giver Satan så stor magt i en tid, hvor vi burde våge og vente.

Laodikeas sande tilstand er selvbedrag.

Budskabet til Laodikea - menigheden er en forfærdelig fordømmelse, som passer på Guds folk i denne tid.

»Og skriv til menighedens engel i Laodikea: »Så siger han, som er Amen, det troværdige og sanddru vidne, Guds skaberværks ophav: Jeg kender dine gerninger; du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund. Fordi du siger: »Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget, og ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen.«

Herren har vist os, at det ikke er et budskab om fred og sikkerhed, de mennesker, som han har kaldet til at advare sit folk, skal bringe. Det er ikke blot et teoretisk, men i høj grad et praktisk budskab. I budskabet til Laodikea fremstilles Guds folk som mennesker, der lever i kødelig tryghed. De er tilfredse og tror, at de befinder sig på et højt åndeligt niveau. »Fordi du siger: Jeg er rig, jeg har fundet rigdom og trænger ikke til noget, og ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen.«

Hvilket bedrag kan ikke. et menneske blive hildet i, når det mener at være på rette vej, mens det i virkeligheden er på fortabelsens vej! Det sanddru Vidne finder Guds folk i en sørgelig tilstand af bedrag, og dog er de oprigtige. De ved ikke selv, at de i Guds øjne er ynkværdige. Alt imens de smigrer sig med, at leve på et ophøjet åndeligt stade, knuser det sanddru Vidne deres sikkerhed ved at erklære deres sande åndelige tilstand for blindhed, fattigdom og elendighed. Budskabet er så direkte og skarpt, at det ikke kan misforstås. Det er det sanddru Vidne, som taler - og hans vidnesbyrd må være korrekt.

Det er vanskeligt for dem, som føler sig sikre på, at de gør fremgang og tror, at de lever på et højt åndeligt niveau, at tage imod det budskab, som erklærer at de bedrager sig selv og trænger hårdt til

Guds nåde for at se klart. Et hjerte, som ikke er rensset, er bedragerisk mere end noget andet og fuldt af ondskab. Jeg så, at mange smigrede sig med at være gode kristne, skønt de levede i åndeligt mørke. De havde ingen personlig, levende erfaring i livet med Gud. De behøver en dybgående selvfordreelse før de føler deres sande behov for en alvorlig vedholdende indsats for at sikre sig Åndens dyrebare nåde. Før de kan modtage Åndens dyrebare gaver, må de ydmyge sig i støvet for Herren.

Den levende Guds dom er hans sidste udvej til at vække os op fra vort selvbedrag. Den, som ikke vil modtage Guds ord og hans Ånds vidnesbyrd, vil blive fældet som et træ, der ikke bærer frugt. Lad os berede os for Guds dom og adlyde hans Ånds advarsler. Dette vidnesbyrd er lige så betydningsfuldt som det om rystelsen I bogen »Åndelige Erfaringer«. Det er forfærdeligt, hvad Gud tvinges til at gøre for at vække os af vor sløvhed.

Dommen.

Den 23. okt. 1879 kl. 2 om natten hvilede Herrens Ånd over mig, og jeg så scener fra den kommende dom. Jeg mangler ord for at beskrive, hvad jeg så, og hvilket indtryk det gjorde på mig.

[28] Den store dag, da Herren vil dømme denne verden, syntes at være kommet. Titusinde gange titusinde var forsamlet foran en stor trone. På den sad en, som var majestætisk af udseende. Foran tronen var der mange bøger. Med gyldne lysende bogstaver stod der Himmels bøger på dem. En af disse bøger, der indeholdt navnene på dem, som bekendte sig til at tro på sandheden, blev åbnet. Straks tabte jeg den utallige skare foran tronen af syne, og hele min opmærksomhed blev rettet mod dem, der bekendte sig til at være lysets børn. Idet de blev nævnt ved navn en for en, og deres gode gerninger blev omtalt, lyste deres ansigter af hellig glæde, som gav genskin i alle retninger. Men det var ikke det som gjorde størst indtryk på mig.

En anden bog blev åbnet. Den indeholdt synder begået af dem, der bekendte sig til sandheden. Under hovedoverskriften egennytte eller selviskhed var alle slags synder opført i hver Sin kolonne.

Under overskriften begærlighed var underafdelinger med navne som falskhed, tyveri, røveri, bedrageri og gerrighed. Under ærgerrighed stod stolthed og ødselhed. Under misundelse stod onde hensigter og had. Under overskriften Umådehold var opført en lang række forfærdelige synder som liderlighed, hor, tilfredsstillelse af dyriske

lidenskaber o. s. v. Ved at se alt dette blev jeg grebet af en usigelig smerte og udbrød: Hvem kan blive frelst? Hvem kan stå retfærdiggjort for Gud? Hvem har pletfrie klæder? Hvem er fejlfri i en ren og hellig Guds øjne?

Idet den Hellige på tronen langsomt vendte bladene i bogen, hvilede hans øjne et øjeblik på den enkelte. Hans blik syntes at brænde sig ind i deres sjæle - og hvert ord og hver gerning i deres liv passerede revy for deres tanke som blev det skrevet for deres øjne med bogstaver af ild. De rystede og deres ansigter blev dødblege. Da de først kom frem for tronen så de ud til at være ligeglade. Men nu var de helt forandrede. Deres selvsikkerhed er forsvundet, og en navnløs rædsel står at læse i deres ansigter, en frygt for at de skal blive vejede og fundet for lette. Hvert øje hænger ved ham, som sidder på tronen. Idet hans alvorlige undersøgende blik ser ud over dem, bæver deres hjerter, fordi de fordømmer sig selv, uden at et eneste ord er bliver sagt. Under stor sjælekval bekender enhver sin skyld og indser, at han ved at synde har bortkastet det evige livs gave.

Om en klasse stod der skrevet, at de snyltede på jorden. Da dommerens gennemtrængende blik hvilede på dem, blev deres undladelsessynder fuldstændig afslørede. Med blege skælvende læber erkendt!; de, at de havde været utro i forvaltningen af deres hellige skat. De havde fået advarsler og nydt mange goder, og alligevel havde de ikke forbedret sig. Nu så de, at de havde regnet for meget med overbærenhed fra Guds side. De havde ganske vist ikke sådanne synder at bekende som de virkelig fordærvede; men de blev forbandede ligesom det ufrugtbare figentræ, fordi de ikke havde brugt de talenter, som var blevet dem betroet.

Denne klasse mennesker havde ophøjet selvet og havde kun arbejdet for egennyttige interesser. De havde ikke levet op til de krav, Gud stillede til dem. Skønt de bekendte sig til at være Kristi tjenere, bragte de ingen sjæle til ham. Hvis Guds værk havde været afhængigt af dem, ville det være sygnet hen, fordi de ikke alene beholdt alt, hvad Gud havde betroet dem af midler, men også holdt sig selv tilbage. Nu indså de, at fordi de ikke havde taget del i Guds værk, blev de nu sat på venstre side. De havde fået anledningen, men været uvillige til at udføre det, de kunne og burde have gjort.

[29]

Navnene på alle, som bekender sig til sandheden, blev nævnt. Nogle blev irettesat for deres vantro, andre for at have været dovne. De havde overladt til andre at bære de tungeste byrder under arbejdet i Herrens vingård, mens de havde arbejdet for deres egne timelige interesser. Hvis de havde brugt de evner, Gud havde givet dem, kunne de have været trofaste arbejdere i vingården. Dommeren sagde: Alle vil blive retfærdiggjort af deres tro og dømt efter deres gerninger. Hvor klart så de nu ikke deres forsømmelse! Og de forstod Guds visdom, da han bestemte, at alle skulle fremme hans værk og arbejde for andres frelse. Alle skulle vise en levende tro i sin familie og i sit nabolag, være gode mod de fattige, trøste dem, som var i vanskelighed, deltage i missionsarbejde og støtte Guds sag med deres midler. Men Guds forbandelse hvilede over dem på grund af det, de ikke havde gjort. De havde elsket det arbejde, som ville give det største udbytte i dette liv - og ud for deres navne i den bog, hvor gode gerninger var opskrevet, var der tomt og trist.

Til dem blev disse højtidelige ord sagt: I er vejet på vægtskålen og fundet for lette. I har forsømt åndelige forpligtelser, fordi I var travlt optaget af timelige ting, skønt jeres betroede stilling netop gjorde det nødvendigt for jer, at I havde mere end menneskelig visdom og begrænset dømmekraft. Det behøvede I for blot at udføre den rutinemæssige del af jeres arbejde. Da I adskilte Gud og hans ære fra jeres gerning, vendte I jer bort fra hans velsignelse.

Det spørgsmål blev stillet: Hvorfor har I ikke rensset jeres karkers klædedragt i Lammets blod? Gud sendte ikke sin Søn til verden for at han skulle fordømme den, men for at den skulle frelses ved ham. Min kærlighed har været mere selvopofrende end en mors kærlighed. Det var for at udslette syndens mørke kapitel og byde jer frelsens bæger, at jeg led korsdøden og udholdt forbandelsen for jeres skyld. Jeg tålte dødens bitterhed og rædslen i gravens mørke for at vinde over ham, som har dødens magt - for at åbne fangehuset og lade jer indgå til livet. Jeg led skam og sjælekval, fordi jeg elskede jer med en evig kærlighed og ville bringe mine omflakkende får tilbage til Paradiset og livets træ. Det velsignde liv, som jeg købte til jer for så uendelig høj en pris, har I ringeagtet. I har afskyet skam og vanære, som jeg har udholdt for jeres skyld. De privilegier, som blev tilbudt jer, fordi Jesus betalte prisen, har I ikke værdsat. I ville ikke tage del i hans lidelser - I kan ikke dele hans herlighed med ham.

Derefter lød de højtidelige ord: »Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret, og lad den retfærdige blive ved at øve retfærdighed.« Så blev bogen lukket, og kappen faldt fra skuldrene af den, som sad på tronen og afslørede Guds Søns overvældende herlighed.

Synet forsvandt, og jeg var stadig på jorden udsigelig taknemlig for, at Herrens dag endnu ikke er kommet - og at nådens tid endnu gjorde det muligt for os at berede os for evigheden. (4T 384-387)

For bedre at forstå det foregående bør vi læse »Life Sketches« side 241-246, hvor James Whites sag fremstilles meget omhyggeligt. [31]

4 Åbenbaringen 4

De fire livsvæsener og Guds trone.

De fire væsener, som nævnes i Åb.4,6-11 har stor lighed med dem, der er omløst i Ezekiels 1. og 10. kapitel. Når vi sammenligner Ez. 1,13 og 19-21 og 10,10-15 med nogle af Ellen Whites vidnesbyrd, ser det ud som om de fire livsvæsener er symboler på Guds menighed på jorden. Det ser med andre ord ud til, at Gud gør sin tronens ære afhængig af en sejrende menighed, som lovsynger ham. (Sal. 22,4)

I alle tilfælde tyder det på organisation i menigheden. Denne må fyldes med Helligånden i egentlig betydning. For Ånden var i hjulene. Ez.1,20.21. Menigheden må organiseres så fuldkomment som muligt, men livsvæsenernes ånd er helt afgørende. Og sådan vil det altid være. Skal værket afsluttes, kan det kun ske ved at fuldkommengøre livsvæsenernes ånd - ikke hjulenes. Med andre ord: Helligånden må fylde livsvæsenerne, så vil hjulene være i harmoni.

Det, at et hjul er inden i et andet, er et symbol på, at Himmelens engle (det indre hjul) arbejder sammen med menigheden på jorden (det ydre hjul).

Vi står på tærsklen til store og alvorlige begivenheder. Profetierne opfyldes hurtigt. Herrens komme er nær. En tid af overvældende interesse for alle mennesker er lige ved at være inde. Tidligere stridigheder vil genopstå; nye vil komme. Hvad der vil ske, har ingen engang drømt om. Satan arbejder gennem menneskelige redskaber. De, som arbejder for at ændre USAs grundlov for at gennemføre søndagshelligholdelse ved lov, har ingen anelse om, hvad det vil føre til. Vi står over for en virkelig krise. .

Men Guds børn skal ikke stole på egen styrke i denne store ulykke. I Esajas, Ezekiels og Johannes ser vi, hvor nær Himmelen er forbundet med det, som sker på jorden, og hvor stor omsorg Gud har for dem, som er tro imod ham. Vor verden er ikke uden en hersker. Udviklingen af det, der vil komme, er i Herrens hænder. Himmelens hersker har både nationernes og hans menigheds skæbne sin hånd.

[32]

Vi står i fare for at føle alt for megen ængstelse og uro for Herrens værk. Det er ikke dødelige mennesker, som skal bære ansvarets byrde. Vi skal blot se på Gud og gå fremad i tro. De himmelske budbringeres utrættelige årvågenhed og deres uafbrudte tjeneste for jordens børn viser, hvorledes Herrens hånd fører de lysende hjul. Den guddommelige instruktør siger til alle, som spiller en rolle i Herrens værk, som han sagde til Kyros i gamle dage: «Jeg gør dig rede, skønt du ikke kender mig.» Es. 45,5.

I Ezekiels syn holdt Gud sine hænder under kerubens vinger. dette skal lære hans tjenere, at det er en guddommelig kraft, som giver dem fremgang. Han vil virke igennem dem, hvis de vil fjerne al uretfærdighed fra deres liv.

Herrens værk på jorden vil blive afsluttet med lynets hast ligesom i Ezekiels syn.

Det strålende lys, som skød frem blandt livsvæsenerne med lynets fart, repræsenterer den hastighed, hvormed dette værk til sidst vil blive afsluttet. Den Gud, som aldrig sover, og som hele tiden arbejder for at udføre sin plan, vil fremme sit værk efter sin egen plan. Det, som for vore øjne ser indviklet ud, kan Herrens hånd holde fuldstændig rede på. Han har veje og midler til at gøre onde menneskers anslag til intet, og han vil forvirre deres rådslagning, som planlægger ulykker for hans menighed. (5T 754)

Kun hvis hvert enkelt hjul er ledet af Guds hånd, kan Guds værk gå fremad.

For profetens øjne syntes det ene hjul inden i det andet og livsvæsenerne, som var forbundet med hjulene, indviklede og uforklarlige. Men den uendelige visdoms hånd kommer til syne mellem hjulene, og fuldkommen harmoni er resultatet. Ledet af Guds hånd arbejder alle hjul i perfekt samarbejde. [33]

Set er blevet vist mig, at menneskelige redskaber er tilbøjelige til at søge efter for megen magt og prøve på at få kontrol over arbejdet. De holder Gud Herren, den mægtige Arbejder, for meget udenfor deres planlægning, og har ikke tillid til ham i alle ting med hensyn til værkets fremgang. Intet menneske skal et øjeblik tro, at han er i stand til at styre det, som kun kan styres af den store Jeg Er. I sit forsyn bereder Gud en måde, hvorpå gerningen kan udføres af menneskelige redskaber. Lad derfor hvert menneske stå på sin post, rede til at udføre sin del med Gud som sin vejleder. (9T 259-260)

Ved at læse Ezeliels syner i 1. og 10. kap. får man det indtryk, at de levende væsener og hjulene tilsammen er den levende trone. Hvis det er rigtigt, hvad har da menighedens arbejde på jorden at gøre med Guds trone?

Profetierne opfyldes, og en stormfuld tid ligger foran os. Gamle uenigheder, som tilsyneladende har været dysset ned i lang tid, vil genopstå, og nye vil opstå. De vil blande sig, og det vil ske hurtigt. Englene holder de fire vinde tilbage, så de ikke slippes løs, før det særlige advarselsbudskab er givet til verden. Men mørke skyer trækker op, og uvejret vil bryde løs over verden - og for mange vil det komme som en tyv om natten.

[34] Der var mange, der trak på smilebåndet, da vi for 20-30 år siden fortalte dem, at man ville vedtage søndagslove overalt i verden, og til og med love, der ville tvinge mennesker til at helligholde søndagen. Vi ser nu, at dette sker. Alt, hvad Gud har forudsagt, vil komme til ske - ikke et af de ord han har talt, vil falde til jorden. Protestantismen rækker sine hænder ud over svælget for at gribe fast i pavemagtens, og der indgås et forbund for at udslutte det fjerde buds sabbat. Det syndens menneskene som på Satans tilskyndelse indstiftede den falske sabbat, pavedømmets leder, vil blive ophøjet til at indtage Guds plads. Jeg ser hele himmelen optaget med at følge begivenhedernes udvikling. En krise er ved at blive afsløret i den store, forlængede strid om Guds ret til at styre denne verden. Noget stort og afgørende vil snart finde sted. Hvis det forsinkes, vil Guds karakter og hans trone blive bragt i fare. Himmels rustkammer er åbnet; Hele Guds univers og dets magtmidler er rede. Kun et ord må udtale retfærdighed og Guds vrede vil slippes løs på jorden. Der vil høres røster. Torden og lynild, jordskælv og ødelæggelser vil komme. Alt, hvad der sker i himmelen, går ud på at berede verden for den store krise. (RH 21. juni 1892)

Regnbuen omkring tronen.

Den regnbue, som omgiver Guds trone, er et evigt tegn på, at »Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at hver den, som tror på ham, ikke skal fortabes«... Når som helst en ordets forkynder fremholder loven for mennesker, bør han vise hen til Guds trone, som er omstrålet af løftets regnbue, Kristi retfærdighed. Lovens herlighed er Kristus. Han kom for at ære og ophøje«

loven. Gør det klart, at i ham mødes nåde og fred - retfærdighed og sandhed omfavner hinanden.

Ligesom regnbuen dannes af solskinnet og regnbygen, repræsenterer den regnbue, der omgiver Guds trone, at nåde og retfærdighed virker sammen. Det er ikke blot retfærdigheden, som skal bevares, så ville den skønne løftets regnbue formørkes, og mennesker ville kun se lovens fordømmelse. Hvis der ikke fandtes retfærdighed og ingen straf, ville der ikke være stabilitet i Guds regering. Det er blandingen af dom og nåde, som gør frelsen fuldkommen. Det er sammensmeltningen af disse to, som får os til, når vi betragter verdens forløser og Jehovas lov, at udbryde: Din nedladdenhed har ophøjet mig. (RH 13. dec. 1892; 5BC 1133).

[35]

5 Åbenbaringen 5

Kristus, som er Ordet, åbnede bogen - og han var den eneste, der kunne åbne den.

Ved at komme til jorden og leve sammen med mennesker, skulle Jesus åbenbare Gud for både mennesker og engle. Han var Guds Ord, Guds tanke blev udtalt af ham. I sin bøn for sine disciple siger han: Jeg har forkyndt dit navn for dem, nådig og barmhjertig, langmodig og rig på godhed og sandhed for at den kærlighed, hvormed du har elsket mig, må være I dem, og jeg i dem.« Men det var ikke kun for jordens børn, at denne åbenbaring blev givet. Vor lille verden er en lærebog for universet. Guds vidunderlige nådige plan, den forløsende kærligheds mysterium, er det emne, engle ønsker at få indblik i - det vil i al evighed være deres studium. Både de frelste og de skabninger der ikke er faldet i synd, vil i Kristi kors finde deres videnskab, som de vil lovsynge. De vil forstå, at den herlighed, som stråler fra Jesu åsyn, er den selvopofrende kærligheds herlighed. I lyset fra Golgata vil det blive klart, at selvopofrende kærlighed er livets lov for både Jord og himmel - at den kærlighed, som ikke søger Sit eget, har sin oprindelse i Guds hjerte. At i den sagtmodige og ydmyge Jesus er karakteren hos ham, som bor i et lys, som ingen kan nærme Sig, åbenbaret.

[36] Jordan blev formørket, fordi mennesker havde en fejlagtig opfattelse af Gud. Skulle de mørke skyer spredes, så verden kunne bringes tilbage til sin skaber, måtte Satans forførende magt brydes. Dette kunne ikke ske ved anvendelse af magt. At bruge magtmidler er i modstrid med Guds riges principper. Han ønsker kun kærlighedens tjeneste - og kærlighed kan man ikke fremkalde på kommando, den kan ikke vindes ved magt. Kun af kærlighed opstår kærlighed. At kende Gud er at elske ham - hans karakter kan kun vise sig i kærlighed i modsætning til Satans karakter. Der var kun en eneste i hele universet, der kunne gøre dette. Kun den, som kendte højden og dybden af Guds kærlighed, kunne åbenbare den for andre. Retfær-

dighedens sol skulle lyse over vor verden med lægedom under sine vinger. Mal. 4:2 (DA 19, 20, 22)

Den Guddommelige Vejlednings Bog. Beskrevet på begge sider. Åh. 5,1. Tavlerne var beskrevet på begge sider, både på forsiden og på bagsiden var de beskrevet. 2. Mos. 32,15 .

Løven af juda stamme sejrede. Han brød det segl, der holdt den guddommelige vejledning lukket. Verden fik adgang til den rene uforfalskede sandhed. Sandheden selv steg ned for at sprede mørket og bekæmpe vildfarelsen. En lærer blev sendt fra Himmelen med det lys, som skulle oplyse hvert eneste menneske. Der var mænd og kvinder, som søgte alvorligt efter kundskab om det sikre profetiske ord, og da den kom var det som et lys, der skinnede på et mørkt sted. (Spaulding-Magan Ms. Tes. 58)

Da folkeskaren blev opfordret til at vælge mellem Kristus og Barnabas, råbte de: »Lad os få Barrabas løs!« Luk. 23,18. Og da Pilatus spurgte: »Hvad skal jeg da gøre med Jesus?«, råbte de endnu højere: »Lad ham blive korsfæstet!« Matt. 27,22. »Skal jeg korsfæste jeres konge?« og fra præsterne og de skriftkloge kom svaret:« Vi har ingen anden konge end kejseren.« Joh. 19,15. Da Pilatus vaskede sine hænder og sagde: »Jeg er uskyldig i denne retfærdiges blod«. Præsterne råbte lidenskabeligt sammen med den uvidende folkeskare: . »Hans blod komme over os og vore børn! Matt. 27, 24.25.

Således traf de jødiske ledere deres valg. Deres beslutning stod opskrevet i den bog, som Johannes så i hænderne på ham, der sad på tronen - den bog, som intet menneske kunne åbne. I hele sin hævnerrighed vil denne beslutning vise sig for dem på den dag, da seglet på denne bog brydes af Løven af Juda stamme. (COL 294) .

Lammet på tronen - ligesom et slagtet lam.

Jeg har et budskab til alle, som mener, at det er sikkert for dem at lade sig uddanne i Battle Creek. Herren har udslettet to af vore største institutioner, som var oprettet i Battle Creek, og han har givet os den ene advarsel efter den anden på samme måde som Kristus advarede Betsajda og Kapernaum. Det er bydende nødvendigt at være opmærksom på hvert ord der udgår af Guds mund. Ingen kan ringeagte Kristi ord uden at synde. Frelseren opfordrer alvorligt de fejlende til at vende om. De, som ydmyger sig og bekender deres synder, vil få tilgivelse. Deres overtrædelser vil blive udslettet. Men

det menneske, som mener, at det ville være en svaghed at bekende sine synder, vil ikke få tilgivelse eller se Kristus som sin Frelser. Han vil vove sig længere og længere ind synden, gøre den ene fejl efter den anden og hobe uret på uret. Hvad vil en sådan gøre på den dag, da bøgerne bliver åbnet og hvert menneske skal dømmes efter et, der står skrevet i dem?

Det femte kapitel i Åbenbaringens Bog bør studeres nøje. Det er af største betydning for dem, der skal tage del i Guds værk i de sidste dage. Nogle er vildledt. De forstår ikke, hvad der vil overgå verden. De, som har tilladt at deres forståelse af, hvad synd er, er blevet formørket, lever i et frygteligt selvbedrag. Hvis de ikke vender om vil de ikke bestå, når Gud skal dømme menneskenes børn. De har overtrådt loven og brudt den evige pagt, og de vil få løn som forskyldt. (9T 266-267)

[38] De, som tænker over, hvordan evangeliet kan fremmes eller hindres, ser dette i forhold til sig selv eller til verden. Kun få tænker over, hvordan Gud ser på det. Kun få betænker, hvilken lidelse synden har kostet vor Skaber. Hele Himmelen led sammen med Frelseren i hans smerte. Men denne smerte havde hverken sin begyndelse eller sin afslutning i den tid, han levede på jorden. Korset skal åbenbare for vore sløve sanser, hvilken smerte synden lige fra begyndelsen har voldt Guds hjerte. Enhver afvigelse fra retfærdighed, enhver grusom handling; ja, hver eneste gang et menneske ikke når op til idealet, volder ham sorg. (Ed. 263)

I en drøm så jeg et tempel, som mange mennesker samlede om. Kun de, som søgte tilflugt i dette tempel ville blive frelst til sidst. Alle, som blev udenfor, ville gå evigt fortabt. Menneskene udenfor, som gik hver sine veje, gjorde nar af dem, som gik ind i templet og sagde til dem, at det kun var et udspekuleret bedrag - at der i virkeligheden ikke var nogen fare på færde. De greb endog fat i nogle for at forhindre dem i at skynde sig ind i templet.

Af frygt for at nogen skulle le ad mig, mente jeg, det var bedst at vente, til mængden havde spredt sig, så jeg ubemærket kunne gå ind. Men flere og flere kom til og af frygt for at komme for sent, forlod jeg skyndsomt mit hjem og banede mig vej igennem mængden. Idet jeg kom ind i templet, så jeg, at den kæmpestore bygning blev holdt oppe af en eneste mægtig søjle. Til denne søjle var et blødende lam bundet. Vi, der var til stede, forstod, at dette lam var blevet såret og

knust for vor skyld. Alle, som kom ind i templet, måtte gå hen til lammet og bekende deres synder.

Lige foran lammet var der nogle ophøjede stole. På disse sad en skare mennesker, som så meget lykkelige ud. Himmelens lys syntes at skinne på deres ansigter, og idet de lovsang Gud, lød det som himmelsk musik. Det var dem, som havde bekendt deres synder for lammet, havde fået tilgivelse og nu i glad forventning så fremad til en glædelig begivenhed.

Selv efter at jeg var kommet ind i templet, følte jeg frygt og skam ved at skulle ydmyge mig for disse mennesker. Men jeg følte mig tvunget til at gå videre og banede mig langsomt vej rundt om søjlen for at stå frem for lammet, da en trompet lød. Templet rystede, og sejrsråb lød fra de hellige. Et blændende lys oplyste rummet. Derefter blev det fuldstændig mørkt. Alle de glade mennesker var forsvundet. Jeg var alene i nattens rædsel.

Jeg vågnede dybt forvirret og kunne næsten ikke forstå, at det kun havde været en drøm. Jeg syntes, at jeg var fordømt og at Herrens Ånd havde forladt mig for aldrig at vende tilbage. Min fortvivlelse blev om muligt endnu større. (EW 78-79)

[39]

Vor Herres Jesu Kristi nåde er lovet til hver den, som vil komme til ham i tro. Du siger måske: Jeg bekender mine synder, men jeg føler mig ikke bedre. Hvad har følelser med det at gøre? Hvis du har bekendt dine synder og sat din fod på rette vej, hvis du er så bedrøvet over dine synder, at du ikke vil gentage dem, vil du få tilgivelse. Husk på, at når du synder, sårer du på ny ham, som gav sit dyrebare liv for dig - og du gør ham til skamme offentligt. Verden ser det og siger: Aah, de siger, at de tror, Herren tilgiver deres synder; men se på deres uhæderlighed, deres syndige liv. Kristus bliver til skamme i deres liv. Lad os ikke bære os sådan ad. Lad os forstå, at det er godt at bekende vore fejl og ikke begå dem igen.

Syndens forfærdelige karakter forstås bedst, når vi betragter den ydmygelse, lidelse, ja, selv døden, som Guds Søn måtte udstå på grund af den. Hele universet ser i ham et levende bevis for syndens ondskab. Igennem evigheden vil han bære mærkerne efter syndens forbandelse. Han sidder på Guds trone som et slagtet lam. De frelste vil for altid have et levende indtryk af syndens forfærdelige karakter, idet de betragter ham, som døde for deres overtrædelser. Hvor dyrebart dette offer er, vil bedre blive forstået, idet det går op for de

frelste, hvorledes Gud har banet en ny og levende vej for menneskets frelse ved at forene menneskelighed og guddommelighed i Kristus. (ST 30 dec. 1889)

Han så hvorledes det naturlige menneskesind, ifølge sin karakters fjendtlighed, daglig på ny gentog det, der skete på Golgata lige indtil denne verdens ende. (ST 13. juni 1900)

Jesu død... ville (sammen med andre ting) afsløre syndens natur og dens følger. (PP 69)

Hver eneste synd sårer Jesus på ny. (DA 300)

[40] Skylden for Guds Søns korsfæstelse hviler på os alle. (DA 745)

Ligesom det kun var mordere, der i Det gamle testamente ilede til tilflugtsbyerne, er det i Det nye testamente kun den som indser, at hans synd har korsfæstet Guds Søn, der ile; hen for at skjule sig i ham.

Hver gang, han nærmer sig korset, bøjer hans hjerte sig og udbryder med anger: »Det var mine synder, der korsfæstede .Guds Søn.«

[41] (ST 5. juni 1893)

6 Åbenbaringen 6

Hvem er i stand til at bestå for lammets vrede? Åb. 6, 16-17

De, som lever på jorden, når Kristi midlertjeneste i den Himmelske Helligdom ophører, vil stå for en hellig Gud uden en mægler. Deres klæder må være pletfrie - deres karakter renses for synd i Lammets blod. Ved Guds nåde og deres egne alvorlige bestræbelser må de sejre i kampen imod det onde. Mens den undersøgende dom foregår i Himmelen, og de bodfærdige troendes synder bliver fjernet fra Helligdommen, skal der ske et særligt arbejde med at afstå fra synd hos Guds folk på jorden. Dette arbejde omtales mere tydeligt i Åbenbaringens 14. kapitel. Når dette værk er fuldført, vil Kristi efterfølgere være rede for hans komme. (GC 425)

Når forfølgelse opstår på ny, vil blodet af dem, som er blevet slået ihjel for deres tros skyld, råbe højest.

Da det femte segl blev åbnet, så Johannes under alteret alle dem, der var blevet dræbt for Guds Ords og Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Derefter beskrives i det attende kapitel, hvornår de trofaste kaldes ud af Babylon. (7BC 968)

Protestanter vil lægge pres på USA:s ledere for at vedtage love, som skal genoprette synden s menneskes overherredømme, han, som har taget plads i Guds tempel og siger om sig selv, at han er Gud. Den katolske kirkes læresætninger vil blive beskyttet ved lov. Dette nationale frafald vil hurtigt blive fulgt af landets undergang. Den bibelske sandhed vil ikke længere blive tålt af dem, der ikke har gjort Guds lov til deres livs rettesnor. Da vil der høres en røst fra martyrerne grave, repræsenteret af de sjæle, som Johannes så var blevet slået ihjel for Guds Ords og Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Og fra ethvert sandt Guds barn vil dette råb opstige: »Det er tid for Herren at gribe ind, de har krænket din lov.« Salm. 126 (RH 15. juni 1897)

[42]

7 Åbenbaring 7

Fire engle står på jordens fire hjørner og holder de fire vinde tilbage.

Mon vi rigtig forstår, hvor mange der følger vore bevægelser opmærksomt? Fra steder, hvor vi mindst venter det, vil der lyse opfordringer til at fremskynde værket med at bringe det sidste nådens budskab. Menigheden og dens prædikanter må vågne op og være hurtige til at gribe enhver mulighed, som viser sig ved forsynets indgriben. Gud og Kristus og himmelske engle arbejder intenst for at holde Satans flammende vrede i skak, så Guds planer ikke skal blive hindret. Herren lever og regerer. Han bestemmer universets skæbne. Hans arbejdere skal gå frem til sejr. Der bør være fuldstændig enighed i deres rækker. Lad dem kæmpe tappert- føre kampen ind i portene. Herren vil arbejde sammen med dem som en mægtig sejrherre.

Lad evangeliets budskab lyde i vore menigheder med en sådan styrke, at der bliver aktivitet over alt. Menighedens medlemmer må vokse i troen og blive nidkære for Guds sag, Idet de henter styrke fra deres usynlige himmelske forbundsfæller, deres uudtømmelige kilder af kraft, fra storheden I det værk, de er med i, og fra deres almægtige leder. De, som vil stille sig under Guds ledelse, vil opfatte den fuldkomne harmoni i de begivenheder, som han lader lodtræffe. Inspirerede af Hans ånd, som gav sig selv for verdens liv, vil ikke længere stå magtesløse og opholde sig ved det de ikke kan gøre. Idet de ifører sig himmelens rustning vil de gå ud i kampen, villige til at gøre noget for Gud for de ved, at hans almagt, vil give dem alt, hvad de behøver. (RH 20. okt. 1904)

Når vindene slippes løs.

Når Guds engle ikke længere holder menneskers voldsomme lidenskaber i tømme, vil alle stridsselementer blive sluppet løs. Hele verden vil opleve en mere forfærdelig ødelæggelse end den, som ramte Jerusalem i det første århundrede. (GC 614)

Gud har båret over med uvidenhed, men nu i sandhedens klare lys, som advarer og revser, når vi blot åbner øjnene for at se det, er der ingen undskyldning, selv for det svageste Guds barn, for at undlade at sprede lyset til verden. De fire engle holder de fire vinde tilbage for at et ganske særligt arbejde kan blive udført - Guds udvalgte skal besegles på deres pander. Hvor længe vil I tøve med at blive rede for beseglingen? Hvert skridt I tager på veje, som Gud har forbudt, for at søge jeres egen fornøjelse og synde, er et skridt nærmere jeres egen ødelæggelse. Enhver ulydighed mod Guds ord vil påføre jer uopretteligt tab. For hver gang I overhører de guddommelige advarsler og kaldet til at virke alvorligt i Mesterens tjeneste for at nyde livet, kommer I under mørkets fyrstes indflydelse. Jeres lysestage kan når som helst blive flyttet fra sin plads.

Endnu holder fire mægtige engle de fire vinde i skak. En frygtelig ødelæggelse får ikke lov til at komme i fuldt udbrud. Ulykker til lands og til vands, stadig større tab af menneskeliv ved ulykker, ved jernbaneulykker, ved ildebrand, forfærdelige oversvømmelser og jordskælv - alt dette vil vække nationerne op til desperat kamp, mens englene holder de fire vinde og således forhindrer Satan i at udfolde sin frygtelige magt - indtil Guds tjenere er beseglede. Bliv rede, bliv rede - jeg bønfaller jer, bliv rede før det for evigt er for sent! Hævnens engel vil udgyde forfærdelige domme over et folk, som er forladt af Gud. Kun lydighedens vej fører til livet. Må Herren hjælpe jer til at indse det i tide, så I kan forstå, hvad Ånden siger til menigheden. (RH 7. juni 1887)

[44]

Den anden engel, som med høj røst råber til de fire engle, er et symbol på vort arbejde nu.

I mange år har vi ventet, at en søndagslov ville blive vedtaget i vort land (USA). Og nu, da dette snart vil ske, spørger vi: Hvad vil vi som et folk gøre? Forstår I ikke, at snart vil der komme et nattemørke, som ingen kan arbejde i? Ejer I den nidkærhed og fromhed, som vil sætte jer i stand til at bestå, når I kommer ud for virkelig modstand? Hvis Gud nogen sinde har talt igennem mig, er det når han siger, at den tid vil komme, da vi vil blive stillet for retten og alt, hvad vi tror på, vil blive kritiseret sønder og sammen. Den tid, som vi nu lader gå til spilde, burde anvendes, som Gud har vist os, til forberedelse for den kommende krise. Vi bør tilbringe megen tid i bøn om, at vor karakter må blive rensset i Lammets blod.

Vi skulle indtrængende bede Gud om at skænke sit folk nåde og styrke netop nu. Gud lever, og vi tror, at den tid ikke helt er kommet endnu, da han vil indskrænke vor frihed. Johannes så de fire engle stå på jordens fire hjørner og holde de fire vinde, så de ikke skulle blæse på jorden eller havet eller noget træ. En anden engel steg op fra solens opgang og råbte til dem: »Gør hverken jord eller hav eller træer nogen skade, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres pander.« Dette viser os, at vi nu bør bønfalde Gud om at englene må holde de fire vinde tilbage, indtil missionærer er blevet udsendt til alle dele af verden for at advare menneskene mod at være ulydige mod Jehovas lov. Vor store fjende vil bruge alle optænkelige midler for at hindre Guds folk i deres gerning. Gud derimod byder os våge; for det var mens mennesker sov, at fjenden såede ugræsset. (RH 11.

[45] dec. 1888)

8 De et hundrede og fireogfyrre tusinde.

Med hensyn til de 144.000 er der to vidnesbyrd, som er afgørende. Det første placerer dem tidsmæssigt efter søndagslovens vedtagelse. Åb: 13, U-IS. Det andet beskriver karakteren hos dem, der vil blive beseget, og omtaler dem efter at deres synd er udslettet.

Dyrets billede... er den prøve, som Guds folk må stå over for, før de bliver beseget. (7BC 976)

Ikke en af os vil nogen sinde modtage Guds segl, mens vor karakter har en eneste plet. (5T 214) De sammenfattes i de følgende udtalelser:

Når påbudet vedtages (søndagsloven) og beseglingen sker, vil deres karakter forblive ren og uplettet i al evighed. (5 T 216)

D. T. Bordesu udtrykker det således: Før et menneske kan siges at være beseget, må det holde alle Guds bud både i ånd og gerning. Alle hans synder må være udslettede, og han må modtage den særlige besegling af Guds Ånd, der for altid mærker ham som Guds ejendom. (RH 23. april 1889)

Spekulationer angående de 144.000

Kristus siger, at nogle i menigheden vil fremsætte fabler og antagelser, mens Gud har skænket store forædlende sandheder, som bør bevares i vore hjerter. Når mennesker går fra den ene teori til den anden og er nysgerrige efter at vide ting, som det ikke er nødvendigt for dem at vide, er de ikke under Guds ledelse. Det er ikke hans vilje, at hans folk skal fremsætte noget, som de antager, men som hans Ord ikke lærer. Det er ikke hans vilje, at der skal opstå uenighed om spørgsmål, som ikke er til nogen åndelig hjælp, som for eksempel: hvem er de 144.000? Det vil de, som er Guds udvalgte om kort tid vide uden nogen tvivl. (7 BC 978; 1 SM 174)

[46]

Spørgsmålet om, hvor mange der bliver beseget, er tåbeligt og bør ikke diskuteres. (2. Tim. 2,23)

Der er ting, vi bør tage os i agt for. Der kommer breve, som stiller spørgsmål angående beseglingen - hvem vil blive beseget, hvor mange og andre nysgerrige spørgsmål. Svaret må være, at man

må tale om ting, som er tydeligt åbenbaret. Guds ord forsikrer os om, at hvis vi vandrer ydmygt med ham; vil han undervise os. Men nysgerrighed bør ikke opmuntres.

Lad os henvise dem, som ønsker at skabe mærkelige nye teorier, som har sin oprindelse i den menneskelige fantasi og er uværdige i lyset af Din hellige Skrift, til det andet kapitel i 2. Timoteus. Tåbelige spørgsmål kan besvares således: Vent, så skal vi nok få alt det at vide, som er nødvendigt for os at vide. Vor frelse beror ikke på sådanne emner. (7BC 918)

Beseglingen ved den tidlige regn og ved sildigregnen. Bibelen taler om 10 stags besegling af de troende. . For det første: Det segl, et menneske modtager, når det kommer til tro på evangeliets sandhed. (Er. 1,13.; 4,30; 2. Kor. 1,22) Dette segl omtales også i Åb. 9,4. For det andet: I Åbenbaringens 7. og 14. kapitel finder vi beseglingen af de 144.000 omtalt.

Hvad enkeltpersonerne angår, linder vi i Johs. 6,21 omtalt. beseglingen af Jesus. Og det er den eneste tekst I Det nye Testamente, som omtaler beseglingen af en enkelt.

[47] I Ellen Whites skrifter finder vi to slags besegling: Først den, som sker, når et menneske tager imod den tredje engels budskab. En sådan bliver beseglet med det segl, som omtales i Ef. 1,13-14, men ikke med det I Åb. 7 eller 14 omtalte segl. Ellen White benægter energisk, at nogen kan blive beseglet som værende en af de 144.000, før dyrets billede er skabt .(d.v.s. før den søndagslov, som omtales I Åb. 13,11-18, er vedtaget.) Og den anden besegling sker, når karakteren er blevet fuldkommen, når al synd er slettet ud og den sildige regns besegling gør den troende til en af de 144.000.

Beseglingen ved tidligregnen (omvendelse og genfødelse) i Profetiens Ånd.

Jeg ved næsten ikke, hvad jeg skal sige til dig. Budskabet om din hustrus død gjorde et voldsomt indtryk på mig. Jeg kunne næsten ikke tro det - og selv nu har jeg svært ved at fatte det. Sidste sabbatsaften gav Gud mig et syn, som jeg vil berette for dig....

Jeg så, at hun var beseglet og ville opstå ved Herrens kald og være sammen med de 144.000. Jeg så, at vi ikke bør sørge over hende; hun skal hvile i trængselstiden, og det eneste, vi kan begræde er, at vi må undvære hende nu. Jeg så, at hendes død vil blive det bedste. (2 SM 263)

Der er mennesker, som er mere end 90 år gamle. De naturlige følger af alderdommen ses i deres skrøbelighed. Men de tror på Gud - og han elsker dem. De bærer hans segl og vil være blandt dem, om hvem han har sagt: Velsignet er de døde, som dør i Herren. Med Paulus kan de sige: Jeg har stridt den gode strid, fuldkommet løbet og bevaret troen. Så venter mig nu retfærdighedens sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig på hin dag og ikke blot mig, men også alle dem, der har glædet sig til hans tilsynekomst. Der er mange, hvis grå hår Herren ærer, fordi de har stridt den gode strid og bevaret troen. Sildigregnets segl.

Den har forbindelse med søndagslovene.

Herren har tydeligt vist mig, at dyrets billede vil blive skabt før nådetidens afslutning. Dette vil blive den store prøve for Guds folk, som skal afgøre deres evige skæbne. »Og jeg så et andet dyr stige op af jorden, og det havde to horn, ligesom et lam, men talte som en drage. Og det udfører det første dyrs hele magt for dets øjne og får jorden og alle dem, der bor på den, til at tilbede det første dyr, hvis dødshug blev lægt. Og det gør store tegn, så det endog får ild til at falde fra himmelen ned på jorden for menneskenes øjne. Og det forfører dem, der bor på jorden ved de tegn, som det fik magt til at gøre for dyrets øjne, og det opfordrer dem, der bor på jorden, til at lave et billede af dyret, der har sværdhugget, men atter kom til live. Og det fik magt til at give dyrets billede livsånde, så dyrets billede endog kunne tale og lade alle dræbe, som ikke ville tilbede dyrets billede. Og det får alle, både store og små, rige og fattige, frie og trælle, til at give sig selv et mærke på deres højre hånd eller på deres pande, for at ingen skal kunne købe eller sælge uden dem, der har mærket, dyrets navn eller dets navns tal.« Åb. 13,11-17.

[48]

Dette er den prøve, Guds folk må gennemgå, før de bliver beseglet. Alle, som viser deres troskab mod Gud ved at holde hans lov og nægter at anerkende den falske sabbat, vil samles under Herren Gud Jehovas banner og modtage den levende Guds segl. (7BC 976)

Beseglingen af de 144.000 har forbindelse med karakterens fuldkommengørelse og Åndens fylde (Den sildige regn).

Vi kan tale om Helligåndens velsignelser, men hvis vi ikke be-reder os til at modtage dem, hvad nytter det da? Stræber vi af al magt for at vokse op til Kristi fyldes mål afvækst? Søger vi at nå dette høje mål idet vi altid jager efter hans fuldkomne karakter? Når

Guds folk når op til denne standard, vil de blive beseglede på deres pander. Fyldt med Ånden vil de blive fuldkomne i Kristus og den regnskabsførende engel vil erklære: Det er fuldbragt. (RH 10 juni 1902; 6BC 1118)

Hvorledes arbejder I på det store forberedelsesarbejde? De, som forener sig med verden, dannes efter dens mønster og forbereder sig til at modtage dyrets mærke. De, som ikke stoler på sig selv, ydmyger sig selv for Gud og renser deres sjæle i lydighed mod sandheden, dannes efter Himlens mønster og forbereder sig til at modtage Guds segl på deres pander. Når befalingen udgår og beseglingen sker, vil deres karakter forblive ren og pletfri i al evighed. .

[49] Nu er det beredelsens time. Guds segl vil aldrig blive sat på et urent menneskes pande. Eller på dem, som elsker verden og søger dens gunst. Eller på et menneske, som er falsk De et hundrede og fireogfyre tusinde og bedrager andre. Alle, som modtager seglet, må være retfærdige indfor Gud - og skikket for Himlen. Kæmp alvorligt, brødre og søstre! Jeg kan kun skrive kort om disse ting lige nu og henlede jeres opmærksomhed på nødvendigheden af at forberede sig. Studer skriften nøje, så I bedre kan forstå, hvor uhyre alvorlig tiden er. (5T 216)

Når Kristus kommer, vil vort fornedrelses legeme blive forvandlet til hans herligheds legeme. Men den fordærvede karakter vil ikke blive gjort hellig da. Karakterens forvandling må ske før hans komme. Vor natur må være ren og hellig; vi må eje Kristi sindelag, så vi med glæde kan se hans billede genspejlet i vore sjæle. Ingen af os er, som Gud ønsker, vi skulle være, og som vi kunne have været - som hans Ord siger, vi bør være. Det er vor vantro, som skiller os fra Gud. Josef bevarede sin rene karakter, da han var omgivet af afgudsdyrkere i Ægypten - midt i synd, afgudsdyrkelse og fordærvelse. Da han blev fristet til at forlade dydens vej, svarede han: Hvor skulle jeg kunne øve denne store misgerning og synde imod Gud? Enok, Josef og Daniel var afhængige af en uendelig kraft. Dette er den eneste sikre vej at følge idag. De, som bekender sig til at tro på Kristus, er for efterladende i deres kristne liv til at overvinde vanskeligheder og være tålmodige, venlige og tilgivende.

Disse Guds mænd var skjulte i Kristus. De var tro mod Gud midt iblandt troløse, rene midt i urenhed, hengivne og brændende i ånden omgivet af ateisme og afgudsdyrkelse. Ved tro udviklede

de kun. karaktertræk, som gjorde dem til rene og hellige mennesker. Vi har samme muligheder. Hvor vi end er, ligegyldigt hvor frastødende eller fængslende vore omgivelser er, kan troen række over det altsammen og finde Helligånden. (CHC 278; RH 1 sept. 1885) Vi behøver ikke at beholde en eneste syndig tilbøjelighed. Også jer har han levendegjort, da I var døde i jeres overtrædelser og synder, som I forhen vandrede i, ledede af denne verdens tidsånd og af herskeren over luftens rige, den åndemagt, som nu er virksom i ulydighedens børn. Til dem hørte vi også alle forhen, da vi fulgte vort køds lyster og gjorde, hvad kødet og tankerne ville, og af naturen var vi vredens børn ligesom de andre. Men Gud som er rig på barmhjertighed, har på grund af den store kærlighed, hvormed han elskede os, gjort os levende med Kristus, os, som var døde på grund af vore overtrædelser- af nåde er I frelst! Ja, han har opvakt os med ham og givet os plads med ham i den himmelske verden, i Kristus Jesus - Ef. 2,1-6... Idet vi får del i guddommelig natur, vil nedarvede og tillærte tilbøjeligheder til det forkerte blive rensset fra vor karakter, og vi gøres til en levende kraft for det gode. Idet vi stadig lærer af den guddommelige lærer, og daglig får del i hans natur, arbejder vi sammen med Gud ved at overvinde Satans fristelser. Gud virker og mennesket virker, for at mennesket kan blive et med Kristus ligesom Kristus er et med Gud. Mennesket finder åndelig hvile og fred i tillid til Jesus.

[50]

Men Jesus erklærede om sig selv: »Denne verdens fyrste kommer, og han har slet intet i mig.« Joh. 14:30 Satan fandt intet som helst hos Guds Søn, som kunne sætte ham i stand til at vinde over ham. Jesus havde holdt sin faders bud, og der var ingen synd hos ham, som Satan kunne drage fordel af. På samme måde må det være med dem, som skal bestå i trængselstiden. (GC623) .

Kristus syndede ikke, fordi der ikke fandtes synd hos ham. (Special Tes. 2,16)

Det mærke, som Guds folk vil blive beseglet med, er ikke et synligt mærke, men en sikker forankring i sandheden både intellektuelt og åndeligt, så de er urokkelige. Så snart Guds folk er beseglede og rede for rystelsen, vil den komme, ja, den er allerede begyndt. Herrens straffedomme er over landet og advarer os om, hvad der vil komme. (4 BC 1161)

Alle dem, som Lammet vil lede til livets vands kilder, og fra hvis øjne han vil tørre alle tårer bort, er mennesker, som nu modtager kundskab og indsigt i Bibelen, Guds Ord.

[51] Vi skal ikke efterligne noget menneske. For intet menneske er vist nok til at være vort forbillede. Vi skal se hen til Jesus Kristus, som er fuldkommen retfærdig og hellig. Han er vor tros begynder og fuldender. Han er vort forbillede. Han er målestokken for den erfaring, vi bør opnå. Hans karakter er vor model. Lad os derfor glemme dette livs vanskeligheder og fæste vort øje på ham. Ham er al visdoms kilde. Idet vi ser på ham og tænker på ham, vil han blive herlighedens håb i vore hjerter.

Lad os med hele den styrke, Gud har givet os, stræbe efter at være blandt de et hundrede og fireogfyrre tusinde. (RH 9. marts 1905; 7BC 970)

Dyrets mærke eller tegn

Det budskab, som indeholder denne advarsel (den tredie engels budskab) er det sidste, som vil blive udråbt, før Guds Søn åbenbares. De tegn, han selv har forudsagt, viser, at hans komme er nær. I næsten fyrre år har den tredie engels budskab lydt. Som følge af den store prøve, som dette budskab er, dannes to grupper: de, som «tilbeder Dyret og dets billede» og modtager dets, mærke - og de, som får »den levende Guds segl« og har Faderens navn skrevet på deres pander. Det er ikke et synligt mærke. Den tid vil komme, da alle, som tænker på deres sjæles frelse, alvorligt og højtideligt vil spørge: Hvad er Guds segl? og hvad er dyrets mærke? Hvorledes kan vi undgå at få det?

Guds segl, tegnet på hans autoritet, findes i det fjerde bud. Det er det eneste bud i tibudsloven, der viser hen til Gud som skaberen af Himmelen og jorden, og klart adskiller den sande Gud fra falske guder. Gennem hele Den hellige Skrift bruges Guds skabermagt som et bevis for, at han står over alle hedenske guder.

Det fjerde buds sabbat er den levende Guds segl. Det viser hen til Gud som Skaberen og er tegnet på hans råderet over sine skabninger.

Hvad er dyrets mærke, hvis det ikke er den falske sabbat, der af verden er akceperet i stedet for den sande?

[52] Den profetiske erklæring om, at pavedømmet ville ophøje sig selv over alt, som kaldes Gud, eller som tilbedes, har fået en slående opfyldelse ved at sabbaten er blevet forvandlet fra den syvende til den

første dag i ugen. Hvor som helst den katolske sabbat helligholdes frem for Herrens sabbat, ophøjes syndens menneske over himmelens og jordens Skaber...

Katolikkerne indrømmer, at sabbatens forandring blev foretaget af deres kirke, og de påkalder sig netop denne forandring som bevis for deres kirkes overhøjhed. De erklærer, at ved at helligholde den første dag i ugen, anerkender protestanterne denne kirkes ret til at lovgive i guddommelige anliggender. Den katolske kirke har ikke givet afkald på sit krav på ufejlbarlighed - og når verden og parlamenterne anerkender den falske sabbat, som denne kirke har indstiftet, anerkender de i virkeligheden dens krav på ufejlbarlighed. Måske citerer man apostlene og kirkefædrene til forsvar for denne forandring, men deres fejlagtige slutninger er lette at erkende. Katolikkerne er kloge nok til at forstå, at protestanterne bedrager sig selv og med vilje lukker øjnene for kendsgerningerne. Når søndagshelligholdelse har fremgang, glæder de sig i overbevisningen om, at dette vil bringe hele den protestantiske verden under Roms fane.

Den mest højtidelige advarsel og den forfærdeligste trussel, som nogen sinde er rettet mod dødelige mennesker, findes i den tredje engels budskab. Den synd, som nedkalder Guds ublandede vrede, må være af den mest afskyelige karakter. Skal verden holdes i uvidenhed om denne synds natur? Nej, sandelig ikke! Sådan handler Gud ikke med sine skabninger. Hans vrede udgydes ikke over synder begået i uvidenhed. Før hans straffedomme kommer over verden, må kundskaben om denne synd gives til menneskene, så de kan vide, hvorfor disse straffedomme kommer - og have mulighed for at undslippe dem. (ST 1. nov. 1899)

Det lydige barn modtager forældrenes segl efter det Princip, som omtales i 1 Kor. 7,14. [53]

Snart vil den ødelæggende engel blive udsendt igen, ikke for at dræbe de førstefødte, men for at udrydde unge og gamle, både mænd, kvinder og børn, som ikke bærer Guds segl. Forældre, hvis I ønsker at frelse jeres børn, så hold dem adskilt fra verden og fra fordærvede børns selskab. Hvis I tillader dem at være sammen med dem, kan I ikke forhindre dem i at deltage i deres ondskab og blive fordærvede. Det er jeres pligt at våge over jeres børn og vælge deres omgangsfæller. Lær jeres børn at adlyde jer, så vil de få lettere ved at adlyde Guds bud og bøje sig for hans krav. Lad os aldrig forsømme

at bede med og for vore børn. Han, som sagde: »Lad de små børn være; I må ikke hindre dem i at komme til mig,« vil lytte til jeres bønner for dem, og troende forældres besegling vil dække deres børn, hvis de er opdraget i Herrens tugt og formaning. (RH 19 sept. 1854)

Seglet som beskytter mod plagerne

Hvad er den levende Guds segl, som sættes på hans folks pander? Det er et mærke som engle kan tyde, men ikke det menneskelige øje; ødelæggelsens engel skal kunne læse dette forløsningens mærke. (4 BC 1161) .

Englen med skriverens blækhorn har til opgave at sætte et mærke på panden af alle dem, som er skilt ud fra synd og syndere, og den ødelæggende engel følger efter denne engel. (4BC 1161)

Et forstandigt sind har set mærket af Golgatas kors i Herrens adopterede sønner og døtre. Synden, der består i overtrædelsen af Guds lov, er udslettet. De har bryllupsklædningen på, og er lydige og tro mod alle Guds bud. (7 BC 968)

Den skare, som omtales i Åb. 7, 7-11, er den sidste generation af hellige. De vil blive forvandlet i levende live og aldrig opleve døden.

På krystalhavet foran tronen, der stråler som ild, fordi det genspejler Guds herlighed, er den skare forsamlet, som har sejret over dyret, dets mærke og dets navns tal. De står på Zions bjerg sammen med Lammet. I hænderne har de Guds harper; de er de 144000, som er forløst blandt menneskene. Der høres en lyd som af mange vande og som en kraftig torden, idet de slår harpens strenge. Og de synger en ny sang foran tronen, en sang, søm kun de kan lære. Det er Mose og Lammets befrielsessang. Ingen andre end de 144000 kan lære denne sang - for det er en sang om deres erfaring, en erfaring, som kun de har haft. Det er dem, der følger Lammet hvor det går. De er blevet forvandlet i levende live og er en førstefrugt for Gud og Lammet. Åb. 15,2.3; 14,1-5. De er kommet ud af den store trængsel. De har gennemgået en trængselstid, som aldrig har set sin lige. De har udholdt piner ved Jakobs trængsel. De har udstået den sidste udgydelse af Guds vrede uden en mellemmand. Men nu er de frelst, for de har rensset deres klæder i Lammets blod. I deres mund er der ikke fundet svig - de står fejlfri for Gud. Derfor er de foran Guds trone og tjener ham at i hans tempel. Han, som sidder på tronen, skal bo iblandt dem. De har set jorden lagt øde af sult og

pest, solen har brændt mennesker med forfærdelig hede, og selv har de udholdt lidelse, sult og tørst. Men de skal ikke mere hunge eller tørste. For Lammet, som sidder på tronen, skallede dem til livets vands kilder, og Gud »skal tørre alle tårer af deres øjne. Åb. 7,14-17 (GC 648-649)

[54]

[55]

Åbenbaring 8

Der blev stilhed i Himlen henved en halv time. Åb. 8:1. På to steder omtaler Åbenbaringens bog, at de sidste ord i det sjette segl er forbundet med et øjeblikks højtidelig stilhed. Det er det øjeblik, da de hellige i deres dødelige tilstand står ansigt til ansigt med Guds Søns guddommelige herlighed. Vil de bestå syndfrihedens prøve?

Snart blev vort blik rettet mod øst. En lille sort sky var kommet til syne omtrent så stor som en hånd. Vi vidste alle at det var Menneskesønnens tegn. I højtidelig tavshed betragtede vi alle skyen, idet den kom nærmere, blev lysere og stadig herligere, indtil den blev en stor hvid sky. Forneden flammede den som ild. En regnbue var oven over den, og rundt omkring den var titusinder af engle, som sang de dejligste sange. På skyen sad Menneskesønnen. Hans hår var hvidt og krøllet og lå på hans skuldre, og på hovedet bar han mange kroner. Hans fødder var som ild. I sin højre hånd holdt han en skarp segl, i sin venstre en sølvtrumpet. Hans øjne var som flammende ild, der ransagede hans børn til dybet af deres sjæle.

Alles ansigter blegnede, og de fordømtes ansigter blev sorte. Da råbte vi alle: Hvem kan bestå? Er min klædning pletfri? Englene holdt op med at synge, og en forfærdelig stilhed indtrådte, indtil Jesus sagde: »De; som har rene hænder og et rent hjerte, kan bestå; min nåde er jer nok.« Vore ansigter lyste op, og alles hjerter fyldtes med glæde. Englene sang atter højere end før, mens skyen nærmede sig jorden. (EW 16, 1T 60)

[56] Snart viste der sig en lille sky halvt så stor som en hånd. Det er den sky, som omgiver Frelseren, og som på afstand synes omgivet af mørke. Guds folk ved, at dette er Menneskesønnens tegn. I højtidelig tavshed stirrer de på den, idet den nærmer sig jorden og bliver lysere og lysere, indtil det er en stor hvid sky, som synes at hvile på ild og over sig har pagtens regnbue. Jesus kommer som en mægtig sejrherre. Nu kommer han ikke for at tømme skammens og smertens bitre bæger. Som Himmels og jordens sejrherre kommer han for at dømme levende og døde. I trofasthed, sandhed og retfærdighed døm-

mer og kæmper han. Og Himlens hær følger ham.(Åb.19, 11.14.) En mægtig, utallig skare ledsager ham og synger vidunderlige sange. Hele Himmelen er fuld af lysende skikkelser, »titusinde gange titusinde og tusinde gange tusinde«. Ingen menneskelig pen kan beskrive denne scene. Intet menneskesind kan fatte dens herlighed. « Hans højhed skjuler himlen, hans herlighed fylder jorden. Under ham er glans som ild.« Hab.3, 3.4. Idet den levende sky kommer nærmere, betragter alle Livets Fyrste. Ingen tornekrone skæmmer det hellige hoved; et diadem af vidunderlig skønhed omgiver hans -pande. Hans ansigt skinner som den blændende middagssol og på hans klædning står der »kongernes Konge og herrernes Herre.« Åb. 19,16.

I hans nærhed blegner alle. De, som har forkastet Guds nåde, gribes af dyb fortvivelse. Ængstede hjerter og rystende knæ og skælven i alle lænder! Og alle ansigter blegner.« (Nah. 2,11; Jer.30,6) De retfærdige råber i stor angst: Hvem kan bestå? Englesangen forstummer, og en forfærdelig stilhed indtræder. Men så hører vi Jesu røst: »Min nåde er jer nok.« De retfærdiges ansigter lyser op, og en stor glæde fylder deres hjerter. Atter lyder englenes dejlige salig, mens skyen nærmer sig jorden. (GC 640,641)«

Det gyldne røgelseskar og de helliges bønner.

Herren har sagt, at hans gerning skal ikke ske ved magt og ikke ved styrke, men ved hans Ånd. Guds værk skal bringes til afslutning ved samarbejde mellem guddommelige og menneskelige redskaber. De, som stoler på egen styrke, kan synes at være aktive i arbejdet; men hvis de ikke er bedende mennesker, er deres arbejde ingen nytte til. Hvis de kunne se ind i det røgelseskar, som englen bærer foran tronen, som er omgivet af en regnbue, ville de forstå, at Jesu fortjeneste må blandes med vore bønner og anstrengelser - ellers er de ligeså værdiløse som Kains offer var. Kunne vi se alle menneskelige redskabers virksomhed, som den tager sig ud i Guds øjne, ville vi forstå, at kun det arbejde, som udføres under stadig bøn og helliges af Kristi fortjeneste, vil bestå i dommen. Når den store dag kommer, skal I atter kende forskel på den, som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham. (RH 7-4 1893)

[57]

[58]

10 Åbenbaringen 9

Åbenbaringen 9,15 og profetiens Ånd.

I året 1840 var der en stor interesse for endnu en bemærkelsesværdig opfyldelse af en profeti. To år tidligere havde Josiah Litch, en af de ledende mænd, som prædikede om Jesu genkomst, offentliggjort en forklaring af Åbenbaringens 9. kapitel, hvori han forudsagde det tyrkiske riges fald. ifølge hans beregning skulle denne magt blive styrtet i 1840 engang i august måned. Kun få dage før han gjorde sin artikel færdig, skrev han: »Når vi går ud fra, at den første periode på 150 år (Åb. 9,5) udløb før Konstantin besteg den græske trone med tyrkernes tilladelse og at de 391 år og 15 dage begynder på samme tidspunkt, vil sidstnævnte periode afsluttes den 11. august 1840. Og da kan man forvente, at Tyrkiets magt i Konstantinopel vil blive brudt. Og det tror jeg vil ske.« (Josiah Litch i Signs of the Times og Expositor of Prophecy 1. aug 1840)

Nøjagtig på det forudsagte tidspunkt accepterede Tyrkiet gennem sine ambassadører de forenede europæiske nationers beskyttelse og stillede sig dermed under de såkaldt kristne landes kontrol. Denne begivenhed opfyldte forudsigelsen fuldstændigt. Og da det blev almindelig kendt, blev det årsag til enestående fremgang for adventbevægelsen, idet utallige mennesker blev overbevist om, at de retningslinier for udlægning af profetierne, som Miller og hans medarbejdere fulgte, var korrekte. Lærde mænd og mænd i høje stillinger forenede sig med Miller, både i at prædike og trykke hans synspunkter - og fra 1840 til 1844 gik værket fremad med stor hast.(GC

[59] 334,335)

11 Åbenbaringen 10

Adventbevægelsens erfaring 1840-1844

Den mægtige engel, som underviste Johannes, var ingen ringere end Jesus Kristus. At han sætter sin højre fod på havet og den venstre på jorden, viser hvilken rolle han spiller i den afsluttende fase i den store strid med Satan. Denne rolle er betegnende for hans »enestående autoritet og magt. Striden er blevet mere og mere intens ned gennem tiderne og vil fortsætte med at blive det, indtil mørkets magter i den allersidste tid vil nå deres højdepunkt. I samarbejde med onde mennesker vil Satan bedrage hele verden og de kirkesamfund, som ikke tager imod kærlighed til sandheden. Men den mægtige engel kræver opmærksomhed. Han råber med høj røst. Hans stemme vil med overvældende styrke og autoritet lyde til dem, som har sluttet sig til Satan i kampen imod sandheden.

Efter at de syv tordener har talt, kommer den samme befaling til Johannes som tidligere til Daniel i forbindelse med den lille bog: »Gem under segl, hvad de syv tordener talte.« Det drejer sig om fremtidige begivenheder, som vil blive åbenbaret, når tiden er inde. Daniel skal stå frem til sin lod ved dagenes ende. Johannes ser, at seglet på den lille bog bliver brudt. Altså har Daniels profetier deres bestemte plads i de tre engles budskaber. At seglet på den lille bog brydes, er budskabet om tid.

Daniels Bog og Åbenbaringen hører sammen. Den ene er en profeti, den anden er en åbenbaring - den ene en forseglede bog, den anden en åben bog. Johannes hørte de hemmeligheder, som tordenerne åbenbarede, men fik befaling om ikke at nedskrive dem. Det særlige lys, som de syv tordener gav Johannes, var en skildring af begivenheder, som ville finde sted under den første og den anden engels budskab. Det var bedst for de troende ikke at vide disse ting, for deres tro måtte nødvendigvis prøves. Når Guds time var inde, ville de mest vidunderlige sandheder blive forkyndt. Den første og anden engels budskaber skulle lyde, men mere lys skulle ikke gives, før disse budskaber havde udført deres særlige mission. Dette

[60]

fremstilles ved englen, som står med den ene fod på havet og med højtidelig stemme forkynder, at fristen er omme.

Den tid, som englen forkynder med en højtidelig ed, er ikke afslutningen på denne verdens historie, heller ikke på prøvetiden, men på profetisk tid, som går forud for Herrens komme. Det vil sige, at der ikke mere vil blive givet et budskab om en bestemt tid. Efter denne periode, som går fra 1842 til 1844, er det ikke længere muligt at finde nogen profetisk tidsangivelse. Den, som når længst, slutter i efteråret 1844.

At englen står med en fod på havet og en på jorden betegner, at forkyndelsen af dette budskab er vidt udbredt. Det vil gå over verdenshavene og blive forkyndt i andre lande, ja i hele verden. At budskabet bliver forstået og modtaget med glæde symboliseres ved, at den lille bog bliver spist. Sandheden om tiden for vor Herres
[61] komme var dyrebar for vore hjerter. (7BC 971)

12 Åbenbaringen 11

Åb.11,1 Er selve nøglen til værkets afslutning.

Forløsningens store plan, således som den er åbenbaret i det afsluttende værk i disse sidste tider, burde studeres nøje. Det, som foregår i den himmelske helligdom, skulle gøre så mægtigt et indtryk på alles hjerter, al de ville blive i stand til at få andre til at forstå det. Vi behøver alle at få en dybere indsigt i den forsoningstjeneste, som finder sted i den himmelske helligdom. Når denne herlige sandhed bliver forstået rigtigt, vil de, som har taget imod den, arbejde sammen med Kristus i at berede et folk, som kan bestå på den store dag - og deres anstrengelser vil lykkes. Ved studium, overvejelse og bøn vil Guds folk blive løftet op over almindelige jordiske tanker og følelser og komme i harmoni med Kristus og hans store gerning med at rense helligdommen for folkets synder. I tro vil de følge ham ind i helligdommen, og de troende på jorden vil omhyggeligt granske deres liv og sammenligne deres karakter med den guddommelige målestok for retfærdighed. De vil se deres egne fejl, og de vil forstå, at de må have Helligånden til hjælp, hvis de skal blive brugbare i det alvorlige arbejde, som denne tid kræver af Guds sendebud. (5T 575)

Når vi med troens øjne ser ind i helligdommen og rigtig forstår, hvilken uhyre betydningsfuld og hellig gerning her foregår, vil vi komme til at afsky alt, hvad der er selvisk. Synden vil vise sig som det, den er; overtrædelse af Guds hellige lov. Forsoningsværket vil blive forstået bedre, og det vil gå op for os, at enhver dyd, som et menneske har, helt og holdent stammer fra Jesus Kristus, verdens Forløser. (RH 22-12-1896; 4BC 1141)

Dyret fra den bundløse afgrund er ateismen

Dyret, der stiger op af afgrunden, skal føre krig mod dem og sejre over dem og dræbe dem. Den ateistiske magt, som regerede i Frankrig under revolutionen og rædselsherredømmet, førte en krig mod Gud og hans hellige Ord, som verden aldrig tidligere havde set mage til. (GC 273)

[62]

Den franske revolution viser tydeligt, hvad følgerne bliver, når Guds lov tilsidesættes.

Ateister, vantro og frafaldne sætter sig op imod Guds lov og erklærer den for ugyldig; men resultaterne af deres indflydelse viser, at menneskets velfærd er uløseligt forbundet med dets lydighed mod den guddommelige lov. De, som ikke vil lære dette af Guds Ord, bliver tvunget til at lære det af folkenes historie... Under revolutionen blev Guds lov åbenlyst tilsidesat af det nationale råd. Og i det rædselsherredømme, som fulgte, kunne sammenhængen mellem årsag og virkning ses af alle. (GC 285-286)

Åbenbaringen 11,18 - En beskrivelse af herrens dag.

1. Folkenes vrede I den tid, da sildigregnen falder.
2. Guds vrede udgydes I de syv sidste plager.
3. Dommen over de døde i de tusinde år.
4. Ødelæggelsen af dem, der lægger jorden øde efter de tusinde år.

Jeg så, at nationernes vrede, Guds vrede og tiden til at dømme de døde var tydeligt adskilte, den ene følgende efter den anden, at Mikael ikke var stået frem, og at trængselstiden ikke var begyndt. Nationernes vrede er ved at begynde, men når vor Ypperstepræst har afsluttet sin gerning i helligdommen, vil han iføre sig hævnens klædebon - og da vil de syv sidste plager blive udgydt. (EW 16) .

Dette syn blev givet i 1847, da der var meget få adventister, som holdt sabbat, og selv blandt dem næsten ingen som mente, at helligholdelsen af sabbaten var af en sådan betydning, at det skilte Guds børn og de vantro. Nu begynder man at se opfyldelsen af dette syn. Begyndelsen af den trængselstid, som her omtales, er ikke den tid, da plagerne vil begynde at falde, men en kort periode lige før de falder, mens Kristus endnu er i helligdommen. På den tid, da han afslutter sin gerning der, vil der opstå vanskeligheder på jorden. Nationerne vil komme i oprør, men blive holdt i ave for at den tredje engels budskab ikke skal hindres. På den tid vil sildigregnen falde for at give det høje råb styrke og forberede de hellige til at bestå, når de syv sidste plager falder. (EW 85-86)

[63]

[64]

13 Åbenbaringen 12

Krig i himmelen og på jorden. - Gud har forpligtet mennesket til aldrig at miste sin uskyld.

»Langt være det fra mig at give jer ret; til jeg udånder, opgiver jeg ikke min uskyld. Jeg hævder min ret, jeg slipper den ikke, ingen af mine dage piner mit sind. Som den gudløse gå det min fjende, min modstander som den lovløse.« Job 27,5.7.

Disse ord fra Skriften passer på dem, som er blevet dårligt omtalt uden grund. Hvis det er muligt, så vidt som det står til dig, skal du leve i fred med alle mennesker. At den nævnte ikke kunne leve i fred med alle, skyldtes ikke hans adfærd, men misundelse og ond mistanke fra deres side, som har haft uret. Der er sket en adskillelse. Hvorledes skal dette rettes? Skal det menneske, som er blevet miskendt og bagtalt, stilles til regnskab? Skal han ydmygt erkende, at han har uret for at forlige sig med sine angribere? Nej- Hvis han har søgt at gøre sin pligt og tålmodigt fundet sig i kritik, bør han ikke erkende sig skyldig. Han gør sine modstandere en stor uret ved at tage skylden på sig og således indrømme, at han har givet den grund til deres adfærd. Det vil naturligvis glæde dem, som har været fjendens redskaber; men i Himmelen bøger står de korrekte kendsgerninger optegnet. Urigtige indrømmelser fra den forurettede tilfredsstiller det verdslige menneske. De, som har båret sig forkert ad, smigrer sig med, at de har været nidkære for Gud, mens de i virkeligheden er gået sjælefjendens ærinde, De renser ikke roden til det onde ud af deres hjerter. Når Satan igen lægger an på dem, vil den bære sin bitre frugt. (RH 16-1-1900)

Årsagerne til krigen i Himmelen kaster lys over årsagerne til krigen på jorden

De loyale engle skyndte sig hen til Guds Søn for at meddele ham, hvad der foregik blandt englene. De fandt Faderen i færd med sammen med Sønnen at overveje, ved hvilke midler Satans selvbestaltede autoritet for altid kan tilintetgøres. Himmelen Herre kunne straks have kastet denne ærkebedrager ud af Himmelen; men det

[65]

var ikke Guds hensigt. Han ville give oprørerne en fairehance for at prøve styrke med Sønnen og de engle, som var tro mod ham. I denne kamp ville hver eneste engel være nødt til at vælge side, så det var tydeligt for enhver, hvor han stod. Det ville ikke have været sikkert, hvis nogen, som forenede sig med Satan i hans oprør, fik lov til at forblive i Himmelen. De havde deltaget i oprøret mod Guds uforanderlige lov - og det kan ikke helbredes. Hvis Gud havde brugt sin magt til at straffe oprørets hovedmand, ville de misfornøjede engle ikke være blevet afslørede. Derfor valgte Gud en anden fremgangsmåde; han ønskede at gøre det klart for alle i Himmelen, at hans domme er retfærdige. (1SP 21)

Åb.12,17. Krig mod dem, som bevarer Guds bud og Jesu vidnesbyrd (Jesu vidnesbyrd er Profetiens Ånd)

Satans allersidste bedrag vil være at gøre Guds Ånds vidnesbyrd ugyldigt. »Uden syner forvildes et folk.« Ordsp. 29,18. Satan vil arbejde mesterligt på forskellige måder og gennem forskellige midler for at svække Guds folks tro på det sande vidnesbyrd. Han vil give falske syner for at vildlede, blande sandhed og vildfarelse og få mennesker til at anse alt, som kaldes syner, for en slags fanatisme. Men retskafne mennesker vil være i stand til at skelne det sande fra det falske... (2SM 78)

Een ting er sikker: De syvende dags adventister, som stiller sig under Satans ledelse, vil være de første til at opgive troen på de advarsler og irettesættelser, som Guds Ånds vidnesbyrd indeholder.

[66] (Spalding-Magan Coll. p. 305)

14 Åbenbaringen 13

De tre store magter som forfølger de kristne.

Symboliseret ved en stor rød drage, et dyr, som ligner en leopard og et dyr med horn som et lam blev de jordiske regeringer, som i særlig grad ville træde Guds lov under fod og forfølge hans børn, fremstillet for Johannes. Denne krig vil fortsætte lige til det sidste. Guds børn, som er symboliseret ved en hellig kvinde og hendes børn, er så langt de færreste. I de sidste dage vil der kun være få tilbage. Disse få omtaler Johannes som dem, der bevarer Guds bud og har Jesu vidnesbyrd.

Gennem hedenskabet og senere gennem den katolske kirke har Satan ned igennem århundreder udøvet sin magt i forsøg på at udslette Guds trofaste vidner fra jordens overflade. Hedninger og papister drives af den samme drageånd. Den eneste forskel er, at pavekirken, fordi den foregav at tjene Gud, var en langt mere farlig og grusom fjende. Gennem romerkirken lykkedes det Satan at bedrage hele verden. Den menighed, som bekendte sig til at tilhøre Gud, blev overlistet af dette bedrag — og i mere end tusind år led Guds børn under dragens vrede. Da pavemagten berøvet sin styrke blev tvunget til at opgive forfølgelsen, så Johannes en ny magt opstå. Den talte med dragens stemme og førte det samme grusomme værk videre. Denne magt, som er den sidste, der skal føre krig mod Guds lov og hans børn, var symboliseret ved et dyr med horn som et lam.

De foregående dyr var opstået af havet, men dette kom op af jorden, hvilket er et tegn på denne nations fredelige begyndelse. De to horn, der lignede et lams, er et udmærket symbol på De forenede Staters to grundlæggende principper: folkestyre og protestantisme. Disse principper er hemmeligheden ved vor nations magt og fremgang. De mennesker, som først fandt et fristed på Amerikas kyster, glædede sig over, at de var kommet til et land, hvortil pavemagts og kongernes hovmodige tyranni ikke nåede. De besluttede at danne en regering, hvis grundtanke var borgerlig og religiøs frihed.

[67]

Men den profetiske pen afslører en forandring i denne fredelige udvikling. Dyret, der har horn som et lam, taler med en drages stemme og udøver hele det første dyrs magt foran dette. Profetien siger, at det vil sige til dem, der bor på jorden, at de skal lave et billede af dyret, og at det vil få alle, både store og små, rige og fattige, frie og trælle til at tage et mærke på deres højre hånd eller på deres pande. Og at intet menneske skal kunne købe eller sælge, hvis det ikke har dette mærke eller dyrets navn eller dets navns tal. Således følger den protestantiske kirke i pavekirkens fodspor.

På den tid er det, at den tredie engel ses flyvende midt under himlen råbende: »Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, så skal han drikke af Guds harmes vin, som er skænket ublandet i hans vredes bæger. Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og ved troen på Jesus.« I skarp kontrast til verden står den lille flok, som ikke vil vige fra sin lydighed mod Gud. Det er om dem, Esajas siger, at de genopretter det brud, som er sket på Guds lov, dem, som bygger på øde tomter, genskaber farbare veje.

De mest højtidelige advarsler og de frygteligste trusler, der nogen sinde er rettet til dødelige mennesker, er dem, som den tredie engels budskab indeholder. Den synd, som nedkalder Guds ublandede vrede, må være af en afskyelig karakter. Skal verden da ikke advares om, hvori den består? Jo, sandelig! Således handler Gud ikke med sine skabninger. Hans vrede rammer ingen, som er uvidende om sin synd. Før hans domme kommer over denne jord, skal naturen af denne synd forkyndes for verden, så mennesker kan vide, hvorfor disse straffedomme vil komme - og have mulighed for at undgå dem.

[68] (ST 1.11.1899) .

15 Forbudet mod at købe og sælge.

Når købs og salgs forbudet kommer under det høje råb, vil penge ikke mere spille nogen rolle i missionsarbejdet.

Vi skal være rede og vente på Guds ordrer. Nationerne vil komme i voldsomt oprør. Al støtte vil blive frataget dem, som forkynder Guds retfærdige lov, den eneste målestok for karakteren. Alle, der ikke vil bøje sig for landenes regeringer og adlyde de love, som ophøjer den falske sabbat, som er indstiftet af syndens menneske, og ringeagte Guds hellige dag, vil blive undertrykt ikke alene af pave magten, men af den protestantiske verden, som er dyrets billede.

Satan vil udføre mirakler for at bedrage folk; han vil opkaste sig til hersker. Det kan måske se ud, som om menigheden skal bukke linder, men det vil ikke ske. Den består, mens synderne i Zion bliver rystet ud, mens avnerne skilles fra den dyrebare hvede. Dette er en ildprøve, men den må finde sted. Kun de, som har vundet sejr ved Lammets blod og deres vidnesbyrds ord, vil blive fundet trofaste og sandfærdige, uden spor af synd, uden svig i deres mund. Vi afklædes vor egen retfærdighed og iklædes Kristi retfærdighed. (2SM 380)

Under det høje råb vil Jakob S,I-3 blive bogstaveligt opfyldt.
»Og nu, I rige! klag og græd over den elendighed, som venter jer. Jeres rigdom er rådnet op, og jeres klæder er mølædte, jeres guld og sølv er fortæret afrust, og den rust skal være et vidne imod jer og æde jeres kød som ild; I har samlet jer skatte i de sidste tider.«
Jak.5,1-3.

Jeg så, at disse forfærdelige ord især gælder de rige, som beken-
der sig til at tro på sandheden...

Arbejdet er ved at afsluttes; snart vil de rige, som har beholdt deres rigdomme, ikke have brug for deres formuer, deres store gårde, deres kvæg o.s.v. Jeg så Herren vende sig mod dem i vrede og gentage ordene: »Og nu, I rige!« Han har kaldt, men I ville ikke høre. Kærlighed til denne verden har overdøvet hans stemme. Han har ikke brug for jer nu og sender jer bort med ordene: »Gå bort, I rige!« Jeg så, at det var forfærdeligt således at blive forladt af Gud

[69]

frygteligt at holde fast ved forgængelige ting, når Gud har sagt, at hvis vi vil sælge og give almisser, kan vi samle en skat i Himmelen. Jeg så, at når arbejdet næsten er til ende, vil disse rige bringe deres midler til Guds tjenere og tigge dem om at tage imod dem. Men svaret vil være: »Gå bort, I rige. Vi har ikke brug for jeres penge. I holdt på dem, da I kunne have brugt dem til at fremme Guds værk. De fattige har lidt nød; I har ikke hjulpet dem. Gud vil ikke tage imod jeres rigdomme nu. Gå bort, I rige!«

Så blev jeg henvist til disse ord; »Se, den løn, I har forholdt arbejderne, der høstede jeres marker, råber højt, og høstfolkernes skrig er nået frem til den Herre Zebaots øren.« (1T 174-175) .

I den sidste store kamp mod Satan vil de, som er tro mod Gud, opleve, at al jordisk støtte tages fra dem. Fordi de nægter at overtræde Guds lov i lydighed mod jordiske magter, vil det blive dem forbudt at købe og sælge. Og til sidst vil de blive dømt til døden. Se Åb.13,11-17 . Men til de lydige er løftet givet: »Højt skal en sådan bo, hans værn skal klippeborge være; han får sit brød og vand er ham sikret.« Es. 33,16 Guds børn vil klynge sig til dette løfte og leve.(DA 121-122)

Forbudet mod at købe og sælge og fagforeningerne.

Den tid nærmer sig hurtigt, da fagforeningerne vil få stor magt. Atter og atter har Herren undervist os om, at vore familier skulle flytte fra byerne ud på landet, hvor de kan dyrke deres egne produkter. For i fremtiden vil det blive et stort problem at købe og sælge. Nu skulle [70] vi begynde at rette os efter det råd, som vi har fået igen og igen; flyt ud af byerne til landområder, hvor husene ikke står så tæt sammen, og hvor I vil være fri for fjendske menneskers indblanding. (2SM 141)

Fagforeningerne vil være en af de faktorer, som bringer denne verden ind i en tid så forstyrret som aldrig før siden tidernes morgen. (2SM 142)

Det er Guds folks opgave at berede sig for fremtidige begivenheder, som snart vil ramme dem med skånselsløs voldsomhed. Gigantiske monopoler vil blive skabt. Mennesker vil slutte sig sammen i foreninger, som trækker dem ind i fjendens styrker. Nogle få mænd vil beherske alle midler, som kommer fra visse erhverv. Handelsunioner vil opstå, og de, som ikke vil gå ind i dem, vil være dødsdømte erhvervsmæssigt. (2SM 142)

Disse foreninger er et tegn på de sidste dage. Mennesker slutter sig sammen i bundter, parate til at brændes. Måske er de menighedsmedlemmer, men hvis de er medlemmer af disse foreninger, kan de ikke holde Guds bud. At tilhøre en sådan forening er det samme som at overtræde hele Guds lov.

»Du skal elske Herren, din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv.« Luk.10,27. Disse ord sammenfatter hele et menneskes pligt. De betyder overgivelse af hele mennesket, legeme, sjæl og ånd, til Guds tjeneste. Hvorledes kan mennesket adlyde dette og samtidig forpligte sig til at støtte noget, som vil berøve deres medmennesker handlefriheden? Og hvordan kan mennesker adlyde disse ord og samtidig være med i foreninger, som berøver de fattige de goder, som de retfærdigvis bør have og forhindrer dem i at købe og sælge frit? (2SM 143)

De, som siger, at de er Guds børn, skal under ingen omstændigheder melde sig ind i nogen fagforening. Herren forbyder det. Kan mennesker, som studerer profetierne ikke se, hvad der venter os? (2SM 144)

16 Dødsdommen

Dødsdommen i Åb. 13,15 er, sidste akt I dramaet.

Denne verden er næsten nået til det punkt, hvor Gud vil tillade ødelæggeren at fuldføre sit værk. Ophøjelsen af menneskers lov over Guds lov, at søndagen ved blot og bar menneskelig autoritet sættes i stedet for Bibelens sabbat, er sidste akt i dramaet. Når denne forfalskning bliver godkendt over alt, vil Gud åbenbare sig. (7T 141)

Guds tålmodighed er slut.

Gud holder regnskab med nationerne... Når tallene i Himmelen regnskabsbøger viser, at overtrædelsernes mål er fuldt, vil vreden komme ublandet med nåde; da vil det blive klart, hvilken forfærdelig ting det er, at Guds nåde er opbrugt. Denne krise vil blive nået, når nationerne forener sig i at gøre Guds lov ugyldig. (5T 524)

Så vil Satan kaste jordens indbyggere ud i en stor endelig trængsel... Hele verden vil komme ud for en mere forfærdelig ødelæggelse end den, der ramte det gamle Jerusalem. (GC 614)

Der vil blive sådanne kampe, at ingen pen kan beskrive dem (Ed 180)

De undertrykkede lidenskaber og tøjlesløse forbrydelser, som een gang er sluppet løs, vil fylde jorden med elendighed og ødelæggelse. (PP 102)

Dødsdommen vil komme.

[72] Verdensmagterne vil bestemme, at alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, skal adlyde... Til sidst vil det blive besluttet, at de, der nægter, fortjener at dø. (GC 604) Til sidst vil en universel lov dømme dem til døden. (PK512)

Grundlaget for denne lov.

Man vil hævde, at det mindretal, der modsætter sig kirkens forordning og statens lov, ikke bør tåles - at det er bedre, at de skal lide, end at hele nationen kastes ud i ødelæggelse og lovløshed. (GC 615)

Dommen vil først træde i kraft efter en vis tid.

Dette argument vil synes afgørende, og en lov vil til sidst blive

Vedtaget...som giver folk ret til efter en vis tid at slå dem ihjel. (GC 615)

Jeg så et dokument...som befalede, at medmindre de troende opgav deres specielle tro og deres sabbat og helligholdt den første dag i ugen, havde folk ret til efter en vis tid at slå dem ihjel. (EW 282-283)

Hvilken historisk dom ligner denne?

Den dom, som vil blive udstedt imod Guds børn, vil være meget lig den, som Ahasverus udstedte imod jøderne på Esthers tid. (5T 450)

Denne dom Indleder Jakobs trængsel.

Der blev udstedt en dødsdom over de hellige. Dette fik dem til at råbe dag og nat om befrielse. Dette var Jakobs trængsel. (EW 36-37)

Dødsdommen kommer efter nådetidens ophør.

Jeg så, at de fire engle vil holde de fire vinde i tømme, indtil Jesus har afsluttet sin gerning i helligdommen. Og så vil de, syv sidste plager falde. Disse plager optændte de fortabtes raseri imod de retfærdige. De mente, at vi havde bragt Guds domme over dem, og at plagerne ville ophøre, hvis de udryddede os fra jorden. En dødsdom blev udstedt imod de hellige. (EW 36)

[73]

Til sidst bliver en verdensomspændende Bartolomæusnat-massakre fastsat til en bestemt nat.

Når de, som ærer Guds lov, ikke længere er beskyttet af den civile lov, vil en lignende bevægelse for at udrydde dem opstå i forskellige lande. Når den bestemte tid nærmer sig, vil mennesker slutte sig sammen for at udrydde den forhadte sekt. Man beslutter i en bestemt nat at rette et afgørende slag, som for altid skal bringe den revsende stemme til tavshed. (GC 635) .

[74]

17 Dyrets Billede

Det første skridt hen imod dyrets billede er frafald.

Men hvad er dyrets billede, og hvorledes vil det blive dannet? Et billede af det første dyr bliver oprettet af dyret med de to horn. Det bliver også kaldt »dyrets billede«. For at finde ud af, hvad dette billede er, og hvorledes det bliver skabt, må vi betragte de særlige træk ved dyret selv, pavedømmet.

Da kirken i begyndelsen blev fordærvet ved at forlade evangeliets enkle lære og ved at antage hedenske skikke, mistede den Guds kraft og Helligånden. For at kunne beherske menneskers samvittighed søgte kirken statsmagtens støtte. Således opstod pavedømmet, en kirkelig magt, som beherskede statsmagten, og derfor kunne fremme sine egne hensigter, især at straffe kætteri. For at De forenede Stater skal kunne danne et billede af dyret, må den religiøse magt beherske statsmagten på en sådan måde, at denne bliver indsat af kirken, som derved vil kunne gennemtvinge sine egne hensigter...

Det var et åndeligt frafald, der førte til, at kirken i de første århundreder søgte statens hjælp - og på denne måde blev vejen beredt for pavedømmets - dyrets - opståen. Paulus sagde: »Først må jo frafaldet komme, og lovløshedens menneske, fortabelsens søn, åbenbares.« 2 Tess.2,3. Altså vil frafald i menigheden berede vejen for dyrets billede.

Bibelen siger os, at der før Herrens komme vil opstå et religiøst frafald i lighed med det, der fandt sted i de første århundreder. 2 Tim.3,1-5; 1 Tim.4,1; 2 Thss.2,9-11. (GC, 443)

Det andet skridt hen imod dyrets billede er foreningen af de frafaldne protestantiske kirker.

[75] Charles Beecher, en fremragende amerikansk taler, erklærede i en forudsigelse i året 1846, at gejstligheden i »de evangeliske menigheder ikke alene levede under et kolossalt . tryk af menneskefrygt, men at den lever og ånder i en bundrådden atmosfære og til stadighed ligger under for de tarveligste bevæggrunde og derfor fornægter sandheden og bøjer sig for frafaldet. Gik det ikke netop således med

romerkirken? Lever vi ikke det samme liv? og hvad ser vi lige for vore øjne? Det andet kirkelige fællesråd! En kirkelig verdensforening! En evangelisk alliance og en altomfattende trosbekendelse!« (The Bible a sufficient Creed - holdt i Fort Wayne, Indiana 22.2.1846). Er dette først een gang nået, vil der fra anstrengelser for at nå til fuldstændig enighed kun være kort til magtanvendelse. (GK 445; GC 444)

Dyrets billede har tre kendetegn:

1. Forening af de protestantiske kirker;
2. økonomiske og andre midler understøttet af regeringen;
3. Gennemførelse af en kirkelig »forordning« fra statens side, d.v.s. en kirkelov bliver landets lov.

Når de ledende kirkesamfund i USA forener sig i de læresætninger, som de har tilfælles, og opnår en sådan indflydelse på statsmagten, at den gennemtvinger kirkens forordninger, vil det protestantiske USA have oprettet et billede ar det katolske præstevælde, og straf over anderledes tænkende vil uundgåeligt blive følgen. Dyret med de to horn »får alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, til at give sig selvet mærke på deres højre hånd eller på deres pande, for at ingen skal kunne købe og sælge uden den, som har mærket: dyrets navn eller dets navns tal.« Åb.13,16-17; (GK 445; GC 443)

Når de protestantiske kirkesamfund forener sig med statsmagten for at støtte en falsk religion, som deres forfædre udholdt de frygteligste forfølgelser for at bekæmpe, og når staten bruger sin magt til at gennemtvinge kirkens påbud og understøtte dens institutioner, har det protestantiske USA skabt et billede af pavemagten, og der vil blive et nationalt frafald, som vil ende med landets undergang,« (ST22-3-1910; 7BC 976)

[76]

Søndagsloven er i virkeligheden dyrets billede.

Med hastige skridt nærmer vi os dens vedtagelse. Når de protestantiske menigheder forener sig med den lovgivende magt i at støtte en falsk religion, som deres forfædre led de uhyggeligste straffe for at modarbejde - da vil romerkirkens hviledag blive gennemtvunget ved kirkens og statens forenede autoritet. Der vil blive et nationalt frafald, som kun kan ende med nationens undergang. (ST 8-11-1899)

Historien vil gentage sig. Falske religioner vil blive ophøjede. Ugens første dag, en almindelig arbejdsdag, som Ikke har nogen form for hellighed, vil blive ophøjet på samme måde som billedstøt-

ten i Babylon. Alle nationer og folkeslag vil få befaling om at ære denne falske sabbat. Således er Satans plan for at udslette den dag, som Herren har indstiftet og skænket verden til minde om skabelsen. (ST 6-5-1877)

Katolikkerne siger, at det, at protestanterne holder søndagen hellig, er en hyldest til den katolske kirkes autoritet. »Plain Talk about the Protestantism of Today«, side 213. At de protestantiske kirker gennemtvinger en søndagslov, er det samme som at gennemtvinge en tilbedelse af pavemagten, af dyret. De som, skønt de forstår det fjerde buds krav, vælger at holde den falske sabbat i stedet for den sande, viser derved der_ anerkendelse af den eneste magt, som har påbudt dens helligholdelse. Og netop ved at gennemtvinge en religiøs pligt ved verdslig magt, vil kirkesamfundene danne et billede af dyret. Og på denne måde vil lovbefalet søndagshelligholdelse. I De forenede Stater være lovbefalet tilbedelse af dyret og dets billede. (GC 448-449)

[77] Når staten lovgiver om dette og støtter de kirkelige institutioner, vil det protestantiske USA have skabt et billede af pavemagten. Da vil Guds sande menighed blive forfulgt ligesom i gamle dage. I så godt som hvert århundrede ser vi eksempler på, hvad mennesker, som er opfyldt af vrede og ondskab, kan gøre under foregivende af at tjene Gud ved at beskytte kirkens og statens rettigheder.

De protestantiske kirker, som er fulgt i romerkirkens fodspor ved at slutte sig sammen med de verdslige magter, har vist samme ønske om at begrænse samvittighedsfriheden. Hvor mange præster, som ikke ville bøje sig for Church of Englands krav, har ikke måttet lide! Når den religiøse frihed begrænses ad lovgivningens vej, er resultatet altid blevet forfølgelse. (ST8-11-1899)

Skridt hen imod dyrets billede:

1. En tresidig forening af protestantisme, katolicisme og spiritisme.

Når vor nation ved lov gennemtvinger pavemagtens vedtagelse, som er et oprør imod Guds lov, vil den have adskilt sig fuldstændig fra retfærdigheden. Når protestantismen rækker hånden over afgrunden for at gribe pavekirkens hånd, når den på samme måde forener sig med spiritismen og når vort land under indflydelse af denne forening vil fornægte ethvert princip i sin grundlov som en protestantisk republik, idet den vedtager katolske vildfarelser, ved vi, at enden er nær.

(I USAs grundlov står der: Vi anser disse sandheder for at være selvindlysende, at alle mennesker er skabt lige, at de af deres Ska-ber er udstyret med visse umistelige rettigheder deriblandt retten til liv, frihed og det at søge lykken samt til at dyrke Gud efter sin samvittighed) Oversætterens kommentar

Ligesom det for disciplene var tegnet på Jerusalems ødelæggelse, at de romerske hære nærmede sig byen, vil dette frafald for os være tegnet på, at grænsen for Guds tålmodighed er nået - at vor nations uretfærdigheds bæger er fuldt, og at nådens engel er ved at flygte for aldrig mere at vende tilbage. Da vil Guds folk blive kastet ud i sådanne prøvelser og lidelser, som profeterne beskriver som Jakobs trængsel. De trofaste forfulgtes råb stiger til Himmelen. Og ligesom Abels blod råbte fra jorden, så vil der også være stemmer, der råber [78] til ud fra martyrernes grave, fra havets dyb og fra bjergenes huler lyder det: »Hvor længe, Herre, du hellige og sanddru! vil du tøve med at dømme og hævne vort blod på dem, der bor på jorden?« Åb. 6,10 (5T 451; se også GC 588-589)

Adskillelsen mellem kristendom og spiritisme vil blive nedbrudt, idet spiritismen bliver »kristnet«.

Idet spiritismen søger at efterligne den såkaldte kristendom, får den større magt til at bedrage. Selv Satan vil blive omvendt efter denne nydannelse. Han vil vise sig som en lysets engel. Gennem spiritismens virksomhed vil der ske mirakler, syge vil blive helbredt, og mange undere vil ske. Og fordi ånderne vil bekende sig til at tro på Bibelen og vise respekt for kirken, vil man tro, at det er Guds kraft, der virker.

Skillelinjen mellem kristne og gudløse er vanskelig at finde. Kirkens medlemmer elsker de samme ting som verdens børn og er rede til at slutte sig til dem. Satan beslutter at forene dem i ren gruppe og at styrke sin sag ved at få alle med i spiritisternes rækker. Katolikkerne, som er opdraget til at betragte mirakler som et sikkert tegn på den sande kirke, vil være lette at bedrage ved disse undere. Og de protestanter, som har kastet sandhedens skjold fra sig, vil også blive bedraget. Både katolikker, protestanter og verdens børn vil antage gudfrygtighedens skin uden dens kraft. I denne forening vil alle se en stor bevægelse til verdens omvendelse og en forløber for det længe ventede tusindårsrige. (GC 588-589)

[79] Ved naturkatastrofer vil Satan søge at overbevise mennesker om den falske hviledags hellighed. Satan arbejder gennem naturens kræfter for at samle sin høst af uforberedte sjæle. Han har studeret naturens hemmeligheder og bruger hele sin magt til at kontrollere elementerne - så langt som Gud tillader det. Hvor hurtigt var ikke Jobs kvæg, hyrder, tjenere, huse og børn tilintetgjort, da Gud gav Satan tilladelse til at forfølge Job! Det er Gud, som beskytter sine skabninger og bevarer dem fra ødelæggerens magt. Men den kristne verden har vist foragt for Jehovas lov. Og Herren vil gøre nøjagtig, hvad han har sagt. Han vil drage sin velsignelse tilbage og ikke længere beskytte dem, som gør oprør imod hans lov og tvinger andre til at gøre det samme. Satan har magt over alle, .om ikke står under Guds særlige beskyttelse. Han vil favorisere nogle for at fremme sine egne planer. Andre vil han bringe i vanskeligheder og få mennesker til at tro, at det er Gud, som sender dem deres prøvelser.

Samtidig med at Satan viser sig som den store læge, som kan helbrede alle sygdomme, vil han sende sygdom og ulykker, så store byer bliver øde og tomme. Han er allerede i gang. Ulykker til lands og til vands, ildebrande, uvejr, oversvømmelser og jordskælv - overalt udøver Satan sin magt. Han fjerner den modnende høst bort, og hungersnød og elendighed er følgen. Han spreder dødelig smitte i luften, og tusinder omkommer. Sådanne hjemløshed vil blive mere og mere almindelige og altødelæggende. Mennesker og dyr vil omkomme. »Jorden blegner og segner, jorderig synker og segner, jordens høje sygner hen. Vanhellig blev jorden under dem, som bor der, thi loven krænked de, de overtrådte budet, brød den evige pagt.« Es.24, 4. 5.

[80] Og da vil den store bedrager få mennesker til at tro, at de, som tjener Gud, er skyld i alle ulykkerne. Den klasse, som har nedkaldt Himmels straffe over sig, vil skyde skylden for deres vanskeligheder over på dem, hvis lydighed mod Gud er en konstant anklage imod de ulydige. Man vil erklære, at mennesker krænker Gud ved ikke at helligholde søndagen og at denne synd har bragt alle disse ulykker, som ikke vil ophøre, før søndagshelligholdelse bliver fuldstændigt gennemført; at de, som fremholder det fjerde buds sabbat og på den måde ødelægger ærbødigheden for søndagen, er skyld i folkets vanskeligheder og forhindrer, at Gud atter vil antage det og give det fremgang. På denne måde vil ældgamle beskyldninger mod

Guds tjenere blive gentaget - og af samme grunde. »Da Akab fik øje på Elias, sagde han til ham: »Er det dig, du, som bringer ulykke over Israel!« Men han svarede: »Det er ikke mig, der har bragt ulykke over Israel, men dig og din faders hus, fordi I har forladt Herren og holder eder til Ba^aalerne!« I Kong.18,17. Idet menneskers vrede dækkes på grund af falske anklager, vil de behandle Guds sendebud, ligesom det frafaldne Israel behandlede Elias. (GC 589.590)

Det næste skridt bliver skæbnesvangert.

Ledere af kirke og stat vil forene sig i at overtale, bestikke eller tvinge alle til at helligholde søndagen. Manglen på guddommelig autoritet vil blive erstattet af love, som undertrykker mindretallet. Politisk korrupsion vil fordærve kærligheden til retfærdigheden og hensynet til sandheden. Selv i det frie USA vil ledere og lovgivere give efter for et udbredt krav om at gennemtvinge søndagshelligholdelse ved lov. Dette vil de gøre for at opnå folkets gunst. Den samvittighedsfrihed, som har kostet så store ofre, vil ikke længere blive respekteret. I den konflikt, som hastigt nærmer sig, vil vi se opfyldelsen af profetens ord: »Og dragen vrededes på kvinden og gik bort for at føre krig mod de andre af hendes slægt, dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd.« (Åb. 12,17; GK 593; GC 592)

18 Dyrets Mærke

De, som modtager dyrets mærke, stilles I modsætning til dem, som holder Guds bud.

Efter advarslen mod at tilbede dyret og de_ billede siger profeten: »Her gælder det om udholdj:nhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.« Åb.14,12. Eftersom de, som holder Guds bud, således stilles over for dem, som tilbeder dyret og dets billede og modtager dets mærke, følger heraf, at det at holde Guds bud - på den ene side — og oprør imod dem - på den anden side - vil være skillelinjen mellem dem, der tilbeder Gud, og dem, der tilbeder dyret. (GC445-446)

Søndagen er tegnet på pavekirkens autoritet.

Som tegnet på den katolske kirkes autoritet citerer katolske skribenter: »Selve det at forandre sabbaten til søndag, som protestanterne tillader; ... for ved at helligholde søndagen erkender de kirkens magt til at indstifte højtider og tilgive synd.« Henry Tuberville: »An Abridgement of the Christian Doctrine« side 58. Hvad er forandringen af sabbaten da andet end tegnet eller mærket på den romerskkatolske kirke - »dyrets mærke«? Romerkirken har ikke frafaldet sit krav på overhøjhed. Og når verden og de protestantiske kirkesamfund akcepterer en sabbat, som denne kirke har opfundet, mens de forkaster Bibelens sabbat, godkender de i realiteten denne anmasselse. Måske påberåber de sig traditionens og kirkefædrenes autoritet. Men [82] idet de gør dette, lader de hånt om selv_ det princip, som adskiller dem fra romerkirken - at »Bibelen og Bibelen alene er grundlag for protestanternes religion«. Katolikkerne ser, at de bedrager sig selv, .idet de med vilje lukker deres øjne for sagens kendsgerninger. Når bevægelsen for tvungen søndagshelligholdelse har fremgang, glæder de sig i sikker forvisning om, at de til sidst vil få hele den protestantiske verden ind under Roms fane. (GC 448)

Overtrædelse af Guds bud er det Specielle tegn på både dyret og dyrets billede. .

Det særlige kendetegn på dyret, og derfor også på dets billede, er

overtrædelse .af Guds bud. Daniel siger om det lille horn, pave-magten: »Han skal sætte sig for at ændre tider og lov.« Dan.7,25. Paulus beskriver den samme magt, »det syndens menneske«, som skal ophøje sig selv over Gud. Den ene profeti forklarer den anden. Kun ved at ændre Guds bud kunne romerkirken ophøje sig over Gud. Den, som forstår Guds bud, og alligevel overholder denne lov, som er forandret af mennesker, ærer den magt højest, som har foretaget denne forandring. En sådan lydighedshandling mod katolske love vil være et tegn på lydighed mod paven i stedet for mod Gud. (GC446)

Dyrets mærke modtages efter søndagslovens vedtagelse.

Men tidligere generationer helligholdt søndagen i den tro, at de derved holdt Bibelens sabbat; også i dag er der sande kristne i alle kirkesamfund, det katolske ikke undtaget, som oprigtigt tror, at søndagen er den hviledag, som Gud har indstiftet. Gud antager deres ærlige hensigt. Men når søndagshelligholdelse bliver gennemtvunget ved lov, og hele verden vil blive oplyst om den sande sabbat, vil enhver, der overtræder Guds bud for at overholde en forordning, som ikke har større autoritet bag sig end romerkirken, ære paven frem for Gud. Han viser ærbødighed mod Rom og mod den magt, som gennemtvinger den bestemmelse, som Rom har besluttet. Han tilbøder dyret og dets billede. Når mennesker da forkaster det bud, som Gud har erklæret er tegnet på hans overhøjhed, og i dets sted ærer det, som Rom har valgt som tegnet på sin overhøjhed, har de derved akcepteret tegnet på lydighed mod Rom - »dyrets mærke«. Først når dette emne er fremholdt tydeligt for menneskene, så de har måttet vælge mellem Guds bud og menneskers, vil de, som fortsætter i overtrædelse, modtage »dyrets mærke«.(GC 449)

[83]

Der vil blive to klasser: de, som modtager dyrets mærke, og de, som har Guds segl. Ugræsset og hveden vil Ikke længere vokse sammen.

Ved kampens udgang vil hele kristenheden blive delt i to store grupper - de, som bevarer Guds bud og troen på Jesus og de, som tilbøder dyret og dets billede og modtager dets mærke. Selvom kirke og stat vil forene deres magt for at tvinge »alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle (Åb. 13,16) til at modtage »dyrets mærke«, vil Guds folk dog ikke modtage det. Profeten på Patmos så dem, som var gået sejrende ud af kampen med dyret og dets billede

og dets navns tal, stå ved glarhavet med Guds harper i deres hænder. Og de sang Moses, Guds tjeners, og Lammets sang.«(Åb. 15,2.3.)

Prøvens time er endnu Ikke kommet

Forandringen af hviledagen er den katolske kirkes tegn eller mærke. De som, skønt de forstår det fjerde budskrav, vælger at holde den falske sabbat i stedet for den sande, viser derved ærbødighed mod den store magt, som egenmægtigt har indstiftet den. Dyrets mærke er den katolske helligdag, som hele verden har akcepteret i stedet for den dag, som Gud har udvalgt.

Ingen har endnu fået dyrets mærke. Prøvens time er endnu ikke kommet. Der er sande kristne i alle kirkesamfund, også i det katolske. Ingen vil blive fordømt, før de har fået lyset og set, hvad det fjerde bud pålægger os. Men når der vedtages en lov, som kræver den falske sabbat overholdt, og den tredje engels høje råb advarer mennesker mod at tilbede dyret og dets billede, vil en tydelig skillelinje blive trukket mellem det, der er falsk, og det, der er sandt. Da vil de, som fortsætter i overtrædelse, få dyrets mærke.

[84] Vi nærmer os denne tid med hurtige skridt. Når de protestantiske kirkesamfund forener sig med de verdslige myndigheder i at støtte en falsk religion, som deres forfædre udholdt de voldsomste forfølgelser for at modsætte sig - da vil den katolske hviledag blive gennemtvunget ved kirkens og statens forenede magt. Der vil ske et nationalt frafald, som vil resultere i vort lands undergang. (Ev. 234- 235)

Selvom denne prøvetime endnu ikke er kommet, er sabbaten en prøve siden 1844.

Jeg så, at Jesus havde lukket døren til det hellige, og intet menneske kan åbne den; og at han havde åbnet døren til det allerhelligste, og intet menneske kan lukke den. (Åb.3,7) Efter at Jesus har åbnet døren til det allerhelligste, som indeholder arken, har budene skinnet på Guds folk, som bliver prøvet på sabbatsspørgsmålet.

Jeg så, at denne prøve angående sabbaten ikke kunne komme, før Jesu tjeneste i det hellige var afsluttet og han var gået ind bag det inderste forhæng. Derfor hviler de kristne, som var sovet ind, før døren blev åbnet ind til det allerhelligste - da midnatsråbet havde lydt i den syvende måned i 1844 - nu i håbet. De kendte ikke det lys over den sandesabbat, som vi har nu, efter at den dør blev åbnet. Jeg så, at Satan fristede nogle blandt Guds folk på dette punkt. Fordi

så mange gode kristne var sovet ind i troen uden at have holdt den sande sabbat, tvivlede de på, at denne nu var en prøve for os.

Sandhedens fjender har prøvet på at åbne døren til det hellige, som Jesus har lukket, og at lukke døren, som han i 1844 har åbnet til det allerhelligste, hvor arken med de to stentavler findes, på hvilke de ti bud er skrevet med Jehovas finger.

I denne tid, hvor beseglingen finder sted, bruger Satan alle midler for at få Guds børn til at tænke på andre ting. Jeg så, at Gud lagde et dæk/æ over sit folk for at beskytte dem i trængselstiden. Hver eneste, som stod fast på sandhedens grund og var ren af hjertet, blev dækket af den Almægtige. (EW 42-43; sammenlign 6T 16-19)

Idet mennesker forkaster sabbaten, forkaster de Guds lov - og således bereder verden sig til sin endelige ødelæggelse.

Hvad er årsagen til den udbredte vantro, forkastelsen af Guds lov og den deraf følgende fordærvelse i en tid med religionsfrihed og evangelisk forkyndelse? Da Satan nu ikke længere kan beherske verden ved at lægge Guds Ord i lænker, bruger han andre midler for at nå sit mål. At ødelægge troen på Bibelen tjener hans formål lige så godt, som hvis han ødelægger selve bogen. Ved at skabe den tro, at Guds lov ikke forpligter, kan han lige så fuldt lede mennesker til at synde, som hvis de var helt uvidende om loven. I dag som i tidligere tider arbejder han gennem kirken for at fremme sine hensigter. Vor tids kirkesamfund har nægtet at høre upopulære sandheder, som kommer klart til udtryk i Skriften. Idet de har modarbejdet disse sandheder, har de akcepteret fortolkninger og taget standpunkter, som har fostret skepsis. Idet de har holdt fast ved den katolske vranglære om sjælens udødelighed og menneskets bevidsthed efter døden, har de forkastet det eneste værn mod spiritismens bedrag. Læren om et evigt brændende helvede har fået mange til at miste troen på Bibelen. Når det fjerde buds sabbat bliver fremsat for mennesker, ser man, at den syvende dag bør helligholdes. Den eneste måde, hvorpå man kan fri sig fra en pligt, som man ikke ønsker at opfylde, er da at erklære, at Guds lov ikke længere er bindende. Det gør mange religiøse ledere; og på den måde kaster de både Guds lov og sabbatsbudet over bord. Efterhånden som sabbatsreformen breder sig, vil denne forkastelse af Guds lov for at undgå det fjerde buds krav blive næsten universel. De religiøse lederes lære har åbnet døren for vantro, spiritisme og foragt for Guds hellige lov. Der hviler et

[85] frygteligt ansvar på disse ledere for den uretfærdighed, som findes i den kristne verden. (GC 586-587)

[86]

19 Spiritismen I

Den onde får Indpas gennem falske videnskabelige teorier.

Falske videnskabelige-teorier breder sig faretruende. De undergraver Sandhedens grundvold. Gud har vist mig, at de medicinske studerende ikke bør undervises i sådanne teorier, fordi Gud ikke godkender dem. Fjendens mest bestikkende fristelser kommer på den mest ophøjede måde. Man åndeliggør sandheden, så der til sidst ikke er nogen forskel på det egentlige og dets skygge.

I ved, at Satan vil forføre de udvalgte, hvis det er muligt. Han gør krav på at være Kristus, og han foregiver at være den store læge. Han vil lade ild falde ned fra himlen for at bevise, at han er Gud. Vi må søge ly bag Bibelens sandheder. Kun der er vi i sikkerhed. (RH 14-4-1903; MM 87-88)

Himmelsk sandhed blandes med djævelsk vildfarelse.

På mange måder er Satan fordelagtigt stillet. Han benytter sig af den ophøjede stilling, han indtog i den himmelske helligdom, som om han stadig havde den - og han vil citere den viden, han fik der. Han arbejder med menneskesindet, og han vil friste til vildfarelse, idet han blander den vidunderlige kundskab, han erhvervede i Himmelen, med løgn. Verden vil virkelig beundre ham. Vi ønsker alle en sådan ophøjelse og magt, men vi må eje sandhedens strålende lys. Satan VIL fremstille det lys, han fik i Himmelen fejlagtigt, og mange Vil tro, at alt er sandhed. De er intelligente mænd og gode kvinder - og han vil føre dem direkte i fortabelse. (LL- 540)

Moderne helligørelse og spiritisme.

De, som angriber Guds lov, angriber Gud selv. Mange af Guds børns bitreste fjender roser sig af at leve et helligt og syndfrit liv. Dette kan kun forklares på ren måde. De savner et spejl, hvori de kan se deres karakterfejl. Hverken Josef, Daniel eller nogen af apostlene gjorde krav på at være syndfri. De mænd, som levede Gud nærmest, som hellere ville dø end synde mod ham, mænd, som Gud har æret med himmelsk lys og styrke, har erklæret, at de var syndere og uværdige.

[87]

De har følt deres svaghed og sørget over deres synder og prøvet på at følge Jesu eksempel.

Der er kun to slags mennesker på jorden - Guds lydige børn - og de ulydige. Kristus fremstillede engang dommens dag således:

»Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle englene med ham, da skal han sætte sig på sin herligheds trone. Og alle folkeslag skal samles foran ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom hyrden skiller fårene fra bukkene. Og han skal stille fårene ved sin højre side og bukkene ved den venstre. Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: »Kom hid, min Faders velsignede! Arv det rige, som har været jer beredt, fra verdens grundvold blev lagt. Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig. Da skal de retfærdige svare ham og sige: »Herre, når så vi dig sulten og gav dig mad eller tørstig og gav dig at drikke? Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder? Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?« Og Kongen skal svare og sige til dem: »Sandelig siger jeg eder: Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre der, har I gjort imod mig.« Matt.25, 31- 40)

[88] På denne måde gør Kristus sig til ret med den lidende menneskehed. Al omsorg, som vises hans børn, regner han som vist ham selv. De, som før fordring på moderne helliggørelse, ville selvtilfredse have sagt: »Herre, Herre, har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?« De mennesker, der mener at være retfærdige og tilsyneladende har haft Jesus med i alt, hvad de har gjort, er passende repræsentanter for dem, som roser sig af moderne helliggørelse, men fører krig mod Guds lov. Kristus kalder dem uretfærdige, fordi de er bedragere, som ifører sig retfærdighedens klæder for at skjule deres ufuldkomne karakter og deres vanhellige hjerters fordærvelse. I disse sidste dage arbejder Satan med al uretfærdighedens bedrag i dem, der går fortabt. I djævelsk majestæt udfører han mirakler for de falske profeters og for folkets øjne, idet han gør krav på at være Kristus selv. Satan giver sin magt til dem, som bistår ham i hans bedrag. Derfor kan man kun bedømme dem, der påstår at have Guds kraft, ved at bruge Jehovas lov som prøve. Herrens Ord siger, at de udvalgte ville blive bedraget, . hvis det var muligt.

Fåreklæderne forekommer så ægte, at ulven kun kan afsløres, når vi går til Guds store morallov og derved finder, at de overtræder hans lov.

Hvis vi nogen sinde har behøvet tro og åndeligt klarsyn, er det nu. De, som våger og beder og daglig studerer Skriften med et alvorligt ønske om at kende, og gøre Guds vilje, vil ikke blive vildledt af Satans bedrag. Kun de vil være i stand til at gennemskue de påhit, som snedige mennesker bruger for at bedrage. Der spildes så megen tid på denne verden, på klæder, mad og drikke, at der ingen tid bliver til at bede og studere Guds ord.

Vi ønsker at kende sandheden i alle ting, og vi må søge efter den som efter skjulte skatte. VI møder opdigtede historier alle vegne, og mennesker vælger at tro dem hellere end at tro på sandheden, fordi det koster selvopofrelse at følge sandheden. Selvet må fornægtes og korsfæstes. Men Satan viser en lettere vej ved at afskaffe Guds lov. Når Gud overlader et menneske til at følge sine egne indskydelser, er det den mørkeste time i det menneskes liv...

Men Herren vil hjælpe dem, som forsvarer hans sandhed. Mange, som kan se lyset, vil ikke tage imod det; de er bange for at stole på Gud...

Men det er forfærdeligt at udbrede en falsk lære og føre andre bort fra den sandhed, som kan rense hjertet.

Vi ønsker sandhed på alle punkter. VI ønsker den ublandet med vildfarelse og ubesmattet af verdens skikke og meninger. Vi ønsker sandheden med alle de ubehageligheder, den medfører. At følge sandheden vil altid betyde et kors. (RH 25-8-1885)

[89]

Troens mål er sandheden.

Nogle siger: »Giv mig Kristus, men jeg vil intet have med loven at gøre.« De taler om Kristi nåde, men forstår ikke betydningen af ordet nåde; for Gud bruger ikke sin nåde til at gøre loven ugyldig. Satan har forvirret deres sind og fået dem til at betragte loven som et trældoms åg, en hindring for åndeligt liv. De taler om tro, forstår ikke ordets betydning; for tro og sandhed er uadskillelige. (ST 31-7-1901)

En fuldstændig forståelse af menneskets og dødens natur er nødvendig

Jeg så, at de kristne må få en fuldstændig forståelse af sandheden, og at de vil være nødt til at få denne fra Skriften. De må forstå de dødes tilstand, for onde ånder vil vise sig for nogle og udgive sig for at

være deres kæreste venner og slægtninge. de vil sige, at sabbaten er blevet forandret og andre ting, som ikke er i overensstemmelse med Guds Ord. De vil gøre alt for at vinde tillid og udføre mirakler for at bevise deres påstande. Guds børn må være beredt til at modstå disse ånder med den bibelske sandhed, at de døde intet ved, og at de, der viser sig for dem, er onde ånder. Vort sind må ikke være optaget af det, der omgiver os, men af sandheden, og vi må forberede os til at gøre regnskab for vor tro med ydmyghed og gudsfrygt. VI må søge visdom fra det høje, så vi kan stå fast i denne tid, hvor vildfarelser og bedrag er så udbredte. (1T300)

Den gode Hyrdes og Helligåndens stemme modsat den falske hyrde og den falske »helligånd.«

[90] Vi trænger til at være rodfæstet og fast forankret i Kristus og i troen. Satan arbejder gennem sine sendebud. Han vælger dem, som ikke har drukket af det levende vand, og hvis sind tørster efter noget nyt og mærkeligt, så de altid er parat til at tro hvad som helst. De vil lytte til stemmer, som siger: »Se, her er Kristus«, eller »Se her«, men vi skal ikke tro dem. Vi har umiskendelige tegn vedrørende den stemme, vi skal følge. Han siger: »Jeg har holdt min Faders bud.« Han fører sine får ad den ydmyge lydigheds vej til Guds lov, men han vil aldrig opfordre dem til at overtræde loven. »En fremmeds røst kendes på, at den hverken respekterer eller adlyder Guds hellige, retfærdige og gode lov. Mange, som ikke tager hensyn til loven, foregiver at være hellige og roser sig af de mirakler, de udfører med at helbrede de syge. Men hvilken magt er det, der står bag disse helbredelser? Ser nogen af disse, at de overtræder loven? Og tager de standpunkt som lydige børn, der er parat til at adlyde alle Guds krav? Johannes siger om dem, der bekender sig til at være Guds børn: »Den, som siger, at han kender Gud og ikke holder hans bud, er en løgner, og i ham er sandheden ikke.«

Ingen behøver at blive bedraget. Guds lover lige så hellig som hans trone, og hvert eneste menneske skal dømmes efter den. Der findes ingen anden målestok, som karakteren kan bedømmes efter. »Dersom de ikke taler i overensstemmelse med Ordet, er der ikke lys i dem.« Skal sagen da afgøres af Guds Ord, eller skal menneskers opfattelse være bestemmende? Jesus siger: Af deres frugter skal I kende dem.« Hvis de mennesker, ved hvem disse helbredelser sker, vil bruge dem som en undskyldning for at ringeagte Guds lov og

fortsætte i ulydighed, er miraklerne ikke noget bevis for, at det er Guds kraft, de har. Det er tvært imod den store bedragers magt. Han overtræder selv den moralske lov og benytter sig af enhver tænkelig fremgangsmåde for at gøre mennesker blinde for denne lovs sande natur. Vi er blevet advaret om, at han i de sidste dage vil bruge tegn og løgnens undere. Han vil fortsætte hermed lige til prøvetidens afslutning i et forsøg på at bevise, at han er en lysets engel.

Vi må være på vagt over for en foregiven hellighed, som tillader, at man overtræder Guds lov. Den, som træder loven under fod og bedømmer sig selv efter egne normer, kan ikke blive helliggjort. En lovkyndig stillede Jesus dette spørgsmål: »Mester! hvad godt skal jeg gøre for at få et evigt liv?« Jesus svarede: »Hvad står der skrevet i loven, hvordan læser du?« Han svarede og sagde: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv.« Han sagde til ham: »Du har svaret rigtigt; gør dette, så skal du leve.« Her er det altså sagt helt klart, at evigt liv afhænger af lydighed mod alle Guds lovs forskrifter. (RH 17-11-1885)

[91]

Siden 1844 er sjælens anker kun sikkert, hvis det er fæstet bag forhænget til det Allerhelligste.

Dette er en yderst vigtig tid for os. Satan er kommet ned med stor magt, og vi må anstrenge os til det yderste for at få adgang til Guds rige. Vi haren mægtig fjende at kæmpe imod; men vi har også en almægtig Ven, som vil beskytte og styrke os i striden. Hvis vi står fast på sandhedens grund, og har vort håb fast forankret bag det andet forhæng i templet, kan de forskellige falske læresætninger ikke bedrage os. Vi ved, at husets Herre i 1844 lukkede døren til den første afdeling i det himmelske tempel; Nu venter vi helt sikkert, at nogle hyrder med deres menigheder vil søge Herren, hvor han ikke mere er. Men de skal ikke finde ham; han har trukket sig tilbage fra dem bag det andet for hæng. Herren har vist mig, at denne bevægelse blot er af menneskelig oprindelse og ikke kommer fra Gud. (Present truth, august 1850; RH vol.1 s.11)

Der så jeg Jesus, vor store Ypperstepræst, stå foran Faderen. På sømmen af hans klædning var der skiftevis en klokke og et granatæble. Fra dem, som stod sammen med Jesus, opsteg inderlige bønner til det allerhelligste: »Fader, giv os din Ånd.« Da åndede Jesus på dem, og de fik Helligånden. De fik lys, styrke, kærlighed, glæde og

[92] fred. Jeg rettede min opmærksomhed mod dem, som endnu lå bøjet foran tronen; de vidste ikke, at Jesus var gået derfra. Også Satan så ud til at være ved tronen. Han prøvede på at fortsætte Jesu gerning. Jeg så de knælende se op mod tronen og bede: »Fader, giv os din Ånd.« Så åndede Satan en vanhellig indflydelse ud over dem; den gav lys og styrke, men ingen kærlighed, glæde eller fred. Det var Satans hensigt at bedrage Guds børn og holde dem tilbage. Jeg så den ene efter den anden forlade den skare, som bad til Jesus i det allerhelligste, og slutte sig til dem, der var foran tronen — og straks kom de under Satans vanhellige indflydelse. (EW 55-56)

Lige før Helligåndens udgydelse vil der komme en falsk sildigreg, som har sin oprindelse i den evangeliske vækkelse i midten af det nittende århundrede. Åb.13,13.14.

Jeg så at Gud har oprigtige børn iblandt navnadventister og de faldne kirkesamfund, og inden plagerne falder, vil prædikanter og lægfolk blive kaldet ud af disse kirkesamfund, og de vil med glæde antage sandheden. Dette ved Satan, og førend den tredie engels høje råb lyder, sætter han en bevægelse i gang indenfor disse religiøse kredse, for at de, som har forkastet sandheden, skal tro, at Gud er med dem. Han håber at kunne forføre de oprigtige og lede dem til at tro, at Gud fremdeles virker for kirkesamfundene. Men lyset vil skinne, og alle de oprigtige vil forlade de faldne samfund og slutte sig til levningen af Guds folk. (EW 261)

[93] På trods af den udbredte tilbagegang i tro og fromhed er der sande Kristi efterfølgere i disse kirkesamfund. Før Guds domme rammer jorden, vil der ske en genoplivning af ægte gudsfrygt, som ikke har eksisteret siden apostlenes tid. Guds Ånd og kraft vil blive udgydt over hans børn. Til den tid vil mange gå ud fra disse kirkesamfund, hvor kærlighed til verden har fortrængt kærligheden til Gud og hans Ord. Både blandt præster og lægfolk vil der være mange, som med glæde vil tage imod de store sandheder, som Gud har ladet forkynde netop på den tid for at berede et folk for Herrens andet komme. Sjælefjenden ønsker at hindre dette; og før denne bevægelse kommer, vil han prøve på at forhindre den ved en falsk bevægelse. I de menigheder, som er i hans bedrageriske magt, vil han få det til at se ud, som om Guds særlige velsignelse bliver udgydt. Noget, som anses for en stor religiøs interesse, vil vise sig. Store skarer vil juble over, at Gud gør vidunderlige ting for dem, skønt det er en anden

ånds gerning. Under religionens maske vil Satan søge at øge sin indflydelse på den kristne verden.

I mange af de vækkelser, som har fundet sted i det sidste halve århundrede, har den ondes indflydelse i større eller mindre grad gjort sig gældende, og den vil vise sig i højere grad i fremtidige bevægelser. (GC 464)

Det var ved at udøve overnaturlig magt, idet han gjorde slangen til sit talerør, at Satan blev årsag til Adams og Evas fald i Edens Have. Før tidens afslutning vil han gøre endnu større undere. Så langt, som det står i hans magt, vil han udføre virkelige mirakler. Skriften siger: »Og det forfører dem, der bor på jorden, ved de tegn, som det fik magt til at gøre,« ikke blot de tegn, han foregiver at gøre. Her taler Skriften om andet og mere end bedrag. Men der er en grænse, som Satan ikke kan overskride, og så tager han sin tilflugt til bedrag og efterligner de ting, som han ikke har magt til virkelig at udføre. I de sidste dage vil han vise sig på en måde, som får mennesker til at tro, at han er Kristus, som er kommet igen. Han vil i sandhed forvandle sig til en lysets engel. Men skønt han i udseende vil ligne Kristus fuldstændig, vil det ikke bedrage andre end dem, der ligesom Faraosøger at stå sandheden imod. (5T 698)

De sande troende vil møde ham personlig, og deres vidnesbyrds ord vil frelse dem. (Åb.12,11)

Satan kom som en lysets engel i ørkenen for at bedrage Kristus. Han kommer ikke til mennesker i en hæslig skikkelse, som han somme tider fremstilles, men som en lysets engel. Han vil udgive sig for at være Jesus Kristus og udføre store mirakler. Mennesker vil falde ned og tilbede ham som Kristus. Det vil blive os befalet at tilbede denne skabning, som verden ærer som Kristus. Hvad skal vi da gøre? Sige dem, at Kristus har advaret os mod netop sådan en fjende, menneskets værste, som vil sige, at han er Gud. Og at når Kristus kommer, vil det være i kraft og herlighed ledsaget af tusind gange tusind og ti tusind gange ti tusind engle - og at når han kommer, vil vi kende hans røst. (RH 18-12-1888; 6BC 1105-1106)

Satan vil Ikke blot efterligne den ægte sildigregn, men også Kristi andet komme.

Faldne engle slutter forbund med onde mennesker. Antikrist vil se ud som den sande Kristus, og da vil Guds lov blive gjort fuldstændig ugyldig af verdens nationer. Oprøret mod Guds hellige

lov vil nå sit højdepunkt. Men den egentlige leder af hele dette oprør er Satan i en lysets engels skikkelse. Mennesker vil blive bedraget - de vil ophøje ham til deres gud. Men Almagts Gud vil gribe ind. Over de frafaldne kirkesamfund, som forener sig i at ophøje Satan, vil dommen lyde: »Derfor skal hendes plager komme på een og samme dag: død og sorg og sult, og hun skal opbrændes med ild. Thi stærk er Herren vor Gud, som har dømt hende.«(TM 62)

Satans bedrag og ødelæggelse når sit højdepunkt i trængselstiden.

I sit syn hørte apostlen Johannes en høj stemme i Himmelen råbe: »Ve jorden og havet!. thi Djævelen er kommet ned til jer; hans harme er stor, fordi han ved, hans tid er kort.« Åb.12,12. Det er frygtelige scener, som fremkalder dette råb af en stemme i Himmelen. Satans vrede vokser, idet hans tid ebber ud, og hans bedrag og ødelæggelse vil nå sit højdepunkt i trængselstiden.

Frygtelige syner af overnaturlig karakter vil snart vise sig på himlen - de er tegn på dæmoners evne til at udføre mirakler. Onde ånder vil gå ud til jordens magthavere for at indhulle dem i bedrag og anspore dem til at forene sig med Satan i hans sidste kamp mod Himmels Herre. Både ledere og lægfolk vil blive bedraget. Mennesker vil stå frem og udgive sig for at være Kristus; de vil gøre fordring på den ære og tilbedelse, som tilkommer verdens Frelser. De vil udføre vidunderlige helbredelser og foregive at få åbenbaringer fra Himmelen, som er i modstrid med Skriften.

[95] Som klimaks i dette store bedrageriske drama vil Satan selv udgive sig for at være Kristus. Menigheden har længe bekendt sig til at se hen til Frelserens komme som opfyldelsen af sit kæreste håb. Nu vil den store bedrager få det til at se ud, som om Kristus er kommet. forskellige steder på jorden vil Satan vise sig blandt mennesker som en majestætisk skikkelse omstrålet af et blændende lys i lighed med den beskrivelse, Johannes i Åbenbaringen giver af Guds Søn. Åb. 1,13-15. Den herlighed, som omgiver ham, vil overgå alt, hvad dødelige mennesker hidtil har set. Jubelråb fylder luften: »Kristus er kommet! Kristus er kommet!« Mennesker kaster sig ned for ham i beundring. Han løfter sine hænder og velsigner dem, som Kristus velsignede sine disciple, da han var på jorden. Hans stemme er blød, behersket Og melodios. Blidt og medlidende udtaler han nogle af de nådefulde himmelske sandheder, som Frelseren

udtalte. Han helbreder folks sygdomme - og så siger han, at han har forandret sabbaten til søndag og befaler alle at helligholde den dag, som han har velsignet. Han erklærer, at de, der holder fast ved at helligholde den syvende dag, bespøtter hans navn, når de nægter at lytte til hans engle, som har bragt dem lys og sandhed. Dette er et voldsomt, næsten overvældende bedrag. Ligesom samaritanerne, der blev bedraget af troldkarlen Simon, lader menneskemængden sig forføre af disse trolddomskunster og siger: »Dette er Guds store kraft!« Ap.G. 8,10.

Men Guds børn vil ikke blive bedraget. Denne falske kriste lære er ikke i overensstemmelse med Skriften. Hans velsignelse udtales over dem, der tilbeder dyret og dets billede, netop den klasse mennesker, som Bibelen erklærer, at Guds ublandede vrede skal ramme.

Satan får heller ikke lov til at efterligne den måde, som Kristi andet komme vil ske på. Vor Frelser har advaret sine børn imod bedrag på dette punkt og tydeligt fortalt, hvorledes hans andet komme skal finde sted. »Thi falske Messiaser og falske profeter skal fremstå og gøre store tegn og undere, for, om det er muligt, at føre endog de udvalgte vild... Hvis de altså siger til jer: »Se, han er i ørkenen,« så gå ikke derud; »se, han er i kamrene,« så tro det ikke! Thi ligesom lynet, der kommer fra øst, lyser helt om i vest, sådan skal Menneskesønnens komme være.« Matt. 24,24-27. »Se, i skyerne kommer han, og alles øjne skal se ham... og alle jordens stammer skal jamre ved hans komme,« Åb.1,7. »Thi Herren selv skal stige ned fra Himmelen, og der skal lyde en befaling, en overengels røst og Guds basun. Og først skal de døde i Kristus opstå; derefter skal vi, som lever og bliver tilbage, bortrykkes tillige med dem i skyerne for at møde Herren i luften; Og så skal vi altid være sammen med Herren.« 1 Tess. 4, 16.17. Dette komme er der ingen mulighed for at efterligne. Det vil blive kendt overalt på jorden, set af hele verden. (GC 623-625)

[96]

At lovgive om religion er det samme som at sætte Satan til at regere.

Fjenden ved, at hvis kirken kan kontrolleres af den verdslige lovgivning - hvis den kan bringes til at forene sig med verden - godkender den i virkeligheden ham som sin herre. Så vil menneskeskabte påbud modarbejde Himmels principper. Under Satans ledelse vil men-

nesker afskaffe Guds hellige og retfærdige bestemmelser angående den sabbat, hvis helligholdelse skal være et tegn mellem Gud og hans folk i al evighed. (ST 22-11-1899)

20 Spiritismen II

En drage med tusinde hoveder.

Der er spiritistiske læresætninger blandt syvende dags adventister.

Allerede nu kommer der spiritistiske læresætninger ind blandt os - og de vil undergrave troen hos dem, som lader sig lokke af dem. Den teori at Gud er et væsen, som gennemtrænger hele naturen, er et af Satans snedigste bedrag. Det er en falsk fremstilling af Gud og vanærer hans storhed og majestæt...

På grund af synden er vor stilling blevet unaturlig - og den magt, som skal genoprejse os, må være overnaturlig, ellers er den uden værdi. Der findes kun ren magt, som kan bryde det ondes magt over menneskehjerter, og det er Guds magt i Jesus Kristus. Kun den Korsfæstedes blod kan rense fra synd. Kun hans nåde kan sætte os i stand til at modstå og undertvinge vor faldne naturs tilbøjeligheder. Disse spiritistiske teorier om Gud gør denne kraft til intet. Hvis Gud er noget, som gennemtrænger hele naturen, bor han i alle mennesker; og for at blive helliggjort behøver mennesket kun at udvikle den kraft, som bor i det...

Tidligere tiders erfaringer vil gentage sig. I fremtiden vil Satans overtro antage nye former. Fejlagtige ideer vil blive fremsat på en tiltalende og smigrende måde. Falske teorier iklædt lysets klædebon vil blive fremholdt for Guds folk. På denne måde vil Satan prøve om muligt at bedrage de udvalgte. Den mest forføriske indflydelse vil komme; folk vil blive hypnotiseret.

Enhver form for falske ideer vil fængsle sindene, ligesom det skete før syndfloden. Naturens ophøjelse til Gud, den menneskelige viljes ubegrænsede autoritet, de gudløses råd alt dette vil Satan bruge for at opnå visse hensigter. Han vil få det ene menneskes sind til at beherske det andet. Og det sørgeligste er, at mennesker under hans bedrageriske indflydelse har gudfrygtighedens skin uden at have nogen virkelig forbindelse med Gud. På samme måde som Adam

[98]

og Eva spiste af kundskabens træ på godt og ondt, er der også nu mange, som vil spise af vildfarelsens bedrageriske ideer.

Den ondes redskaber kaster et tiltrækkende skær over falske teorier på samme måde, som da Satan i Edens Have skjulte sin identitet for vore første forældre ved at tale »gennem slangen. Disse får mennesker til at tro på ting, som i virkeligheden er frygtelige fejltagelser. Satans hypnotiske indflydelse vil holde dem fangne, som vender sig fra Guds tydelige ord til fabler.

Det er dem, som har haft det største lys, Satan mest ihærdigt søger at indfange. Han ved, at hvis han kan bedrage dem, vil de under hans indflydelse dække synde_ med tilsyneladende retfærdighed og føre mange vild...

Imod denne ånd og imod den falske sentimentale religion, der er lige så farlig, advarer jeg jer. Pas på, brødre og søstre. Hvem er din fører - Kristus eller den engel som faldt? Undersøg jeres tro, om den er sund og sand. (8T291,293294,299)

Satan udfører virkelige mirakler.

Disse mennesker overser Skriftens vidnesbyrd om de undere, som Satan og hans medarbejdere udfører. Det var ved satanisk hjælp at Faraos besværgere kunne efterligne Guds tegn. Paulus siger, at der før Kristi andet komme vil ske lignende ting ved satanisk magt. Før Herrens komme »skal han komme i Satans kraft med al løgnens magt og tegn og undere og med al uretfærdighedens forførelse.« 2 Thss.2,9-10. Også apostlen Johannes beskriver den undergørende magt, som vil vise sig i de sidste dage; »Og det gør store tegn, så det endog får ild til at falde fra himlen ned på jorden... Og det forfører dem, der bor på jorden, ved de tegn, som det får magt til at gøre.« Åb.13,13-14. Det er ikke bedrag, her er forudsagt. Mennesker bliver bedraget af de mirakler, Satans medarbejdere har magt til at gøre, ikke af dem, de foregiver at gøre. (GC553) »

[99]

Den, som af nysgerrighed har beskæftiget sig med spiritisme, bliver fængslet af det mod sin vilje.

Kun få har en korrekt opfattelse af spiritismens bedrageriske magt og af, hvor farligt det er at komme under dens indflydelse. Mange ønsker blot at tilfredsstille deres nysgerrighed. De tror ikke for alvor på det og ville være rædselsslagne ved tanken om at komme under åndemes kontrol. Men de vover sig ind på forbudt område, og den mægtige ødelægger udøver sin magt over dem imod deres vilje. Hvis

de ren gang har ladet sig overtale til at underkaste deres sind under hans ledelse, holder han dem fangne. Det er umuligt i egen styrke at rive sig løs fra den lokkende fortryllelse. Intet andet end Guds kraft som svar på troens bøn kan befri disse fangne sjæle. (GC 558)

I en lysets engels skikkelse arbejder Satan med al uretfærdighedens bedrag. Han, som kunne tage Guds Søn, som var gjort »lidet ringere end englene«, og stille ham på et højt bjerg, hvorfra han viste ham alle verdens riger, kan også udøve sin magt over den menneskelige familie, som er Guds Søn så langt underlegen i styrke og visdom, selv efter at han havde påtaget sig menneskelig natur.

I denne vanartede tid behersker Satan dem, som afviger fra det rette og vover sig ind på hans område. Han bruger sin magt over dem på en forfærdelig måde. Jeg blev henvist til disse ord:»... og som fordyber sig i ting, som han ikke har set, uden grund opblæst af sit kødelige sind.« Ko1. 2,18 engelsk overs. Det blev vist mig, at nogle af nysgerrighed giver sig i lag med Djævelen. De tror egentlig ikke på spiritisme og ville med rædsel vige tilbage for at være medier. Alligevel vover de at stille sig der, hvor Satan kan udøve sin magt over dem. Det er ikke deres mening for alvor at gå ind i dette, men de ved ikke, hvad de gør. De vover sig ind på Djævelens område og frister ham til at bestemme over sig. Den mægtige ødelægger anser dem »for sit retmæssige bytte og bruger sin magt over dem, og det imod deres vilje. Når de ønsker at bestemme over sig selv, kan de ikke gøre det. De har overgivet deres sind til Satan, og han vil ikke slippe dem. Kun Guds kraft som svar på hans trofaste børns bønner kan bryde disse bånd.

[100]

Den eneste sikre vej er at søge efter den sandhed, som er åbenbaret i Guds Ord, som efter skjulte skatte. Spørgsmålet om sabbaten, om menneskets natur og om Jesu vidnesbyrd er de store betydningsfulde sandheder, vi bør granske; de vil være det anker, som skal redde Guds børn i disse farlige tider. (1T 299-300)

Jo mere spidsfindig spiritismen er, des farligere er den, og des mindre skulle den tolereres

Hedningeverdenens troldmænd har sit modstykke i spiritistiske medier, clairvoyance og spåkoner. De mystiske stemmer, som talte i Endor og i Efesus, vildleder også i dag menneskenes børn med løgnagtige ord. Hvis sløret kunne løftes fra vore øjne, ville vi se de onde engle udfolde hele deres kunst for at bedrage og ødelægge. Når

som helst der gør sig en indflydelse gældende, som får mennesker til at glemme Gud, udøver Satan sin forførende magt. Når mennesker giver efter for hans indflydelse, vil deres sind blive forvirret og sjælen besmittet, før de aner det. Menigheden i dag skulle mærke sig apostlens advarsel til menigheden i Efesus: »Vær ikke meddelagtige i mørkets golde gerninger, men bring dem hellere for dagen.« Ef. 5,11 (AA 290)

Det er sandt, at spiritismen nu ændrer skikkelse og skjuler nogle af sine mest frastødende træk bag en kristen maske. Men både fra talerstolen og gennem ›pressen har deres udtalelser klart vist dens sande væsen. Og disse læresætninger kan hverken benægtes eller skjules.

[101] Netop i sin nuværende skikkelse, som på ingen måde er mere værdig til at tolereres, er den i virkeligheden mere farlig, fordi den er mere underfundig og bedragerisk. Mens den tidligere fordømte Kristus og Bibelen, bekender den sig nu til at antage begge. Men Bibelen fortolkes på en måde, som tiltaler det uomvendte hjerte. og dens højtidelige vitale sandheder bortforklares. Kærlighed fremhæves som Guds ypperste egenskab, men den nedvurderes til svag sentimentalitet, som ikke gør større forskel på godt og ondt. Guds retfærdighed, hans fordømmelse af synden og hans hellige lovs krav holdes helt ude af billedet. Mennesker lærer at se på de ti bud som døde bogstaver. Behagelige forførende fabler fanger sindene og leder mennesker til at forkaste Bibelen som grundlag for deres tro. Kristus fornægtes lige så fuldt som tidligere; men Satan har i den grad forblindet menneskers øjne, at de ikke opdager bedraget:(GC 558)

**Hvor ofte deltager du som seer i et spiritistisk TV program?
Mærk dig følgende advarsel!**

Spiritismen er en farlig form for vantro, og vi bør aldrig gæste spiritistmøder af nysgerrighed. Hvis vi gør det, vover vi os ind på Satans område og kan ikke forvente Guds beskyttelse, medmindre vi har den opgave fra ham at bringe et budskab til de uvidende og bedragne - og derefter straks forlader forsamlingen. (ST 9-3-1894)

Hvis du er nødt til at gå - gå aldrig alene.

I en diskussion med spiritister møder du ikke blot mennesker og deres argumenter, men Satan og hans engle. Aldrig skulle nogen sendes alene for at diskutere med en spiritist. Hvis Guds værk vir-

kelig kræver, at vi skal møde Satan t)g hans hær repræsenteret ved et medium - hvis der står nok på spil til at en sådan diskussion må finde sted, bør mange følges ad med bøn om og tro på, at mørkets magter vil blive overvundet og taleren beskyttet afmægtige engle. (IT 428)

Satans redskaber er I virkeligheden kanaler for hans elektriske strømninger.

Hans redskaber gør stadig krav på at kunne helbredesygdomme. De forklarer denne evne som elektricitet eller magnetisme - såkaldt sympatetisk helbredelse. I virkeligheden er de kun kanaler for Satans elektriske strømninger. Ved hjælp af dem behersker han menneskets legeme og sjæl. (5T 193)

[102]

Alt, hvad der har med spiritisme at gøre, er forbudt og afskyeligt.

Kendsgerninger, som tidligere er blevet holdt skjult, er nu kommet for dagens lys. Skønt de havde taget imod kristendommen, havde nogle ikke givet fuldstændig afkald på deres overtro. De fortsatte til en vis grad at praktisere magi. Overbeviste om deres vildfarelse kom mange og bekendte, hvad de havde gjort. Selv nogle af troldkarlene blev omvendt, og »adskillige af dem, som havde øvet trolddom, kom også bærende med deres bøger og brændte dem op for anes øjne; og da man beregnede deres værdi, fandt man, at de var halvtreds tusind sølvpenge værd. Så vældigt havde Herrens Ord fremgang og viste sin magt.«

Ved at brænde deres bøger om magi viste de omvendte efesere, at de nu afskyede det, som engang var deres fryd. Det var ved deres magi at de i særlig grad havde krænket Gud og bragt deres sjæle i fare; og det var imod denne magi, at de viste deres afsky. På denne måde beviste de, at deres omvendelse var ægte.

Disse vejledninger i trolddom indeholdt systematisk vejledning i kommunikation med onde ånder. De var vedtægter for tilbedelse af Satan - anvisninger på, hvordan man kunne få hjælp og oplysninger fra ham. Hvis de omvendte havde beholdt disse bøger, vine de have udsat sig for fristelse; De havde skilt sig fra mørkets rige og veg ikke tilbage for noget offer for at ødelægge dets magt. På denne måde sejrede sandheden over menneskers fordomme og kærlighed til« penge.

[103] Ved Kristi kraft blev der vundet en mægtig sejr i selve overtroens højborg. Betydningen af det, som her var sket, var langt større, end selv Paulus forstod. Fra Efesus spredtes beretningen om det til alle sider, og kristendommen havde stor fremgang. Længe efter at Paulus havde fuldendt sin gerning, levede disse begivenheder i menneskers erindring og bevirkede, at mange blev omvendt. (AA 288-289)

Vær forsigtig med alt, hvad der kommer fra østen.

Afgudsdyrkelsens ånd er udbredt i vor tid, selvom den under videnskabens og uddannelsens indflydelse har antaget mere forfinede og tiltalende former, end den havde på Akaz's tid. Hver dag bringer nye sørgelige beviser på, at troen på profetiens ord er i aftagen, og at mange i stedet er grebet af overtro og fortryllet af Satan.

I dag er de hedenske religioners mysterier erstattet af hemmelige foreninger og seancer og spiritistiske mediers dunkle tegn. Disse mediers åbenbaringer modtages ivrigt af tusinder, som nægter at tage imod lys fra Guds Ord. Tilhængere af spiritismen kan tale med foragt om fortidens troldmænd, men den store bedrager triumferer, når de bliver fanget af hans kunst under nye former.

Der er mange, som med rædsel viger tilbage for tanken om at søge spiritistiske medier, men føler sig tiltrukket af spiritismens mere tiltalende former. Andre ledes vild af Christian Science's lære og af mysticisme i form af teosofi og andre orientalske religioner.

Næsten alle spiritismens lærere gør krav på, at kunne helbrede. De siger, at denne evne skyldes elektriske strømninger eller magnetisme, det såkaldte »sympatiske hjælpemiddel« ener de latente kræfter i menneskesinde!. Og der er ikke så få, selv i vor kristne tidsalder, som går til disse helbredere i stedet for at stole på den levende Gud og dygtige læger. Moderen, som våger ved sit syge barn, udbryder: »Jeg kan ikke gøre mere nu. Findes der ikke nogen, som kan helbrede mit barn?« Så hører hun om de vidunderlige helbredelser, som er sket ved en clairvoyant ener magnetisk helbreder, og hun betror sit barn i dennes hænder. På denne måde lægger hun det i virkeligheden i Satans hænder. I mange tilfælde er barnets fremtidige liv kontrolleret af en satanisk magt, som synes ubrydelig.

[104] Der var virkelig god grund til, at Akaz's vantro mishagede Herren. Hvad havde han ikke gjort for at vinde Israels børns hjerter og styrke deres tillid til ham? I lange tider havde han vist dem en mangeløs godhed. Lige fra begyndelsen havde han vist dem, at han »havde

sin glæde af menneskens børn.« Ordsp.8,31. Han havde været snar til at hjælpe alle, Som havde søgt ham i oprigtighed. bg alligevel vendte kongen sig nu fra Gud til sit folks værste fjende og forkyndte for hedningerne, at han havde mere tillid til deres afguder end til Himmels Gud. På samme måde vanærer mennesker Gud i dag, når de vender sig fra al styrkes og visdoms kilde for at bede om hjælp og råd hos mørkets magter. Hvis Guds vrede blev optændt af det, Akaz gjorde, hvordan vil han da se på dem, som, skønt de har meget større lys, følger samme vej?

De, som underkaster sig satans kunst, kan berette, hvilke store fordele det har bragt dem; men beviser det, at de har båret sig rigtigt og klogt ad? Gavner det, at livet forlænges, hvis det er sket på bekostning af respekten for Guds vilje? Enhver sådan tilsyneladende vinding vil til sidst vise sig at være et uigenkaldeligt tab. Vi kan ikke ustraffet nedbryde ret eneste af de hegn, som Gud har rejst for at beskytte sit folk mod Satans magt. (PK 210-212)

Hypnose

Een persons kontrol over en anden.

Der findes en slags »åndelig helbredelse«, som er et yderst virksomt middel i den ondes tjeneste. Ved denne såkaldte videnskab bringes et menneskes sind ind under et andet menneskes kontrol. På den måde bringes den svagere under den stærkeres kontrol og udfører dennes vilje. Man hævder, at tankebanerne kan forandres, og at helbredende impulser kan overføres, så patienten vil blive i stand til at overvinde sygdom.

Denne helbredelsesmetode er blevet anvendt af mennesker, som var uvidende om dens sande natur, og som troede, den ville gavne den syge. Men denne såkaldte videnskab bygger på falske principper. Den er fremmed for Kristi natur og And. Den leder ikke mennesker til ham, som er livets og frelsens kilde. Den, som leder andres sind ind i sit eget, skiller dem fra den sande kilde til styrke.

Det er ikke Guds vilje, at noget menneske skal overlade sit sind og sin vilje til en andens kontrol og blive et passivt redskab i dennes hånd. Ingen skal lade sin personlighed opsluges af en andens eller søge en anden om helbredelse. Kun af Gud må alt være afhængigt. Et menneskes gudgivne værdighed må kontrolleres af Gud selv - aldrig af noget andet menneske.

Gud ønsker at bringe mennesket i direkte forbindelse med sig selv. I alt, hvad han lader mennesker møde, anerkender han det personlige ansvar. Han søger at styrke følelsen af personlig afhængighed af sig og behovet for personlig ledelse. Han ønsker at bringe det menneskelige i forbindelse med det guddommelige, for at mennesket kan blive forvandlet til at ligne Gud. Satan arbejder for at forpurre dette. Han søger at styrke afhængigheden af mennesker. Når sindet vendes bort fra Gud, kan fristeren bringe det ind under sin indflydelse. Så kan han kontrollere menneskeheden.

Teorien om at det ene sind skal kontrollere det andet, blev opfundet af Satan, for at han selv kunne blive hovedmanden, der indførte menneskelig spekulation, hvor guddommelig tænkning skulle være. Malle de vildfarelser, som godtages af bekendende kristne, er ingen mere farlig end dette bedrag; ingen vil mere sikkert føre til adskillelse fra Gud. Skønt den ser uskyldig ud, vil den føre til patienternes undergang - ikke til deres helbredelse. Den åbner en dør, gennem hvilken Satan vil komme ind og tage sindet i besiddelse - både hos den, som bliver kontrolleret og hos den, som udøver kontrol.

En frygtelig magt gives på denne måde til ondsindede mænd og kvinder. Hvilke muligheder åbnes ikke for dem, som lever af at udnytte andres svaghed og dårskab! Hvor mange vil ikke gennem deres kontrol over svage og syge sind finde mulighed for at tilfredsstille fordærvelige lidenskaber eller pengebegær!

[106] Vi har bedre ting at tage os til end at kontrollere menneskesindet. Lægen skulle lære mennesker at se bort fra mennesker - opad til Gud. I stedet for at lære de syge afhængighed af mennesker for sjælelig og fysisk helbredelse, skal han lede dem til den, som helt og fuldt kan frelse dem, der kommer til ham. Den, som skabte menneskesindet, ved, hvad det behøver. Gud alene kan helbrede. De, som lider af sjælelige eller legemlige sygdomme, skal se hen til Kristus, den store Livgiver. »Jeg lever, og I skal leve,« siger han. Det er hans liv, vi skal vise de syge hen til. Vi skal sige til dem, at hvis de har tro på Kristus som Livgiveren, hvis de vil samarbejde med ham, adlyde sundhedens love og stræbe efter renhed, vil han give dem sit liv. Når vi fremstiller Kristus for dem på denne måde, formidler vi en kraft, som er af virkelig værdi - for den kommer ovenfra. Dette er den sande lægekunst både for sjæl og legeme. (MH 242-244)

Spiritisme er farligere end Ægyptens Plager.

Der findes en slags litteratur mere smitsom end spedalskhed, mere dødbringende end Ægyptens plager, som vore forlagshuse må være på stadig vagt overfor. Hvis de trykker for andre, må de være meget årvågne, så de ikke tager ting ind i vore institutioner, som repræsenterer Satans videnskab. Lad ikke bøger eller artikler, som fremstiller hypnose, spiritisme, katolicisme eller andre af uretfærdighedens hemmeligheder blive offentliggjort ved vor medvirken. (7T 166)

Ikke enhver helbredelse er af det gode.

De hedenske sandsigere har sit modstykke i spiritistiske medier, clairvoyante og spåkoner j dag. De mystiske stemmer, som talte i Endor, vildleder også i dag mennesker med løgnagtig tale. Mørkets fyrste optræder blot i en ny forklædning. De hedenske religioners hemmelige ritualer erstattes af hemmelige foreninger, seancer og vor tids troldmænds hemmeligheder og undere. Deres åbenbaringer modtages ivrigt af tusinder, som nægter at tage imod lys fra Guds Ord. Tilhængere af spiritismen kan tale med foragt om fortidens troldmænd, men den store bedrager triumferer, når de bliver fanget af hans kunst under nye former.

[107]

Hans redskaber gør stadig krav på at kunne helbrede sygdom. De siger, at denne evne skyldes elektricitet, magnetisme eller såkaldte »sympatetiske hjælpemidler.« I virkeligheden er de blot kanaler for Satans elektriske strømninger. Ved hjælp af dem kontrollerer han menneskers legemer og sjæle.

Fra tid til anden har jeg modtaget breve fra både prædikanter og menighedsmedlemmer, som spørger, om jeg mener, det er forkert at søge spiritistiske eller clairvoyante læger. Jeg har ikke haft tid til at besvare disse breve. Men netop nu trænger dette spørgsmål sig på igen. Der er så mange af disse Satans redskaber, og det er så almindeligt at søge hjælp hos dem, at det er nødvendigt at advare imod dem.

Gud har gjort det muligt for os at lære sundhedens love at kende. Han har pålagt os den pligt at holde vort legeme i den bedst mulige stand, for at vi skal kunne tjene ham på rette måde. De, som nægter at følge det lys, som nådigt er skænket os, forkaster et af de midler, som Gud har tilvejebragt for at fremme både det åndelige og det

[108] fysiske liv. De stiller sig, hvor de vil være udsat for Satans bedrag.
(5T 193)

21 Kirke og Stat

En kirke, der søger statsunderstøttelse, har mistet Guds nåde.

Mennesker, der fordømmer andre, nøjes ikke med at påpege, hvad de anser for fejl hos dem. Hvis lempelige metoder ikke giver de ønskede resultater, vilde gribe til tvang. De vil tvinge andre til at rette sig efter, hvad de anser for rigtigt, så vidt det står i deres magt. Således gjorde jøderne på Jesu tid - og således har den kirke, som har mistet Guds nåde, båret sig ad, lige siden dengang. Når den ikke ejede kærlighedens magt, søgte den statens stærke magt for at gennemtvinge sine dogmer og bestemmelser. Dette er hemmeligheden bag alle de religiøse love, som nogen sinde er blevet vedtaget, og bag al forfølgelse lige fra Abels tid til i dag.

Kristus tvinger ingen, han drager mennesker til sig. Den eneste tvang, han bruger, er kærlighedens magt. Når kirken begynder at søge støtte hos den verdslige magt, er det tegn på, at den ikke ejer Kristi kraft - den guddommelige kærligheds magt. (MB 126-127)

Problemer vedrørende forholdet mellem kirke og stat kan bruges til at fremme evangeliet.

I vort eget land er der meget at tage fat på. Mange byer skal advares. Evangelister burde komme til steder, hvor man er rystet over søndagslovsspørgsmålet og diskussionen vedrørende religionsundervisningen i de offentlige skoler. Forsynet giver os på denne måde muligheder - hvis vi forsømmer at bruge dem, hindrer det værkets fremgang. (9T 51)

Når mennesker svigter deres troskab mod Gud og i stedet ophøjer menneskelig magt, gøres Satan til verdens herre gennem politiske love.

Fjenden virker i den religiøse verden for at forlede mennesker til at tro, at Guds lov kan tilsidesættes. Han har lang erfaring i dette arbejde - han begyndte med vore første forældre, da han fik dem til at tvivle på Gud. Kunne han komme imellem dem og Gud, var han sikker på at vinde. Udsigten til at blive guder, der kendte forskel på

[109]

godt og ondt, tiltalte Adam og Eva, og de gav efter for fristelsen. Mennesker tror, at de opnår meget ved at kende godt og ondt; men de fatter ikke Satans hensigt. De forstår ikke, at de bliver fanget i hans garn, når de piller ved Guds lov. Fjenden ved, at hvis kirken bliver underkastet politiske love, hvis den kan bringes til at forene sig med verden, anerkender den i realiteten ham som sit overhovede. Og så vil menneskeskabte love arbejde i modstrid med Himmels regering: Under Satans ledelse vil mennesker afskaffe Guds hellige lov vedrørende sabbaten, hvis helligholdelse skal være et evigt tegn mellem Gud og hans folk.

Satan har haft fremgang i den kristne verden. Han har helt efter sit ønske skabt en tingenes orden, som afskaffer Guds lov. Ved sit bedrageriske virke har han i den såkaldt kristne verden opnået det, han prøvede på at opnå i Himmelen - en afskaffelse af Jehovas love. Gennem romersk magt har han arbejdet for at afskaffe Guds mindesmærke og oprette sit eget for at skille Gud fra hans folk. Den protestantiske verden af i dag bliver fremmedgjort for Gud ved at antage den falske sabbat. Der findes ikke eet eneste holdepunkt i Guds Ord for at gøre dette. Og alligevel hævdes det nidkært, at Guds mindesmærke over skabelsen skal foragtes og trædes under fod - og den første dag i ugen indtage dens plads.

[110] Intet kan såre Gud dybere end det at foragte hans hellige dag og indstifte en falsk sabbat, som ikke har nogen form for hellighed. Gud gav sabbaten til verden, for at den skulle sættes til side til hans navns ære. »Sabbaten er et tegn mellem mig og Eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg Herren er den, der helliger Eder.« Israeliterne skal holde sabbaten, så de fejrer sabbaten fra slægt til slægt som en evig gyldig pagt.« (2 Mos.31,16)

Og hvem er Israel? Helligånden erklærer gennem Paulus: »Hvis I hører Kristus til, er I Abrahams sæd.« Enhver, som gennem Kristus er blevet indlemmet i det sande Israel, er forpligtet til at holde sabbat.

Den, som ikke respekterer et ligefremt »således siger Herren«, frasiger sig sin troskab mod Gud og sætter menneskelige befalinger i stedet for hans bud. Ved således at gøre oprør mod Gud stiller mennesker sig, hvor de ikke kan få det mærke eller tegn, som skal vise verden, hvem der er Guds sande efterfølgere. Ingen, der har fået lyset og lukker øjne og øren for at tydeligt »således siger Herren«,

vil blive retfærdiggjort. For de kæmper imod Gud; og deres brøde vil bliveåbenbaret. (ST22-11-1899)

Kirke og stat i U.SA.

Ved den bevægelse, som nu er i gang i USA, for at sikre kirkens dogmer og sædvaner med statens støtte, følger protestanterne i pavekirkens fodspor. Nej, endnu værre, de åbner døren for pavemagten, så den kan vinde det herredømme i det protestantiske Amerika, som den har tabt i den gamle verden. Det, som især gør denne bevægelse betydningsfuld, er, at dens vigtigste formål er at gennemtvinge søndagshelligholdelse - en skik som er skabt af Rom, og som man der erklærer, er tegnet på denne kirkes autoritet. Det er pavekirkens ånd - den ånd som retter sig efter verdslige skikke og sætter menneskelige traditioner over Guds bud som gennemsyrrer de protestantiske kirkesamfund og får dem til at ophøje søndagen på samme måde, som pavekirken har gjort før dem. (GC 573) .

[111]

Godkendelse af forkerte principper vedrørende kirke og stat, bliver årsag til den sidste store forfølgelse.

Når først det princip er vedtaget i USA, at kirken kan benytte sig af eller kontrollere statsmagten - at religiøse skikke kan gennemtvinges ved verdslig lov - kort sagt, at kirken og staten bestemmer over menneskers samvittighed, så er pavekirkens sejr i vort land sikret. (GC 581)

En af de vigtigste årsager til den franske revolution var, at kirken beskattede folk.

I mange landsdele ejedes godserne af adelen, og den arbejdende befolkning var kun forpagtere. De var helt underkastet deres herrer og tvunget til at finde sig i urimelige krav. De tunge byrder med at opretholde både kirke og stat hvilede på middelklassen og de fattige, som blev pålagt store skatter både af de civile myndigheder og af præsteskabet. Adelens fornøjelser var den højeste lov; bønder og arbejdere kunne sulte, uden at deres undertrykkere brød sig om det... Folket blev på alle måder tvunget til at rette sig efter godsejernes behov for luksus...

Men resultatet af dette blev vidt forskelligt fra det, som var Roms hensigt. I stedet for at holde masserne nede i blind underkastelse under kirkens dogmer resulterede deres adfærd i vantro og revolution. Mål foragtede præstestanden og anså den for meddelagtig i undertrykkelsen. Den eneste Gud, man kendte, var Roms gud; og

Roms lære var deres eneste religion. De anså denne kirkes grådighed og grusomhed for resultater af Bibelens lære - og de ville ikke tale den. (GC 279-281)

Vi skal aldrig forene os med verden for penges skyld.

[112] Gud har givet os tydelig undervisning angående vort arbejde. Vi skal forkynde sandheden om Herrens sabbat, hele det brud, som er sket på hans lov. Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at oplyse dem, som er uvidende; men vi skal aldrig samarbejde med verdens mennesker for at opnå financieret støtte. (RH 20-4-1911) Forening af stat og kirke giver Satan magten. Satan i samråd med sine onde engle:

»Vor vigtigste opgave er, at bringe denne sabbatsholdersekt til tavshed. Vi må ophidse offentligheden imod dem. Vi vil få store og verdenskloge mænd på vor side og få de indflydelsesrige til at udføre vore hensigter. Så vil den sabbat, som jeg har indstiftet, blive gennemtvunget ved de strengeste love. De, som ikke vil adlyde, skal drives ud af byer og landsbyer til sult og nød. Når vi først får magten, skal vi vise, hvad vi kan gøre med dem, som ikke vil vige fra deres troskab mod Gud. Vi fik romerkirken til at fængsle, tortere og dræbe dem, som nægtede at rette sig efter dens love, og når vi nu få_ bragt de protestantiske kirkesamfund og verden i harmoni med denne vor stærke højre arm, skal vi endelig ved lov få udryddet alle dem, der ikke vil anerkende vor autoritet. Når der bliver dødsstraf for at nægte at overholde vor sabbat, Vil mange af dem, som nu er i sabbatsholdernes rækker, komme over på vor side. (SP vo1.4 338)

En forening af kirke og stat er katastrofal.

[113] Den bestemmelse, som de første indvandrere i vort land vedtog, at kun medlemmer af kirken kunne vælges ind i landets styrelse, havde yderst skadelige følger. Man vedtog dette for at bevare statens renhed, men det resulterede i kirkens fordærvelse. Da det var en betingelse for valgret og valgbarhed at være medlem af kirken, sluttede mange sig til denne udelukkende ud fra verdslige motiver uden at blive omvendt. På den måde kom kirkesamfundene til for en stor del at bestå af verdslige mennesker. Selv blandt præsterne var der nogle, som ikke blot udbredte vranglære, men var helt uvidende om Helligåndens fornyende kraft. Som så ofte tidligere i kirkens historie lige fra Konstantins tid til vore dage så man de slette resultater af et forsøg på at opbygge kirken ved statens hjælp - at appellere til den verdslige magt om støtte for hans evangelium, som erklærede: »Mit

rige er ikke af denne verden.« Joh. 18:36. Selv den svageste forening mellem kirken og staten, der kan se ud til at bringe verden nærmere til kirken, vil i realiteten kun bringe kirken nærmere til verden.. (GC 297)

Kirke og stat vil forene sine kræfter for at tvinge alle til at modtage dyrets mærke..

Guds sande tilbedere vil specielt adskille sig ved deres respekt for det fjerde bud - for det er tegnet på hans skabermagt og beviset på hans krav på menneskets ærbødighed og hyldest. De gudløse vil kendes på deres anstrengelser for at nedrive Skaberens mindesmærke og ophøje Roms påbud. På dette spørgsmål vil hele kristenheden blive delt i to store lejre - den, som bevarer Guds bud og troen på Jesus, og den som tilbeder dyret og dets billede og modtager dets mærke. Skønt kirke og stilt vil forene deres kræfter for at tvinge »alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle« (Åb.13,16) til at modtage det, så profeten på Patmos »dem, som« var gået sejrende ud af kampen mod dyret og dets billede og dets navns tal, stå ved glarhavet med Guds harper i deres hænder: Og de sang Mose og Lammets sang.« (Åb.15,2.3.; 2 SM 55)

Satans overherredømme afhænger af foreningen mellem kirke og stat; E.G.White kalder det Satans lovgivning.

Den bekendende kristne verden er under Satans indflydelse. Kristus kalder fyrsten over dette rige Satan, Beelzebul, en løgner, en morder fra begyndelsen, den onde, som konstant arbejder med de gudløse og ulydige for at nedtrampe Jehovas lov. Satan tilegnede sig overherredømmet som lovgiver for ved lov at gennemtvinge overtrædelse af Guds lov. Den bekendende kristne verden kommer under hans banner, idet den fuldt ud vælger hans tjeneste til at gøre den faldne fjendes gerning. [114]

Den oprørske hersker hævdede, at han havde autoritet til at vedtage love, som var i modstrid med de love, som var givet af den eneste sande Gud, Himmelens og jordens Skaber. Når mennesker antager denne forførende magt, frem for den ligefremme oplysning i Guds Ord, vælger de Satan som deres leder. Ved menneskelige hjælpere opnår den dristige oprørsleder at sætte sig over Gud - mørkets fyrste anerkendes som øverste autoritet. Vi kan kun gisne om antallet af hans engle men vi ved, at denne verden er hans arbejdsplads, og gennem sine medhjælpere overalt på jorden mangedobler han sin

indflydelse. Præstestanden er hans dygtige medarbejdere i den opgave at gøre Guds lov til intet, idet den ringeagter sabbatsdagen, som er et mindesmærke over skabelsen og et tegn på Guds overhøjhed.

Enhver, som ved spidsfindigheder vil omgå det enkle og direkte »således siger Herren« i det inspirerede Ord, vil blive et redskab til at friste andre. Ved at antage og forsvare Satans lovgivning vil han blive ophidset til at tvinge andre til at vanære Guds lov.

Der findes en falden fjende, og vi vil blive stillet over for hans underfundighed. Enhver, der ikke har sin styrke i Herren, vil være ude af stand, til at modstå mørkets magt. (1888 Materials, side 1199-1201)

De kristne og politik.

[115] Jesus blev atter og atter bedt om at dømme i lovspørgsmål og politik. Men han nægtede at have med timelige spørgsmål at gøre. Han vidste, at der i den politiske verden fandtes uretfærdighed og tyranni. Men hans eneste svar var forkyndelse af Bibelens sandhed. For de store skarer, som fulgte ham, fremholdt han de rene, hellige principper i Guds lov og den velsignelse, som findes ved at adlyde dem. Med himmelsk autoritet understregede han betydningen af retfærdighed og medlidenhed. Men han nægtede at tage del i personlige stridsspørgsmål. (9T 218)

Det er Herrens vilje, at hans børn skal at holde sig fra politiske spørgsmål. Vedrørende sådanne emner er tavshed guld. Kristus kalder sine efterfølgere til enhed i evangeliets rene principper, som er tydeligt åbenbaret i Guds Ord. Vi kan ikke stemme på politiske partier, for vi ved ikke, hvem vi stemmer på. Vi kan ikke risikere at deltage i politiske planer. Vi kan ikke samarbejde med mennesker, som vil bruge deres indflydelse til at undertrykke religionsfrihed og vedtage forordninger, som skal opfordre eller tvinge deres medmennesker til at holde søndagen som hviledag. Ugens første dag skal ikke helligholdes. Det er en falsk hviledag, og medlemmer af Herrens familie kan ikke samarbejde med mennesker, som ophøjer denne dag og gør oprør imod Guds lov ved at træde hans helligdag under fod. Guds folk skal ikke stemme på sådanne. Hvis de gør det, bliver de med ansvarlige for de synder, de begår i embeds medfør...

Hvad skal vi da gøre? —Hav intet medpolitik at gøre. »Træk ikke i ulige åg med de vantro, thi hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? eller hvilket fællesskab er der mellem lys

og mørke? hvordan kan Kristus stemme overens med Beliar? eller hvordan kan den troende have lod og del med den vantro?« 2 Kor 6,14.15. Hvad kan disse have tilfælles? Der er intet fællesskab. Ordet fællesskab betyder deltagelse - delagtighed. Bibelen bruger de stærkeste billeder for at klargøre, at der ikke skal være noget samarbejde mellem verdslige sammenslutninger og dem, som søger Kristi retfærdighed. Hvilket fællesskab er der mellem lys og mørke, sandhed og uretfærdighed? - intet som helst. Lyset repræsenterer retfærdighed - mørket synd og uretfærdighed. De kristne er kommet fra mørket ud i lyset. De har iført sig Kristus og bærer sandhedens og lydighedens tegn. De styres af de ophøjede hellige principper, som kom til udtryk i Kristi liv. Verden derimod ledes af uhæderlige og uretfærdige principper..

[116]

De ledere og lærere i kirke og skole, som går op i politik skulle omgående fratages deres arbejde, for Herren vil ikke samarbejde med dem. Tienden bør ikke bruges til at lønne nogen, som er optaget af politik. Hver eneste lærer, prædikant eller leder i vore rækker, som er opfyldt af et ønske om at sige sin mening om politiske spørgsmål, skulle omvendes ved tro på sandheden eller opgive sit arbejde. Han må bruge sin indflydelse som en Guds medarbejder til at vinde sjæle for Kristus; ellers skal han ikke være ansat af samfundet. Hvis han ikke ændrer sig, kan han kun gøre skade.

Til lærerne i vore skoler siger jeg I Herrens navn: Hold jer til det arbejde, I er valgt til. Gud har ikke kaldt jertil at deltage i politik. (FE 475.476)

Principperne for den kristnes forhold til stat og krig som de blev nedlagt under borgerkrig i det nittende århundrede

Det blev vist mig, at Guds folk, som er hans særlige skat, ikke kan deltage i denne indviklede krig, fordi den er i modstrid med alle deres trosprincipper. I hæren kan de ikke adlyde sandheden og samtidig adlyde deres officerers krav. Det vil til stadighed stride imod deres samvittighed. Verdslige mennesker styres af verdslige principper. De forstår ikke noget andet. Verdslig politik og den offentlige mening er grundlaget for det princip, som ligger til grund for deres handlinger. Men Guds børn kan ikke lade sig styre af sådanne motiver. Guds Ord og befalinger, som er indskrevet i sjælen, er ånd og liv og har magt til at frembringe underkastelse og lydighed. Jehovas ti bud er grundlaget for alle retfærdige og gode love. Den,

[117] som elsker Guds bud, vil rette sig efter alle et lands gode love. Men hvis myndighedernes kraver i modstrid med Guds love, er der kun eet spørgsmål at tage stilling til: Skal vi adlyde Gud eller mennesker? (1T 361.362)

Fremhold sandheden under alle forhold, og tag ikke krigsvåben i jeres hænder.

Først må Guds plan komme ind i hjertet. Thi sandhed og lad ham udføre reformationsgerningen. Henvis ikke til hvad modstanderne siger; lad alene sandheden blive fremholdt. Den kan skære igennem. Fremhold Ordet i dets styrke.

Idet vanskelighederne tiltager, vil der være både uenighed og enighed i vore rækker. Nogle, som nu er parat til at bære våben, vil når farens stund kommer vise, at de ikke har bygget på klippen - de vil falde for fristelsen. Mennesker, som har haft stort lys og dyrebare privilegier, men ikke har fulgt lyset, vil under et eller andet påskud forlade os. Fordi de ikke har taget imod kærligheden til sandheden, vil de blive ført bag lyset af fjenden; de vil stole på forføriske ånder og Djævelens lærdomme og forlade troen. Men på den anden side vil de sande får høre den sande hyrdes røst, når forfølgelsen virkelig bryder løs. Selvopofrende anstrengelser vil blive gjort for at frelse de fortabte, og mange, som er kommet bort fra menigheden, vil komme tilbage for at følge den gode Hyrde. Guds børn vil slutte sig sammen og gøre enig front mod fjenden. Over for den fælles fare vil kampen om at være den ledende ophøre. Der vil ikke mere være nogen diskussion om, hvem der er der. største. Ingen sand troende vil sige: »Jeg er tilhænger af Paulus, jeg af Apollos, jeg af Kefas.« Alle vil sige: »Jeg klynger mig til Kristus; jeg fryder mig over, at han er min personlige Frelser.«

Således vil sandheden blive ført ud i livet, og såedes vil den bøn, som Jesus bad lige før sin fornægtelse og død, blive opfyldt: »At de må alle være eet, ligesom du Fader! i mig og Jeg i dig, at også de må være eet i os, så verden må tro, at du har sendt mig.« Johs.17,21. Vor kærlighed til Kristus og til vore brødre vil vise verden, at vi har været hos Jesus og lært af ham. Da vilden tredie engels budskab vokse til et højt råb, og hele jorden vil blive oplyst af Herrens herlighed. (6T

[118] 400.401)

22 Menigheden

Åbenbaringen 13 vil aldrig blive forstået fuldt ud, før vi får den rette opfattelse af grænserne for kirkens autoritet. Det følgende passer på alle kirkesamfund, også på vort eget.

De principper, som findes i denne højtidelige protest (Protesterklæring fra de protestantiske fyrster i Speyer 1529), indeholder selve den egentlige mening i protestantismen. Den protesterer imod to uretfærdigheder over for mennesker, når det drejer sig om trosspørgsmål: den første er statens indblanding, den anden kirkens egenmægtige autoritet. Over for disse misbrug sætter protestantismen 1) samvittighedens afgørelse over lovgivningens og 2) Guds Ords autoritet over kirkens. For det første benægter den, at lovgivningen kan dømme i åndelige spørgsmål og siger ligesom profeter og apostle: »Man bør adlyde Gud mere end mennesker...« Der ud over fastholdt de protesterende deres ret til frit at udtale deres overbevisning om, hvad der er sandhed. De ville ikke blot tro og adlyde, men også lære andre, hvad der står i Guds Ord - og de fastholdt, at hverken præst eller dommer havde ret til at blande sig i trosspørgsmål. Speyerprotesten var et højtideligt vidnesbyrd mod religiøs intolerance og en hævvelse af alle menneskers ret til at tilbede Gud efter deres egen samvittighed.

Hvis reformationen, efter at den havde haft nogen fremgang, var gået på kompromis for at sikre sig verdens gunst, ville den have været troløs over for Gud og sig selv - og på den måde ville den have underskrevet sin egen dødsdom. Disse ædle reformatorers erfaring indeholder en lære for alle senere tider. Satans måde at modarbejde Gud og hans Ord på er uforandret; han er stadig lige så meget imod, at mennesker gør Guds Ord til deres rettesnor, som han var i det sekstende århundrede. I vor tid er man kommet meget langt bort fra reformationens lære, og der er behov for at genoplive det bærende princip i protestantismen: Bibelen og kun Bibelen er målestok for troen og vor pligt. Satan arbejder stadig gennem alle de medier, han kan bestemme over for at tilintetgøre religionsfrihed. Den antikriste-

[119]

lige magt, som blev forkastet i Speyer, søger nu med fornyet styrke at generobre sit tabte overherredømme. Og samme urokkelige fastholden ved Guds Ord, som vistes under reformatorenes afgørende kampe, er vort eneste håb om en reform i dag. (GC 203-205)

Den læresætning at Gud har givet kirken ret til at bestemme over menneskers samvittighed og til at afgøre, hvad der er kætteri, er en af de grundlæggende vildfarelser i den katolske kirke. (GC 293)

Hvem skål være vor vejleder. Den hellige Skrift eller menneskelig autoritet?

Gud har ikke udpeget noget menneske til at være sin næstes vejleder eller samvittighed. Derfor bør ingen prøve på at forhindre den, som føler sig kaldet til at arbejde i vingården. Lad Gud arbejde gennem dem, han udvælger ved Helligånden. Intet menneske skal opkaste sig til dommer over sin næste. Og ingen skal tro, at han har ret til at behandle de kostbare sjæle, som Kristus gav sit liv for, med ufølsomhed. Det var Kristus, som fandt den kostbare perle. Vær forsigtige med, hvordan I behandler hans skatte. Enhver uvenlighed eller smerte eller tilsidesættelse, de bliver udsat for fra jeres side, vil blive regnet, som havde I handlet således mod Jesus selv. Opfør jer ikke, som havde I ret til at befale. Der bliver vedtaget love og bestemmelser, som snart vil være uden mindste betydning. Mennesker skal ikke diktere. De, som er i ledende stillinger, skal ikke bruge deres magt til at støtte nogle, mens andre bliver ignoreret, svigtet og overladt til fortabelse. Det er de ledendes pligt at hjælpe alle, som trænger til det. Lad enhver arbejde der, hvor Gud gennem Helligånden tilskynder ham til at arbejde. Sjælen skal stå til ansvar over for Gud og kun over for ham. Hvem kan vide, hvor meget lys der forhindres i at skinne på grund af bestemmelser, som Herren hverken har ønsket eller tilrådet? Herren beder ikke de ledende brødre om tilladelse; når han ønsker at bruge bestemte personer til at forkynde sandheden. Han vil bruge, hvem han ønsker; Han vil forbigå dem, som mener sig i stand til at arbejde i egen klogskab, og bruge andre, som de førstnævnte anser for helt uegnede. Mange, som har visse evner, tror, at de er uundværlige i Herrens værk. Lad dem tage sig i agt for selvoverturdering, ellers vil Gud efterlade dem i mørke. Ingen skal bruge personlig autoritet til at bestemme over sine medmennesker. Ingen skal udtænke planer om at beherske alle andre.

[120]

De, som kender sandheden, skal ledes af Helligånden ikke prøve på at bestemme over den. Hvis der gøres stadig flere anstrengelser for at underkaste medarbejdere menneskeskabte bestemmelser, vil Guds Ånd påvirke mange til at bryde alle lænker og have deres frihed i Kristus. Hvis man ville adlyde budet om at »elske sin næste som sig selv«, ville der komme harmoni mellem brødrene. Tænk, hvor godt det ville være, om de, som kalder sig kristne, ville opføre sig som kristne. Hvor ville det være meget bedre, om alle ville holde op med at tale om deres egne gode gerninger og egenskaber, afholde sig fra at bestemme over andre og tænke ondt om dem, og bruge deres indflydelse til at svække, undertrykke og ødelægge. Hvis nogen ikke vil rette sig efter bestemmelser, som er truffet af de ledende brødre, vil disse ikke have med dem at gøre, uanset hvilke følger deres uretfærdighed måtte få. De kræver lydighed, men Gud har ikke kaldet nogen til at gøre dette. Og intet menneske skal få lov til at indskrænke min eller mine brøders frihed, uden protest fra min side.

Gud vil kalde mennesker fra beskedne kår, som ikke er blevet ufølsomme over for lysets klare stråler ved at have kendt sandheden i lang tid og dog have nægtet at gå fremad i lyset. Mange sådanne vil ile fra sted til sted, idet Guds Ånd tvinger dem til at bringe lyset ud til andre. Guds sandheds ord fylder dem med et brændende ønske at oplyse dem, som er i mørke. Mange uden uddannelse vil forkynde Herrens Ord. Selv børn tvinges af Ånden til at forkynde Himmels budskab. Ånden udgydes over alle, som vil adlyde dens anvisninger. De vil frigøre sig for menneskers metoder og forkynde sandheden i Åndens kraft. Store skarer vil komme til troen og gå ind i Herrens folks rækker.

[121]

Mange af dem, som bekender sig til at være Jesu efterfølgere, underordner sig ikke under hans Ånds ledelse, men prøver på at tvinge Ånden til at virke efter deres vilje. De må opgive deres selvsikkerhed og overgive sig helt til Herren, så han kan udføre sin gode vilje gennem dem.

De syv sidste plager vil snart falde på de ulydige,. Mange har ikke villet høre evangeliets budskab. De er blevet prøvet igen og igen, men mægtige forhindringer synes at have hæmmet deres fremgang. Ved tro, udholdenhed og mod vil mange overvinde disse forhindringer og gå ud i det vidunderlige lys. Næsten umærkeligt er forhindringer blevet lagt på den lige og snævre vej. Vanskeligheder er opstået, men

de vil alle forsvinde. De sikkerhedsforanstaltninger, som falske hyrder har omgivet deres menigheder med, vil være nytteløse. Tusinder vil modtage lyset og arbejde for dets udbredelse. Himmelsk visdom vil forene sig med menneskelige redskaber. Således opmuntret vil menigheden rejse sig og sprede lyset, idet den sætter hele sin helligede energi ind i kampen. Således vil Guds plan blive fuldført, de tabte perler genfundet. Profeterne har set dette herlige værk langt borte fra. De er blevet inspirerede af det og har beskrevet det på vidunderlig måde.

[122] Nu er det tid at kæmpe alvorligt med Gud i bøn. Vore stemmer skulle forene sig med Frelserens i den vidunderlige bøn: »Komme dit rige. Ske din vilje som i Himmelen, således også på jorden.« Lad hele jorden blive fyldt af hans herlighed. Mange vil spørge: »Hvem er værdig til dette?« Ansvaret hviler på hver enkelt. Ikke at vi i os selv er i stand til at udtænke noget, men Gud gør os i stand dertil. Frelsens plan skal ikke udføres efter menneskelige ideer. Der skal ikke være nogen bestemte regler. Vort arbejde er fremadskridende, og der må være plads for at finde forbedrede arbejdsmetoder. Men under Helligåndens ledelse kan og vil enigheden blive bevaret. (RH 23-7-1895)

Hvorledes skal vi studere Skriften for at forstå dens undervisning? Vi må komme til studiet af Guds Ord med ydmyge hjerter og med bøn. Vi må ikke som jøderne tænke, at vore egne ideer er ufejlbarlige. Heller ikke som katolikkerne at bestemte mennesker alene vogter over, hvad der er sandt og rigtigt - at mennesket ikke har ret til selv at studere Bibelen men skal akceptere de udlægninger, som kirkefædrene har vedtaget. Vi bør ikke studere Bibelen for at finde støtte for vore forudfattede meninger, men med den ene hensigt at lære, hvad Gud har sagt. (TM 105)

Mænd i ansvarsfulde stillinger skal Ikke binde Guds folk til sig selv.

Jeg skriver netop sådan, fordi det er blevet vist mig, at både prædikanter og menigheder er mere og mere fristede til at stole på menneskelig visdom. - Til konferensformænd og andre i ansvarsfulde stillinger bringer jeg dette budskab: Løs alle lænker og bånd, som er blevet lagt på Guds folk. Til jer er dette ord talt: »Bryd alle åg.« Hvis I ikke holder op med at gøre mennesker ansvarlige over for mennesker, hvis I ikke ydmyger jeres hjerter og selv lærer Herrens vej som små

børn, vil han tage jer bort fra sin gerning. Vi skal behandle hverandre som brødre, som medarbejdere, som mænd og kvinder, der sammen med os søger at forstå Herrens vilje og er nidkære for hans ære. (TM 480.481)

En evangeliets forkynders gerning består i to ting ifølge 2 Kor.4,5:

1. At prædike at Kristus er Herre - Hans budskab.
2. Med hensyn til menighedsorganisation. vi er jeres tjenere for Jesu skyld.

I befalingen til sine disciple anviste Jesus Ikke blot deres arbejde. Han gav dem deres budskab. Lær menneskene »at holde alt det, som jeg har befalet jer.« Disciplene skulle lære det samme, som Jesus havde lært. Ikke alene det, han personlig havde sagt, men også hvad han havde sagt gennem profeter og lærere i Det gamle Testamente, er indbefattet heri. Menneskelig lære er lukket ude. Her er ingen plads til menneskelige teorier og konklusioner eller lovgivning. Ingen love udstedt af kirkelige autoriteter indgår i missionsbefalingen. Kristi tjenere skal ikke lære noget sådant. »Til loven og profeterne« sammen med beretningen om hans egne ord og gerninger - det er den skat, han overgav disciplene at bringe til verden. Kristi navn er deres feltråb, deres kendemærke, det, som giver deres gerning autoritet, og kilden til deres fremgang. Intet, som ikke bærer dette kendemærke, skal anerkendes i hans rige. (DA 826)

[123]

[124]

23 Åbenbaringen 14

Den tredie engels budskab har stor betydning.

Den tredie engels budskab lyder; !jet er ufejlbarligt (4T 595) Dette budskab er sandhed, lys og kraft (6T 131)

...Syvende dags adventister... er blevet betroet et arbejde af den mest ophøjede betydning: forkyndelsen af den første, den anden og den tredie engels budskab. Ingen anden opgave har så stor en betydning. (9T 19)

De højtidelige budskaber, som er givet i Åbenbaringens Bog, bør indtage førstepladsen i Guds folks tanker. Intet andet bør få lov til at fange vor opmærksomhed. (8T 302)

Den tredie engels budskabs særlige opgave er ikke blevet forstået. Det var Guds hensigt, at hans folk skulle være nået meget længere, end de er i dag. (5T 714.715)

Hvis den tredie engels budskab blev forkyndt i dets fulde omfang, ville mange af dem, der står som lærere, ikke forstå det. (6T 165)

Den store betydning af den tredie engels særlige opgave er ikke blevet opfattet... Ikke engang vore prædikanter, som forkynder budskaberne, forstår fuldt ud, hvad de indebærer. (5T714.715) .

I 1904 forstod man ikke budskabet i Åb. 14 helt.

Det 14. kapitel i Åbenbaringen har den allerstørste interesse. Snart vil det blive forstået i alle detaljer, og de budskaber, som profeten Johannes fik, vil blive gentaget klart og tydeligt. (RH 13-10-1904; 7BC 978)

Dyrets mærke.

[125] Det lys, som vi har modtaget angående den tredie engels budskab, er det sande lys. Dyrets mærke er nøjagtig, hvad der er blevet sagt, det er. Endnu har vi ikke forstået alt, hvad der angår denne sag; og det vil ikke blive forstået helt, før tiden er inde. Men et stort og højtideligt arbejde skal fuldføres i vor verden. (6T 17)

Malaklas 3,1-3 og den undersøgende dom i Åb.14,6.7. beskriver den samme begivenhed. Det betyder, at den undersøgende dom er en renselsesproces for Guds børn.

»Til sit tempel kommer i eet nu den Herre, I søger, og pagtens engel, som I længes efter; se; han kommer, siger Hærskarers Herre. Men hvem kan udholde den dag, ham kommer, og hvem kan stå, når han kommer til syne? Han er jo som metalsmelterens ild og tvætterens lud.« Det Kristi komme, som her omtales, er ikke hans andet komme til denne jord, men hans komme til den undersøgende dom i det allerhelligste i den himmelske helligdom. Derfor er dette budskab rettet specielt til os, som lever i dommens tid. »Han sidder og smelter og renses sølv; han renses Levis sønner, lutrer dem som guld og sølv, så de kan frembære offergaver for Herren i retfærdighed.« En offergave i retfærdighed er et offer af midler, som er redeligt fortjent. Det er et offer fra en, som har vist omtanke og medlidenhed og ikke har forurettet sin næste. En sådan gave, som gives i kærlighed, er en vellugt for Gud. (RH 9.5.1893)

Kristi gerning i den himmelske helligdom beskrives af S.N. Haskell således:

»For det første har vi fået at vide, at Kristus på et givet tidspunkt vil gå ind i det himmelske tempel; for det andet, at det vil være begyndelsen til den undersøgende dom; og for det tredje, at opgaven da vil være at fuldkomme vor karakter... (GCD 4-7-1901, 100)

Ellen White sammenfatter det således:

Kristi komme som vor ypperstepræst til det allerhelligste for at rense helligdommen, som det er fremstillet i Daniel 8,14. Menneskesønnens komme til Den Gamle af Dage, som omtalt i Dan.7,13 og Herrens komme til sit tempel, forudsagt af Malakias, beskriver den samme begivenhed. Også brudgommens ankomst til brylluppet, som Kristus taler om i lignelsen om de ti jomfruer, beskriver det Samme. (GC 426)

[126]

Åbenbaringen 14,12 . loven og evangeliet

Loven er skjult i Kristi evangelium. Evangeliet er hverken mere eller mindre end en definition af loven, som viser, hvor omfattende dens principper er. (RH 27-5-1890)

Intet menneske kan fremstille Guds lov rigtigt uden evangeliet - eller evangeliet uden loven. Loven er evangeliets kerne. Evangeliet er lovens forklaring. Loven er roden, evangeliet er dens skønne blomst og frugt. (COL 128)

Evangeliet forklarer Kristus - og Kristus er evangeliet legemliggjort. Evangeliet er vidunderligt, fordi det består af Kristi retfærdig-

hed. Vor Frelser er på den ene side en fuldkommen repræsentant for Gud - øg på den anden side en fuldkommen repræsentant for menneskeheden. Således har han forenet Guddommen med menneskeheden. (ST 24-11-1898)

Jesus sagde engang: »Og jeg ved, at hans befaling er evigt liv.« (Joh. 12,50.) Det gælder også klag. I en kommentar til oversvømmelsen på Noas tid udtrykkes følgende:

Nogle finder det mærkeligt, at vor frelse er afhængig af en fuldstændig lydighed mod Guds lov. Men Herren kunne ikke gøre noget mere grusomt end at frelse et menneske, som gør oprør imod hans lov. Intet menneske kan blive frelst, .ned mindre han bøjer sig for Kristi lov. Frelse betyder en fuldstændig overgivelse af ånd, sjæl og legeme. Fordi der i vor natur er oprørske elementer, tager vore lidenskaber ofte overhånd. Synderens eneste håb er at holde op med at synde. Da er hans vilje i harmoni med Kristi vilje, og hans sjæl bragt i overensstemmelse med Gud. Den, som melder sig under Kristi banner, må i alle ting underkaste sig hans vilje. Ubetinget lydighed er betingelsen for frelse. Guds lov må adlydes i alle enkeltheder. Vor frelse afhænger af, at vi gør hans lov til vor, hans tro til vort mønster, hans ære til vort højeste mål. At bevare os selv i Guds kærlighed, at være bundet i lydighed til hans bud - det er at være fri i Kristus.

[127]

Idet Satan jager mennesker fra den ene fristelse ud i den anden, forhindrer han dem i at tænke over disse ting. Et menneske kan afvise fjenden på eet punkt og føle sig sikker, men den onde fjende har et nyt baghold parat. Han følger os overalt og benytter alle forhold i vort liv til at få os til at betragte ham med velvilje; han spiller et spil om sjælen. (ST 15-11-1899).

»Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus« er ikke blot et budskab, men tillige en endelig erklæring om, at der findes et folk, som bevarer troen og holder Guds bud. Overalt i universet vil de ord høres: »Her er de, som holder Guds bud...«

Fra alle stammer og tungemål og folk vil der være nogle, som med glæde vil tage imod budskabet: »Frygt Gud og giv ham ære, for hans doms time er kommet.« De vil vende sig bort fra alle afguder, som binder dem til jorden og »tilbede ham, som har skabt himlen og jorden og havet og vandenes kilder.« De vil frigøre sig fra alt, hvad der binder dem, og fremstå for verden som levende beviser på

Guds nåde. Fordi de er lydige mod de guddommelige krav, vil de af engle og mennesker blive anerkendt som dem, der har »holdt fast ved Guds bud og troen på Jesus.« (Åb.14,6.7.;12 PK 299.300)

Adskilt fra den tredie engels budskab har sabbaten ingen styrke.

Adskil sabbaten fra budskaberne, og den mister sin betydning. Men når den forbindes med den tredie engels budskab, får den en betydning, som overbeviser vantro mennesker og får dem til at stå fast, at leve og vokse i Herren. (IT 337)

24 Åbenbaringen 14 kronologisk

Fremtidige begivenheder er tydeligt vist os I sin tidsmæssige rækkefølge, og det er tydeligt forklaret os, hvorledes vi skal blive beredt for den. Men de neste af dem, som kunne vide nøjagtig besked herom, ved intet som helst og er fuldstændig uforberedte .

Profetierne om fremtiden er åbenbaret lige så tydeligt for os, som de blev det for disciplene ved Jesu ord. Begivenhederne i forbindelse med prøvetidens afslutningen og beredelsen for trængselstiden er tydeligt fremstillet. Men de fleste ved så lidt om disse vigtige sandheder, som var de aldrig blevet åbenbaret. Satan våger for at forhindre ethvert indtryk, som ville gøre dem vise til salighed, og trængselstiden finder dem uforberedte. (GC 594)

Gud har et folk på jorden, som i tro og håb følger de hurtigt opfyldte profetier og søger at rense deres sjæle i lydighed mod sandheden, så de ikke skal stå uden bryllupsklædningen, når Kristus kommer. (4T307)

Jeg så... at begivenhederne vil indtræffe i rækkefølge. (EW 41)

Vi skal i historien se profetiernes opfyldelse. Vi skal studere forsynets indgriben i de store reformatoriske bevægelser - og forstå begivenhedernes gang, idet nationerne bereder sig for den afsluttende kamp i den store strid. (MH 442)

Sammenligning mellem historien og det, der sker i dag, viser klan, hvad der snart vil ske. Hvis vi ikke forstår det, så gør romerkirken!

[129] Den er utrolig snu. Den forstår, hvad der er ved at ske - og den venter på sin time... (GC 580)

Idet vi nærmer os afslutningen af denne verdenshistorie, kræver profetierne om den sidste tid vor ganske særlige opmærksomhed. (COL 133) .

Udgangspunktet for et studium af rækkefølgen I de sidste begivenheder er helligdommen.

Lyset fra helligdommen oplyser fortid, nutid og fremtid. (GC423)

Mange i vore menigheder er ikke klar over, hvilken sikker grund vor tro hviler på. Min mand, Joseph Bates, br.Pierce, br. Edson og andre, som var kloge, ædle og sandfærdige, var blandt dem, som efter 1844 søgte efter sandhed som efter skjulte skatte. Jeg mødtes med dem, og vi bad og studerede alvorligt. Ofte blev vi sammen til sent på natten, nogle gange hele natten, idet vi bad om lys over studiet af Ordet. Atter og atter kom disse brødre sammen for at studere Bibelen - for at de kunne forstå dens betydning og blive forberedt til at prædike dens budskab med styrke. Når de kom til et punkt i deres studium, hvor de sagde: »Vi !Gin ikke gøre mere,« kom Herrens Ånd over mig. Jeg blev taget bon i et syn, og en tydelig forklaring af de emner, vi havde studeret, blev givet mig sammen med undervisning om, hvorledes vi kunne arbejde og undervise effektivt. På den måde blev der givet os lys over Skriften med hensyn til Kristus, hans mission og stilling som ypperstepræst. En række sandheder begyndende fra dengang og frem til den tid, da vi skal gå ind i Guds stad, blev gjort tydelige for mig, og jeg videregav den undervisning, som Herren havde givet mig, til de andre. (Spec.Test. no.12 s.56.57)

[130]

1844 Og de tre englebudskaber.

Den første, anden og tredje engels budskab i Åb. 14 bygger på Helligdommen I Dan. 8,14. .

A. Den første engel og Daniel 8,14 .

En stor religiøs vækkelse i den tid, da Kristi snare genkomst forkyndes, er forudsagt i den første engels budskab i Åbenbaringen 14...

Profetiernes budskab, som syntes at vise hen til Jesu genkomst i 1844, greb mennesker dybt i foråret 1844. Idet budskabet gik fra stat til stat, vakte det overalt stor interesse. Mange blev overbevist om, at de profetiske forudsigelser var korrekte og tog med glæde imod dem...

Mennesker søgte Gud ydmygt og omvendte sig. Deres kærlighed vendte sig fra jordiske ting til Guds rige. Guds Ånd hvilede over dem, og med ydmyge hjerter deltog de i forkyndelsen af råbet: »Frygt Gud og giv ham ære, thi hans doms time er kommet,« (GC 355.368.369)

Miller og hans medarbejdere prædikede de budskaber, som har sin grund i Daniel 8,4 og Åb.14,7... (GC 353)

B. Den anden engel og Daniel 8,14 .

Gud ville prøve sit folk. Hans hånd dækkede over en fejltagelse i udlægningen af den profetiske periode...

Det forventede tidspunkt blev overskredet, og Kristus var ikke kommet for at befri sine børn. De mennesker, som i oprigtig tro havde ventet deres Frelser, led en bitter skuffelse. (GC 373.374)

[131] Den første engels budskab i Åb.14, som forkyndte Guds doms time og bød mennesker frygte og tilbede Gud, skulle adskille Guds børn fra verdens fordærvelse og væk e dem til at se deres sande tilstand, som var præget af verdslighed og frafald. I dette budskab sendte Gud menigheden en advarsel, som, hvis den var blevet rigtigt modtaget, ville have rettet på alt det, som skilte den fra ham. Havde de taget imod det himmelske budskab, ydmyget sig for Gud og oprigtigt beredt sig for at bestå for ham, ville han have åbenbaret sig iblandt det!! ved sin Ånd. Menigheden ville igen være blevet forenet i tro og kærlighed som i apostlenes dage, da de troende »havde eet hjerte og ren sjæl,« og »talte Guds Ord med frimodighed,« dengang »Herren daglig føjede nogle til, som lod sig frelse.« (Ap.G.4,32.31;2,47) Hvis de mennesker, som bekender sig til at være Guds folk, ville tage imod det lys, som skinner på dem fra hans Ord, ville de nå til den enhed, som Jesus bad om, og som apostlen »beskriver således: Åndens enhed i fredens bånd,« Der er »eet legeme og ren Ånd, ligesom I også blev kaldet til eet håb ved jeres kaldelse, ren Herre, ren tro, ren dåb.« Ef.4,3-5.

Det var den velsignede erfaring, som fulgte modtagerne af adventbudskabet. (GC 379)

De, som nægtede at tage imod advarslen i den førsteengels budskab, forkastede Himmelen plan for deres åndelige fornyelse. De foragtede det nådige budskab, som ville have rettet på de onder, som skilte dem fra Gud, Og nu søgte de verdens venskab .med større iver end før. Dette var årsag til den sørgelige tilstand i de kristne menigheder i 1844: verdslighed, frafald og åndelig død.

I Åbenbaringen 14 følges den første engel af en anden, som forkynder: »Faldet, faldet er det store Babylon, som har givet alle folkeslag at drikke af sin utugts harmes vin.« Åb.14,8;(GC 380.381)

»Den anden engels budskab i Åb. 14 blev først prædikeret i sommeren 1844,« (GC 327)

Den anden engels budskab. Babylons fald - blev prædikeret med stor kraft, efter at der var kommet lys over Daniel 8,14.

I sommeren 1844 midt imellem det tidspunkt, hvor man først havde ment, at de 2300 dage (år) ville slutte, og efteråret samme år, da man senere mente, de ville nå til, blev budskabet forkyndt med Skriftens ord: »Se, brudgommen er der!« Det, som førte til denne bevægelse, var opdagelsen af, at den befaling, som Artaxelxes gav om at genopbygge Jerusalem og som er udgangspunktet for de 2300 dage - først trådte i kraft om efteråret 457 f.Kr. - og ikke i begyndelsen af året, som man tidligere havde troet. Regnet fra efteråret 457 f.Kr., ville de 2300 år slutte i efteråret 1844.

[132]

Ud fra de gammeltestamentelige forbilleder fandt man også, at det var om efteråret, den begivenhed fandt sted, som var et forbillede på helligdommens renselse. Dette var helt klart, når man lagde mærke til, hvorledes forbillederne på Kristi første komme var blevet opfyldt.

Disse var blevet opfyldt, ikke kun som begivenheder, men også tidsmæssigt...

Den tiende dag i den syvende måned, den store forsoningsdag, tiden for helligdommens renselse, som i 1844 faldt den 22. oktober, blev anset for den dag, da Herren ville komme. Dette var i overensstemmelse med de beviser angående de 2300 dage, som ville være afsluttet i efteråret. Konklusionen syntes uundgåelig...

Af alle religiøse bevægelser siden apostlenes dage havde ingen været så fri for menneskelige fejl og Satans snarer som denne i efteråret 1844. Selv nu, efter at så mange år er gået, føler alle, som stod for sandheden dengang, den hellige indflydelse af det velsignede værk - og de er enige om, at det kom fra Gud.

Ved råbet: »Se Brudgommen er der, gå ham i møde!« rejste de ventende sig og gjorde deres lamper i stand. De studerede Guds Ord som aldrig før. Engle blev sendt fra Himmelen for at vække dem, som var blevet modløse, og berede dem til at modtage budskabet. Værket skete ikke ved menneskelig visdom, men ved Guds kraft. Det var ikke de mest begavede, men de mest ydmyge og oprigtige, som var de første til at lyde kaldet. Landmænd forlod høsten på markerne, mekanikere lagde værktøjet fra sig og gik ud for at advare andre med tårer og glæde. De, som tidligere havde været de ledende, var blandt de sidste til at slutte sig til denne bevægelse.

[133]

Kirkerne ville i almindelighed ikke have noget med dette budskab at gøre, og store skarer, som tog imod det, gik ud fra dem. Ifølge Guds forsyn forenede disse sig med den anden engels budskab og gav det stor fremgang...

På den tid fandtes en tro, som bragte svar på bøn < tro, som var sikker på at blive belønnet. Som regnbyger på udtørret jord faldt Nådens Ånd på de bedende. De, som ventede snart at stå ansigt til ansigt med deres Frelser, følte en uudsigelig højtidsfuld glæde. Guds Ånds blødgørende magt smeltede hjerterne, idet dens velsignelse i rigt mål blev udgydt over de troende.

Sagte og højtideligt nærmede de, som havde taget imod budskabet, sig den tid, da de håbede at møde deres Herre. Hver morgen følte de det som deres første pligt at forsikre sig om, at de var antaget af Gud. De var inderligt forbundne med hverandre. De mødtes ofte på afsides liggende steder for at have samfund med Gud, og forbønnen steg mod Himmelen fra marker og skove. At være sikker på Frelserens godkendelse var mere nødvendigt for dem end det daglige brød; og hvis noget skyggede for deres indre syn, undte de sig ingen hvile, før det var borte igen. De følte Guds tilgivende nåde og længtes efter at se ham, som de elskede.

Men endnu engang var de dømt til at blive skuffede. Det forventede tidspunkt var passeret, og deres Frelser havde ikke vist sig. (GC 398-403)

Jesus befalede andre engle hurtigt at genoplive og styrke hans folks vaklende tro og forberede dem til at forstå den anden engels budskab - og hvilken vigtig bevægelse der snart skulle finde sted i Himmelen. Jeg så disse engle modtage stor kraft og stort lys fra Jesus. Derefter fløj de hurtigt til jorden for at hjælpe den anden engel i dens arbejde. Et stort lys skinnede på Guds folk, idet englen råbte: »Se, Brudgommen er der, gå ham i møde!« Derefter så jeg de skuffede rejse sig og sammen med den anden engel forkyn-
 [134] de: »Se, Brudgommen er der, gå ham i møde!« Lyset fra englene gennemtrængte mørket alle vegne.« (EW 248)

C. Den tredie engel og Daniel 8,14.

Det skriftsted, som frem for alle andre havde været både grundlaget for og det bærende punkt i adventtroen, var erklæringen: »2300 aftener og morgener; så skal helligdommen komme til sin ret igen!« Dan.8,14. Dette vers var velkendt af alle, som troede på Herrens

snare komme. Titusinder gentog disse ord som deres troes motto. Alle følte, at deres kæreste håb og lyseste forventninger afhang af det, som her var forudsagt. De profetiske dage udløb i efteråret 1844. Ligesom den øvrige kristne verden troede adventisterne, at jorden eller en del af den var helligdommen. De opfattede helligdommens renselse som jordens renselse ved ild på den sidste store dag - og dette ville ske ved Kristi andet komme. Derfor havde de troet, at Kristi genkomst ville ske i 1844.

Men det forventede tidspunkt var passeret, og deres Freløser havde ikke vist sig...

Skønt mange forkastede deres tidligere opfattelse af de profetiske tidsperioder og fornægtede berettigelsen af den bevægelse, som byggede på dem, var der andre, som ikke ville forlade trospunkter, som var bygget på Skriften og deres oplevelse af Guds Ånds nærværelse. De troede, at deres udlægning af profetierne var bygget på sunde principper, og at det var deres pligt at fastholde de sandheder, de havde fundet - og at fortsætte med at studere Skrifterne. Under alvorlig bøn undersøgte de deres stilling og studerede Bibelen for at finde ud af, hvor de havde taget fejl. Da de ikke kunne se nogen fejl i deres beregning af de profetiske tidsperioder, blev de enige om at undersøge helligdomsspørgsmålet...

Under dette studium fandt de, at Bibelen ikke støtter den almindelige opfattelse, at jorden er helligdommen. De fandt derimod i Bibelen en fuldstændig forklaring vedrørende helligdommen, dens natur, hvor den fandtes, og hvad der skete i den. De inspirerede forfatteres vidnesbyrd var klare og tydelige nok til at hæve spørgsmålet over enhver tvivl... Spørgsmålet: Hvad er helligdommen? er klart besvaret i Skriften. Betegnelsen »helligdommen«, som den bruges i Bibelen, taler for det første om det tabernakel, som Moses byggede som et afbillede af himmelske ting; for det andet om »det sande tabernakel« i Himmelen som den jordiske helligdom var et billede af. Ved Kristi død afsluttedes den forbilledlige tjeneste. Det »sande tabernakel« i Himmelen er den nye pagts helligdom. Og her opfyldes profetien i Dan.8,14. Den helligdom, som her henvises til, må være den nye pagts helligdom. I 1844 ved de 2300 dages afslutning havde der i århundreder ikke været nogen helligdom på jorden. Derfor henviser profetien: »2300 aftener og morgener; så

skal helligdommen komme til sin ret (renses) igen,« utvivlsomt til den himmelske helligdom.

Men det vigtigste spørgsmål står tilbage: Hvad betyder det, at helligdommen skal renses? (engelsk oversættelse) At noget sådant fandt sted ved den jordiske helligdom, siger Det gamle Testamente. Men kan noget i Himmelen trænge til at blive renses? I Hebræerbrevets 9. kapitel tales der klart om både den jordiske og den himmelske helligdom. »Og det er næsten sådan, at efter loven bliver alt renses med blod, og der opnåes ingen tilgivelse, uden at blod bliver udgydt. Så er det da nødvendigt, at afbillederne af den himmelske helligdom renses på denne måde (blod af bukke og tyre), men at selve den himmelske helligdom renses ved bedre ofre end disse.« Hebr.9,22.23. - nemlig ved Kristi dyrebare blod...

Således forstod de, som fulgte lyset fra det profetiske ord, at i stedet for at komme til jorden ved afslutningen af de 2300 dage i 1844, var Kristus gået ind i det allerhelligste i den himmelske helligdom for at udføre det sidste forsoningsværk, som er forberedelsen til hans genkomst. (GC 409-422)

Helligdommen og de tre Engles Budskaber

A. Helligdommen og den første engel

[136] Både profetien i Dan.8,14 »2300 aftener og morgener; så skal helligdommen komme til sin ret igen.« og den første engels budskab »Frygt Gud og giv ham ære, for hans domstid er kommet,« viser hen til Kristi tjeneste i det allerhelligste - til den undersøgende dom - og ikke til Kristi komme for at befri sit folk og udslette de gudløse. (GC 424)

B. Helligdommen og den anden engel.

Den anden engels rib er forbundet med råbet: »Se Brudgommen er der, gå han i møde!«...

I sommeren og efteråret 1844 lød råbet: »Se Brudgommen er der, gå ham i møde!«... .

Brudgommens ankomst, som her tales om, sker før brylluppet. Brylluppet er et billede på Kristi overtagelse af sit rige. Den hellige stad, det ny Jerusalem, som er hovedstaden i og repræsenterer riget, kaldes »bruden, Lammets hustru.« Englen sagde til Johannes: »Kom, jeg vil vise dig bruden, Lammets hustru.« »Og han førte mig i ånden op... og viste mig den hellige stad, Jerusalem, som kom ned fra Himmelen fra Gud.« Åb.21,9.10. Det fremgår klart, at bruden er den

hellige stad, og at jomfruerne, som går ud for at møde brudgommen, er et symbol på menigheden...

Råbet »Se Brudgommen er der« i sommeren 1844 fik tusinder til at vente Herrens komme straks. På det forudsagte tidspunkt kom Brudgommen - ikke til jorden, som mennesker ventede det, men til Den Gamle af Dage i Himmelen, til modtagelsen af riget. »De, som var rede, gik ind sammen med ham og døren blev lukket.« De kom ikke personlig til stede ved brylluppet. For det finder sted i Himmelen, mens de er på jorden. Kristi efterfølgere skal »vepte på, at deres Herre vil bryde op fra gæstebudet.« (eng. overs.: brylluppet) Luk.12,36. Men de skal forstå hans gerning og følge ham i tro, idet han træder frem for Gud. Det er på denne måde, de går ind, til brylluppet. .

I lignelsen er det dem, der har olie i deres kar sammen med lampen, der går ind til brylluppet. De, som kendte sandheden fra Guds Ord og havde Guds Ånd - og som efter den bitre skuffelse tålmodigt ventede og studerede Bibelen for at få en klarere forståelse, så sandheden om den himmelske helligdom og Frelserens nye tjeneste. Med troens øjne fulgte de hans gerning i den himmelske helligdom. Alle, som gennem Skriftens vidnesbyrd modtager de samme sandheder og i tro følger Kristus, idet han træder frem for Gud for at udføre den sidste del af sin midlertjeneste og derefter modtager riget alle disse er fremstillet som dem, der går ind til brulluppet. (GC 426-428)

C Helligdommen og den tredie engel.

En anden klasse holdt fast ved, at Herren havde ledet dem i deres tidligere erfaring. Mens de vågede og bad om at lære Guds vilje at kende, så de, at deres store Ypperstepræst havde påbegyndt en ny midlertjeneste, og idet de fulgte ham i tro, fik de lov til at se menighedens afsluttende opgave. De fik en klarere forståelse af den første og den anden engels budskaber, og de blev forberedt til at modtage og videregive den højtidelige advarsel, som den tredie engel i Åb. 14 giver.

»Og Guds tempel i Himmelen blev åbnet, og hans pagts ark kom til syne i hans tempel.« Åb.11,19. Guds pagts ark er i det allerhelligste, helligdommens inderste. I tjenesten i den jordiske helligdom, som »er et afbillede og en skygge af den himmelske,« blev denne afdeling kun åbnet på den store forsoningsdag for at helligdommen skulle renses. Derfor var forkyndelsen af, at Guds tempel blev

åbnet i Himmelen, og at arken kom til syne, en henvisning til, at Kristus i 1844 gik ind i det allerhelligste for at udføre det afsluttende forsoningsværk. De, som i tro fulgte deres store Ypperstepræst, idet han begyndte sin tjeneste i det allerhelligste, så pagtens ark. Mens de havde studeret helligdomsspørgsmålet, var de kommet til at forstå Frelserens nye tjeneste - at han nu stod foran arken og bad indtrængende for syndere for sit blods skyld.

Arken i det jordiske tempel indeholdt de to stentavler, på hvilke Guds lov var skrevet. Arken var kun et gemmested for lovens tavler; det var disse hellige forskrifter, som gjorde den værdifuld og hellig: Da Guds tempel i Himmelen blev åbnet, kom arken til syne. I det allerhelligste i den himmelske helligdom er den guddommelige lov opbevaret - den lov som Gud selv gav under torden ved Sinai og med sin egen finger skrev på stentavlerne. Guds lov i den himmelske helligdom er den store original, som de ti bud indristet på stentavler og forklaret af Moses i de fem mosebøger er en ufejlbarlig genpart af. De mennesker, som kom til at forstå denne betydningsfulde sandhed, blev derved ledet til at se Guds lovs hellige, uforanderlige karakter. Som aldrig før forstod de betydningen af Frelserens ord: »Før himlen og jorden forgår, skal end ikke det mindste bogstav eller en tøddel af loven forgå.« Matt.5,18. Fordi Guds lover en åbenbaring af hans vilje, en nedtegnet beskrivelse af hans karakter, skal den for evigt bestå »som et trofast vidne i Himmelen.« Ikke eet bud er blevet gjort ugyldigt; ikke eet bogstav eller en tøddel er ændret. Salmisten siger: »Herre, dit ord er evigt, står fast i Himmelen« »Man kan lide på alle hans bud; de står i al evighed fast.« Sa1.119,89; 111,7.8.

[138]

Midt i Guds lov står det fjerde bud, således som det lød fra begyndelsen: »Kom sabbatens dag i hu, at du holder den hellig...« De, som havde taget imod lyset om Kristi. midlertidig og Guds lovs uforanderlighed så, at det var disse sandheder, som var fremsat i Åbenbaringen 14...

Resultatet af at modtage disse budskaber omtales med disse ord: »Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus...«

I Åbenbaringen 14 lyder der et kald til at tilbede Skaberens, og profetien omtaler en klasse, der som et resultat af det trefoldige budskab holder Guds bud...

Angående sabbaten siger Gud videre, at den er »et tegn.. at det må kendes, at jeg er Herren, Eders Gud.« Ez.ZO,ZO. Og årsagen dertil er: »Thi i seks dage gjorde Herren himlen og jorden, men på den syvende hvilede han og vederkvægede sig.« 2.Mose 31,17.

»Sabbatens betydning som et minde om skabelsen er, at den bestandig minder os om den egentlige grund til, at vi skylder Gud at tilbede ham«...»nemlig, at han er vor Skaber, og vi er hans skabninger.« »Derfor er sabbaten grundlaget for al gudstjeneste - den forkynder den store sandhed på en så betagende måde, som intet andet kan gøre det. Den sande grund til at tilbede Gud, ikke blot på den syvende dag, men til enhver tid, finder vi i forskellen mellem Skaberen og hans skabninger. Denne store forskel kan aldrig forældes og må aldrig blive glemmt.« .

[139]

Efter advarslen mod at tilbede dyret og dets billede står der skrevet: »de hellige, der holder fast ved Guds bud og ved troen på Jesus.« Da de, som holder Guds bud, nævnes som en kontrast til dem, som tilbeder dyret og dets billede og modtager dets mærke, følger heraf, at på den ene side det at holde Guds lov og på den anden side at gøre oprør imod den vil være forskellen på dem, som tilbeder Gud og dem, som tilbeder dyret.

Det særlige kendetegn på dyret og derfor også på dets billede, er overtrædelse af Guds lov. Om det lille horn, pavernagten, siger Daniel: »Han skal sætte sig for at ændre tider (de hellige festtider) og lov.« Dan.7,25. Og Paulus beskriver den samme magt, »det syndens menneske«, som skulle ophøje sig selv over Gud. Den, som mod bedre vidende retter sig efter en lov, som er forandret på en sådan måde, vil ære den magt, som har foretaget denne forandring. Og en sådan lydighedshandling over for paven vil være tegn på troskab mod paven, i stedet for imod Gud...

Den frygteligste trussel, som nogen sinde er rettet imod dødelige mennesker, findes i den tredje engels budskab. Det må være en forfærdelig synd, som nedkalder Guds ublandede vrede...

I denne kamp vil hele den kristne verden blive delt i to store grupper - de, som bevarer Guds bud og troen på Jesus, og de, som tilbeder dyret og dets billede og tager dyrets mærke. Skønt kirke og stat vil forene deres magt til at tvinge »alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle« til at »modtage dyrets mærke«, vil Guds folk dog ikke modtage det. Profeten på Patmos ser »dem, som var

[140]

gået sejrende ud af kampen mod dyret og dets billede og dets navns tal, stå ved glarhavet med Guds harper i deres hænder« og syng Mose og Lammets sang. Åb.15,23 (GC 433-450)

Profetisk tid efter 1844

Efter 1844 er Intet budskab bygget på bestemt tid.

Dette er fremstillet ved englen, som står med sin ene fod på havet og med en højtidelig ed forkynder, at der ikke mere skal gives tid.

Den tid, som englen forkynder, er ikke denne verdens histories afslutning og heller ikke nådetidens, men den profetiske tid, som går forud for Herrens komme. Det vil sige at der ikke gives flere budskaber om bestemte tidsperioder: Efter tiden fra 1842 til 1844 kan ingen bestemt tidsangivelse findes. Den længste periode når til efteråret 1844. (7BC 971)

Gud har ikke åbenbaret for os, hvornår forkyndelsen af budskabet vil slutte, eller hvornår nådetiden er forbi. Vi skal tage imod det, som er åbenbaret; men lad os ikke søge at få det at vide, som er skjult i den Almægtiges råd. (7J3C 989)

Atter og atter er vi blevet advaret mod at fastsætte tider. Aldrig mere vil Guds folk få et budskab, der bygger på tid. Vi skal ikke ende tidspunktet for Helligåndens udgydelse eller Kristi genkomst...

I dag skal du overgive dig til Gud, så han kan danne dig til et kat til sin ære, som er brugbart i hans tjeneste. I dag skal du give dig til ham, så du kan blive tømt for selvet for misundelse, skinsyge, ond mistanke og strid - alt som vandrer Gud. I dag skal du rense dig, så du er rede for den sildige regns byger. For sildigregnen vil komme, og Guds velsignelse vil fylde hver en sjæl, som er rensset fra al besmittelse. Det er vor opgave at blive rede for Helligåndens dåb. (RH 22-3-1892; 1SM 188.191)

Søndagsloven og de tre engles budskaber.

Samme krise vil ramme Guds folk I alle dele af verden.

Overvældende begivenheder vil snart finde sted for verdens øjne. [141] Alle tings ende er nær. Trængselstiden for Guds folk nærmer sig. Da vil der blive udstedt en lov, som forbyder dem, der holder Guds sabbat, at købe og sælge og truer dem med straf, selv dødsstraf, hvis de ikke holder ugens første dag hellig. ,

Profetens ord lyder: »Saml jer, saml jer, I folk, som ej kender skarn, før I endnu er blevet som flyvende avner, før Herrens glødende vrede kommer over jer, for Herrens vredes dag kommer over jer.«

»Søg Herren, alle I ydmyge i landet, som holder hans bud, søg retfærd, søg ydmyghed! Måske kan I skjule jer på Herrens vredes dag.« Zef.2,1-3

Med tanke på, hvad der snart vil overgå jorden, bønfaller jeg jer, brødre og søstre, om at vandre i ydmyghed for Herren, idet I husker, hvilken omsorg Jesus har for jer. Alle de ydmyge i landet opfordres til at søge ham. Lad selvet blive knust på klippen. Det er svært, men vi advares om, at hvis vi ikke gør det, vil klippen knuse os fuldstændig. Det er til de ydmyge af hjertet, Jesus taler. Hans evige arme omslutter dem, og han vil ikke overlade dem til at blive knust af onde mennesker.

Hvad er det at være en kristen? Det er at ligne Jesus. (RH 19-11-1908)

En stor krise venter Guds folk. En krise venter også verden. Alle tiders mest skæbnesvangre kamp ligger umiddelbart foran os. Begivenheder, som vi ifølge det profetiske ord har erklæret vil komme, sker lige for vore øjne. En ændring af grundloven, som skal begrænse samvittighedsfriheden, tvinges ind på USA:s lovgivere. Spørgsmålet om lovbefalet søndagshelligholdelse er blevet af stor national interesse. Vi ved udmærket, hvad resultatet af denne bevægelse vil blive. Men er vi rede for dette? Har vi trofast fuldført den pligt, som Gud har pålagt os - at advare vort folk om den fare, de vil møde? (5T 711) Når USA, religionsfrihedens land, forener sig med pavemagten i at tvinge mennesker til mod deres samvittighed at helligholde den falske sabbat, vil alle verdens lande følge dets eksempel. Vort folk er slet ikke vågent, så det kan gøre alt, hvad der står i dets magt for at udbrede advarselsbudskabet. (6T 18)

[142]

Jo færre direkte anklager vi retter imod autoriteterne, des større arbejde vil vi være i stand til at udføre, både i USA og i andre lande. Andre nationer vil følge USA:s eksempel. Skønt dette land vil gå foran, vil samme krise ramme menighederne i alle dele af verden. (6T 395)

Søndagsloven og den første engel.
Den undersøgende dom og tidsrækkefølgen.

1. Både den undersøgende dom og udslettelsen af synd begyndte i 1844.

Ved den tid, som kaldes dommens time - ved afslutningen af de 2300

dage i 1844 - begyndte den undersøgende dom og udslettelsen af synd. (GC 486)

2. Den undersøgende dom og udslettelsen af synd skal være afsluttet før Kristi andet komme.

Den undersøgende dom og udslettelsen af synd skal være afsluttet før Herrens andet komme. (GC 485)

3. Synder må undersøges, før de kan udslettes. Der. synd som er udslettet, eksisterer ikke mere; og det, som ikke eksisterer, kan ikke mere undersøges. 4. Ifølge Peters udtalelse i Ap.G. 3,19.20 vil de levendes synder blive udslettet under sildigregnen. (Se Åb. 15 for yderligere studium af sildigregnen.

Eftersom de døde skal dømmes ud fra det, som er skrevet i bøgerne, er det umuligt, at menneskers synder kan udslettes, før efter den retshandling, i hvilken de skal undersøges. (GC 485)

[143] Når man har angret og vendt sig bort fra synden og tilstået den, vil der blive skrevet »tilgivet« ud for synderens navn; men hans synder vil ikke blive udslettet før efter den undersøgende dom. (ST 16-5-1985)

Apostlen Peter siger udtrykkelig, at de troendes synder vil blive udslettet, »når husvalsestitlet kommer fra Herrens åsyn, og han skal sende Kristus.« Når den undersøgende dom er afsluttet, vil Kristus komme, og hans løn vil være med ham for at gives til hvert menneske efter dets gerninger. (GC 485)

Vor sande stilling og eneste sikkerhed ligger i omvendelse og bekendelse af vore synder for Herren. Selvom vi ved, at vi er syndere, skal vi have tro på vor Herre Jesus Kristus, som alene kan tilgive overtrædelser og tilregne os sin retfærdighed. Når vederkvælgelsens tider kommer fra Herrens åsyn, vil de bodfærdige, som har taget imod Kristi nåde og vundet sejr ved Lammets blod, få deres synder fjernet fra Himmels bøger. De vil blive lagt på Satan, sydebukken, og aldrig mere blive husket. De, som sejrer, vil få deres synder udslettet af regnskabsbøgerne, men deres navne vil blive stående i livets bog.

Det sanddru vidne siger: »Den, der sejrer, skal således iføres hvide klæder, og jeg vil aldrig slette hans navn af livets bog, og jeg vil vedkende mig hans navn for min Fader og for hans engle.« Åb.3,5 (ST 16-5-1895)

5. Vor evige skæbne afgøres ved den prøve, som søndagsloven stiller os på.

Herren har tydeligt vist mig, at dyrets billede vil blive skabt, før den undersøgende dom slutter. Det vil være den store prøve for Guds folk, som afgør deres evige skæbne. »Og jeg så et andet dyr stige op af jorden, og det havde to horn ligesom et lam, men talte som en drage. Og det udøver det første dyrs hele magt for dets øjne og får jorden og alle dem, der bor på den, til at tilbede det første dyr, hvis dødshug blev lægt Og det gør store tegn, så det endog får ild til at falde fra himlen ned på jorden for menneskers øjne. Og det forfører dem, der bor på jorden, ved de tegn, som det får magt til at gøre for dyrets øjne, og det opfordrer dem, der bor på jorden, til at lave et billede af dyret, der har sværdhugget, men atter kom til live. Og det får magt til at give dyrets billede livsånde, så dyrets billede endog kan tale og lade alle dræbe, som ikke ville tilbede dyrets billede. Og det får alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, til at give sig selv et mærke på deres højre hånd eller på deres pande, for at ingen skal kunne købe og sælge uden den, som har mærket, dyrets navn eller dets navns tal.« (Åb.13,11-17)

[144]

Dette er den prøve, Guds folk må gennemgå, før de bliver be-seglede. Alle, som beviser deres loyalitet mod Gud ved at overholde hans lov og nægte at antage den falske sabbat, vil modtage den levende Guds segl. Men de, som svigter den sandhed, som er af himmelsk oprindelse, og antager søndagsabbaten, vil få dyrets mærke. (7BC 976)

6. Søndagsloven vil føre os frem til det tidspunkt, da Herren siger: »Gør regnskab for din forvaltning.« Dette betyder, at søndagsloven markerer begyndelsen af undersøgelsesdommen over de levende.

Mange i vort folk står opført i Himmels bøger som værende dovne tjenere. De har begravet deres talenter af penge og evner i verden, og det arbejde, de skulle have gjort, er ikke blevet udført. Nogle, som Herren har betroet midler, har elsket at leve behageligt og har derfor ikke gjort et arbejde i frygt og kærlighed for Gud. Mange har forladt de små menigheder for at komme ind i store, hvor de ikke påtager sig noget ansvar og kun er i vejen.

De mister deres åndelige styrke, fordi de gør så lidt for sandhedens udbredelse. Hvad vil de have at svare Mesteren, når han siger; »Gør regnskab for din forvaltning,«?

Vi er ikke beredt for den store prøve, som søndagslovens gennemførelse vil blive for os. (RH 1.1.1889)

7. Dommen over de levende og søndagsloven.

I prøvelsernes tid vil den Almægtige være et værn for dem, som Gud har betroet sin lov. Når den lovgivende magt har forladt protestantismens principper for at støtte katolicismen og sluttet pagt med Rom, vil Gud på en særlig måde gribe ind for at beskytte sin ære og frelse sit folk.

[145] I den daglige undervisning af vore unge må vi stadig lægge vægt på principfasthed, så de, når det befales at tilbede dyret og dets billede kan træffe den rette beslutning og have styrke til uden vaklen at bekende deres tillid til Guds bud og troen på Jesus på et tidspunkt, hvor Guds lov bliver erklæret. ugyldig af den religiøse verden. De, som nu vakler og er fristede til at følge dem, som har forladt troen, idet de følger bedrageriske ånder og den ondes lære, vil blive fundet på deres side, som gør Guds lov ugyldig - hvis de ikke omvender sig og holder fast ved den tro, som en gang er overgivet de hellige.

Hvis vi lever midt i de frygtelige farer, som beskrives i Guds Ord, bør vi da ikke forstå situationens alvor? Hvorfor skal vi tie? Hvorfor skal vi beskæftige os mindst med det, som er af den allerstørste betydning for hver enkelt af os? Bibelen skulle være vor kæreste skat - den skulle studeres grundigt og diskuteres alvorligt med andre. Hvorledes kan denne utrolige ligegyldighed fortsætte hos dem, som har fået så stort et lys?

Sammenligning af profetien og historien skulle være et fag i vore skoler, og alle, som bliver lærere, skulle ophøje Guds åbenbarede vilje. De skulle undervise deres elever ligefremt og enkelt. De skulle åbne Skriften for dem og i deres eget liv og karakter vise, hvilken helligheds ynde og vidunderlig religion Bibelen lærer. Lad ingen få den opfattelse, at det vil gavne ham at skjule sin tro for vantro mennesker af frygt for, at det ville skade hans anseelse, hvis de kendte hans principper.

[146] Vi skal ikke skamme os over vor tro. Vi er et skuespil for engle og for mennesker. Hele universet betragter med intens interesse den sidste fase i den store strid mellem Kristus og Satan. Skal vi da tillade verdslige ambitioner at fylde vort sind på en tid, hvor dommen over de levende er ved at begynde? Hvad kan have nogen betydning for os andet end det at blive fundet tro mod Himmels Gud? Hvad findes der af virkelig værdi i denne verden, når vi står på grænsen

til evigheden? Hvad kan vi lære eleverne i vore skoler, som er så betydningsfuldt som at vide, hvad Skriften siger? (5T 525-526)

Søndagsloven og den anden engel.

Den anden engels budskab fra Åbenbaringen 14 blev først forkyndt i sommeren 1844, og det passede i særlig grad på kirkesamfundene i USA, hvor advarselsbudskabet om dommen især var blevet forkyndt og i almindelighed forkastet, og hvor fordærvelsen var gået hurtigt. Men den anden engels budskab nåede ikke sin fuldstændige opfyldelse i 1844. Kirkesamfundene oplevede en moralsk nedgang, fordi de nægtede at tage imod lyset i adventbudskabet - men det var ikke et fuldstændigt fald. Idet de fortsat nægtede at tro på de særlige sandheder for deres tid, faldt de stadig dybere. Alligevel kunne det endnu ikke siges: »Babylon er faldet... fordi hun har givet alle folkeslagene at drikke af sin utugts harmes vin.« Verdslighed og ligegyldighed over for alvorlige sandheder angående den tid, vi lever i, har eksisteret og er vokset i de protestantiske kirker i hele kristenheden. Og disse kirker er omfattet af den højtidelige og forfærdelige fordømmelse, som den anden engel udtaler. Men frafaldet har ikke nået sit højdepunkt.

Bibelen siger, at før Herrens komme vil Satan arbejde »med al løgnens magt og tegn og undere og med al uretfærdighedens forførelse;« og de der »ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst,« vil blive overladt til »en vildførende magt, så de tror løgnen.« 2 Thess.2,9-11.

Først når denne tilstand er nået, og kirkens forening med verden er blevet fuldstændig overalt i de »kristne« lande, vil Babylons fald være fuldstændigt. Det er en gradvis forandring, og den fuldstændige opfyldelse af Åb.14,8 er stadig fremtidig. (GC 389.390)

Åbenbaringen 18 viser hen til den tid, da den anden engels budskab vil blive gentaget.

Åb.18 viser hen til den tid, da kirkesamfundene helt er nået til den tilstand, som er forudsagt af den anden engel - og da Guds folk, som endnu er i Babylon, bliver kaldt ud fra hende. Dette kald er det sidste, der nogen sinde vil lyde til verden; og det vil udføre sin opgave. Når de, som »ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden,« bliver overladt til vildførende magter og til at tro løgnen, vil sandhedens lys skinne på alle, hvis hjerter er åbne for

den, og alle Guds børn, som endnu er i Babylon, vil adlyde kaldet: »Gå ud fra hende, mit folk!« Åb.18,4 (GC 390)

Babylons synder vil nå til Himmelen ved søndagslovens vedtagelse

Uretfærdighedens hemmelighed, som allerede var virksom på Pauli tid, vil fortsætte sit arbejde, indtil den bliver fjernet ved Herrens andet komme. Højdepunktet i uretfærdighedens virkninger vil snart være nået. Når det land, som Gud gav som tilflugtssted for sit folk, for at de kunne tilbede ham, som deres samvittighed bød dem - det land som den Almægtiges hånd i lange tider har beskyttet - det land som Gud har hædret ved at gøre det til hjemsted for Kristi rene religion - når dette land gennem sine lovgivere vil forkaste protestantismens grundsætninger og støtte pavekirkens frafald, idet den piller ved Glids lov - da er det, at den endelige ugerning af det syndens menneske vil blive åbenbar. Protestanter vil sætte hele deres indflydelse ind på at støtte Rom; ved lovformeligt at gennemtvinge den falske sabbat, vil de genoplive den katolske kirkes fordærvede lære og hjælpe den til igen at tyrannisere anderledes tænkende. Da er det tid for Herren at gribe ind med væld for at hævde sin sandhed.

Vor pligt.

Profeten siger: »Derefter så jeg en anden engel komme ned fra Himmelen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde: »Faldet, faldet er Babylon, den store... Og jeg hørte en anden røst sige fra Himmelen: »Drag ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager. Thi hendes synder har hobet sig op, så de når til Himmelen, og Gud har kommet hendes uretfærdigheder i hu.« Hvornår når hendes synder til Himmelen? Når Guds lov sættes ud af kraft ved menneskelig lovgivning. Da vil Guds folks nød være hans anledning til at vise, hvem der er Herre over Himmel og jord. Mens en satanisk kraft sætter elementerne i oprør, vil Gud sende sit folk lys og kraft, så sandhedens budskab kan blive forkyndt for hele verden. (ST 12.6.1893)

Indbyggerne i USA har nydt store privilegier; men når de op hæver religionsfriheden, opgiver protestantismen og gør fælles sag med pavemagten, er deres uretfærdigheds mål fuldt, og i Himmelen bøger vil der blive skrevet »nationalt frafald«. Resultatet af dette frafald vil blive nationens undergang. (RH 2.5.1893)

Sådan forbinder Profetiens Ånd Åb. 13,11-18, 17,14 og 18,1-5.

Helligåndens gerning er umådelig stor. Fra denne kilde flyder styrke og kraft til Guds sendebud. Og Helligånden er vor trøster og Kristi nærværelse i sjælen. Den, som i barnlig tro ser hen til Jesus, får del i guddommelig natur ved Helligånden. Hvis den kristne ledes af Guds Ånd, kan han vide, at han bliver fuldkommen i ham, som er over alle. Ligesom Kristus blev ophøjet på pinsefestens dag, vil han blive det ved evangeliets afsluttende værk, når et folk skal beredes til at stå fast i den sidste store konflikt. Profeten beskriver fjendens slagplan således;

»Og jeg så et andet dyr stige op af jorden, og det havde to horn ligesom et lam, men talte som en drage. Og det udøver det første dyrs hele magt for dets øjne og får jorden og alle dem, der bor på den, til at tilbede det første dyr, hvis dødshug blev lægt. Og det gør store tegn, så det endog får ild til at falde fra himlen ned på jorden for menneskeskenes øjne... Og det opfordrer dem, der bor på jorden, til at lave et billede af dyret.. så dyrets billede endog kunne tale og lade alle dræbe, som ikke ville tilbede dyrets billede.« »De skal føre krig mod Lammet, og Lammet skal sejre over dem, fordi det er herrernes Herre og kongernes Konge, sejre sammen med dem, som er i dets følge, de kaldede og udvalgte og trofaste.« »Derefter så jeg en anden engel komme ned fra Himmelen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde; »Faldet, faldet er Babylon, den store, og den er bievnet bolig for dæmoner og tilhold for alskens urene og afskyelige fugle! ... Og jeg hørte en anden røst sige fra Himmelen: »Drag ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager. Thi hendes synder hat hobet sig op, så de når til Himme!en, og Gud har kommet hendes uretfærdigheder i hu.«

[149]

Guds folk skal kaldes ud fra deres forbindelse med verdslige og onde mennesker for at kæmpe imod mørkets magt. Når jorden bliver, oplyst af Herrens herlighed, vil vi få et lignende værk at se som det, der skete, da disciplene fyldt med Helligånden forkyndte den genopstandne Frelsers magt.. .

Idet Kristus åbenbarede sig for dem gennem Helligånden, fik de en ny forståelse af hans magt og herlighed. I tro rakte de hænderne ud imod ham. Således var det, da tidligregnen faldt, men sildigregnen

vil blive endnu herligere. Jesus vil blive ophøjet, og hele jorden vil blive strålende oplyst af hans retfærdigheds klare lys. (RH 29-11-1892)

Søndagsloven, den anden engels budskab og råbet: « Se, brudgommen kommer, gå ham i møde.»

[150] En verden ligger i det onde, bedraget og i selve dødens skygge - sovende, sovende. Hvem føler en alvorlig byrde for at vække den? Hvilken stemme kan nå dem? Mine tanker blev ført til fremtiden, når råbet lyder: »Se Brudgommen kommer, gå ham i møde!« Men nogle har tøvet med at få olie til at fylde på deres lamper, og for sent opdager de, at den karakter, som olien repræsenterer, ikke kan overføres. (RH 11-2-1896)

Når den tredie engels budskab forkyndes på rette måde, vil det lyde kraftigt og blive husket. Guddommelig kraft må ledsage det, ellers vil det intet udrette. Jeg bliver ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge og fem dårer. Denne lignelse er blevet og vil blive bogstaveligt opfyldt, for den har en særlig anvendelse på den tid, vi lever i - og den vil have det lige til tidens afslutning. (RH 19-8-1890)

I dybeste alvor lyder disse ord til os: »Fat derfor et andet sind og vend om, så jeres synder må blive udslettede, for at husvalelstiderne må komme fra Herrens åsyn.« Ap.G.3,19.20. Der er mange blandt os, som står tilbage i åndelig henseende og som helt sikkert vil gå fortabt, hvis de ikke helhjertet omvender sig. Tør du løbe den risiko?

Stolthed og svaghed i troen berøver mange Guds rige velsignelser. Hvis de ikke ydmyger sig for Herren, vil mange blive overraskede og skuffede, når råbet lyder: »Se, Brudgommen er der.« De kender sandheden teoretisk, men de har ingen olie til at fylde på deres lamper. I disse tider kan vi ikke nøjes med at bifalde eller tro på den tredie engels budskab teoretisk. Vi må eje Kristi nådes olie, som vil få vort lys til at skinne klart og vise vej i mørket. (9T 155) .

I 1844 lød budskabet om den kommende dom og Babylons fald samtidig med råbet: »Se, Brudgommen er der!« På samme måde vil det ske igen. Brudgommen når til at dømme de levende, og råbet vil atter lyde. Læg mærke til, at Kristus vil veje karakteren på Himmels vægtskål med andre ord granske vore liv.

I lignelsen om jomfruerne omtales fem som kloge og fem som dårer. De sidstnævnte er dem, hos hvem Guds Ånd ikke har fået lov

til at rense hjertet. Kristi komme forvandler dem ikke til at være kloge. Himmels vægt vil afgøre, om karakteren er ren og helliggjort eller uren og uskikket for Himmelen. De, som har foragtet den guddommelige nåde, som ville have gjort dem skikkede for Himmelen, vil være dårerne. De havde lys og kundskab, men forsømte at skaffe sig nådens olie. De tog ikke imod sandhedens helliggørende kraft. (RH 19-8-1890)

[151]

Det sidste kald og de kloge og ukloge jomfruer.

Den første og anden engels budskab i Åbenbaringen 14 er et særligt budskab til vor verden...

Deres budskaber forenes og fuldkommes i det tredje...

Under forkyndelsen af disse budskaber lød råbet: »Se, Brudgommen er der!« De, som troede på disse budskaber, blev tvunget til at forlade de menigheder, de tilhørte, fordi de prædikede Kristi andet komme i himlens skyer. Hele verden skulle høre dette budskab_ »Se, Brudgommen er der! Gå ham i møde.« Mange af dem, der hørte dette budskab, troede, at de skulle leve ved Kristi komme. Men hans komme blev forsinket, for at alle skulle få en mulighed for at høre det sidste nådens budskab til en falden verden.

Hvis de mennesker, som bekendte sig til at tro på sandheden, havde opfyldt deres mission som kloge jomfruer, ville budskabet allerede være nået ud til alle folk, stammer og tungemål.

Men de fem var dårer. Budskabet skulle være forkyndt af ti, men kun fem tog de nødvendige skridt for at slutte sig til dem, som vandrede i det lys, de havde modtaget.

Den første, den anden og den tredje engels budskab skal gentages. Kaldet skal lyde til menigheden: »Faldet, faldet er Babylon, den store, og den er blevet bolig for dæmoner og tilhold for urene ånder... thi af hendes utugts harmes vin har alle folkeslagene drukket, og med hende har jordens konger bedrevet utugt, og jordens købmænd er blevet rige på grund af hendes umådelige yppighed... Drag ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager. Thi hendes synder har hobet sig op, så de når Himmelen, og Gud har kommet hendes uretfærdig heder i hu.«

Mange, som under det første og andet englebudskab gik frem i tro, nægtede at tage imod det tredje - det sidste afgørende budskab

[152]

til verden; og dette vil gentage sig, når det sidste kald lyder. (RH 31.8.1899) .

Søndagsloven og den tredie engel

1. Dyrets mærke

Endnu er søndagshelligholdelse ikke dyrets mærke, og det vil heller ikke blive det, før det bliver vedtaget en lov om, at man skal helligholde denne falske sabbat. Der kommer en tid, da dette vil være den afgørende prøve, men den er endnu ikke kommet. (7BC 977)

Hvis du har fået sandhedens lys angående det fjerde buds sabbat og ved, at der ikke i Guds Ord er noget grundlag for søndagshelligholdelse, og du så stadig holder fast ved søndagen og nægter at ære den hellige sabbat, som Gud kalder »min hellige dag«, modtager du dyrets mærke. Hvornår vil dette ske? Når du adlyder den lov, som befaler dig at lade være med at arbejde om søndagen og tilbede Gud, skønt du ved, at der ikke findes eet eneste ord i Bibelen, som gør søndagen til andet end en almindelig arbejdsdag - da indvilliger du i at modtage dyrets mærke og afviser Guds segl. (RH 13.7.1897)

Gud har skænket mennesker sabbaten som et tegn mellem sig selv og dem - en prøve på deres lydighed. De, som efter at lyset er kommet til dem, fortsætter med at ophøje menneskelige overleveringer over Guds lov, vil i den store krise, som ligger foran os, modtage dyrets mærke. (Ev 235)

Gud har givet menneskene sabbaten som et tegn mellem Ham og dem til at prøve deres troskab. De mennesker, som har modtaget lys over Guds lov - og fortsætter med at være u lydige og under den kommende krise ophøjer menneskelige love over Guds lov - vil modtage dyrets mærke. (Letter 98, 1900)

[153] Forandringen af sabbaten er et tegn på romerkirkens autoritet. De, som skønt de forstår det fjerde buds indhold, vælger at helligholde den falske sabbat i stedet for den sande, viser derved lydighed mod den magt, som egenmægtigt har påbudt dette. Dyrets mærke er den katolske hviledag, der er blevet akcepteret af hele verden i stedet for den dag, Gud har bestemt.

Der er sande kristne i ane kirkesamfund, også i det katolske. Ingen vil blive fordømt, før de har fået lys over det fjerde bud. Men når befalingen udgår om tvungen helligholdelse af den falske sabbat, og den tredie engels høje råb advarer mennesker mod at tilbede dyret og dets billede, vil der blive trukket en tydelig skillelinje mellem

sandhed og løgn. Da vil de, som fortsætter med at overtræde Guds lov, få dyrets mærke.(ST8.11.1899)

2. Guds segl.

Herren har tydeligt vist mig, at (dyrets billede vil blive dannet (Søndagsloven er dyrets mærke. Se Åb.13) før nåde tidens afslutning - for det skal være den endelige prøve for Guds folk, som vil afgøre deres evige skæbne. »Og jeg så et andet dyr stige op af jorden, og det havde to horn ligesom et lam, men talte som en drage. Og det udøver det første dyrs hele magt for dets øjne og får jorden og alle dem, der bor på den, til at tilbede det første dyr, hvis dødshug blev lægt. Og det gør store tegn, så det endog får ild til at falde fra himlen ned på jorden for menneskenes øjne. Og det forfører dem, der bor på jorden, ved de tegn, som det får magt til at udføre for dyrets øjne, og det opfordrer dem, der bor på jorden, til at lave et billede af dyret, der har sværdhugget, men atter kom til live. Og det fik magt til at give dyrets billede livsånd, så dyrets billede endog kunne tale og lade alle dræbe, som ikke ville tilbede dyrets billede. Og det får alle, både store og små, rige og fattige, frie og trælle, til at give sig selv et mærke på deres højre hånd eller på deres pande. for at ingen skal kunne købe og sælge uden den, som har mærket: dyrets navn eller dets navns tal.« Åb.13,11-17.

Dette er den prøve, Guds folk må sættes på, før de bliver beseglede. (7BC 976)

[154]

Nådetidens ophør.

Efter beslutningen om søndagsloven er nådetidens ophør den næste store begivenhed i rækkefølgen. Nådetidens ophør sker samtidig med afslutningen på Kristi tjeneste i den himmelske helligdom.

1 Nådetidens ophør for alle.

Når den tredje engels budskab slutter, går ingen mere i forbøn for jordens beboeres brøde. Guds børn har fuldendt deres opgave. De har modtaget sildigregnen, vederkvælgelsen fra Gud, og er beredt for den prøvelsens time, som venter dem. I Himmelen haster englenerne frem og tilbage. En engel kommer fra jorden og kundgør, at hans opgave er udført. Verden er blevet stillet på den endelige prøve, og alle de, som har bevaret deres troskab over for Guds lov, har fået »den levende Guds segl.« Så afslutter Jesus sin midlertidige gerning i den himmelske helligdom. Han løfter sine hænder og siger med høj røst: »Det er sket;« alle englenerne tager deres kroner af, mens Jesus udtaler

de højtidelige ord: »Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret, og lad den urene blive ved at leve i urenhed, og lad den retfærdige blive ved at øve retfærdighed, og lad den hellige blive ved at leve helligt.« Åb.22,11. Hver enkelt sag er afgjort til liv eller død. Kristus har sonet sine børns synder og slettet dem ud. Antallet af hans undersåtter gøres op. Riget vil snart blive givet til dem, som arver frelse, og Jesus vil herske som kongers Konge og herrers Herre. (GC 613.614)

[155] Hver sag er afgjort tillivelier død. Mens Jesus har gjort tjeneste i helligdommen, er først de retfærdige døde og derefter de levende retfærdige blevet dømt. Kristus har modtaget sit rige, idet han har gjort forsoning for sit folk og har udslettet deres synder. Rigets undersåtter er talt. Lammets bryllup er fuldbyrdet. Og riget og magten over hele jorden, er givet til Jesus og de frelste og Jesus skal regere som kongers konge og herrers herre. (EW 280)

2. Nådetidens afslutning for den enkelte.

For den enkelte falder nådetidens afslutning sammen med dommen over de levende. Den ene gruppe modtager tegnet på evig adskillelse fra Gud (dyrets mærke); den anden gruppe forbliver opskrevet i livets bog-og der sættes et mærke på dem; det er den levende Guds segl.

Herren kommer med kraft og i stor herlighed, og da skal han skille de retfærdige og de onde fuldstændig fra hverandre. Men olien kan ikke overføres til deres kar, som ingen har. Jesu ord skal gå i opfyldelse: »Da skal to mænd være sammen på marken; den ene tages med, og den anden lades tilbage. To kvinder skal male på samme kværn; den ene tages med, den anden lades tilbage.« De retfærdige og de onde arbejder sammen i livets opgaver. Men Herren kender hjerterne. Han ser, hvem der er hans lydige børn og som respekterer og elsker hans bud.

Ugræs og hvede.

Mennesker ser måske ingen forskel. Men der var ren, som sagde, at ugræsset ikke skulle luges bort af mennesker, for at hveden ikke skulle blive rykket op samtidig. Lad dem vokse sammen indtil høsten. Så vil Herren sende høstfolk ud. De skal samle ugræsset og binde det sammen for at blive brændt; men hveden skal samles i den himmelske lade. Dommens tid er en højtidelig tid; da samler Herren sine egne ud fra ugræsset. Nogle, som engang var medlemmer i

samme familie bliver adskilt. Et tegn sættes på de retfærdige. »Den dag jeg griber ind, skal de tilhøre mig som mit eje, siger Herskerers Herre, og jeg vil handle nænsomt med dem, som en fader handler nænsomt med sin søn, der tjener ham.« De, som har adlydt Guds bud, vil forene sig med de hellige i lysets rige; de skal gå ind gennem portene i staden og have adgang (eng. overs.: ret) til livets træ. En skal tages med. Hans navn vil stå i livets bog, mens de, han var sammen med, vil blive adskilt fra Gud for altid.

[156]

Nu er ugræsset og hveden blandet, men da skal den eneste, som kan skille dem ad, sætte alt på sin rette plads. De, som havde fået sandhedens lys og havde hørt advarsels budskabet og indbydelsen til brylluppet - landmænd, købmænd, sagførere og falske hyrder, som har beroliget menneskers samvittighed, utro vægttere, som ikke har advaret andre - alle, som har nægtet at adlyde Guds riges love, vil ikke have ret til riget. De, som har fundet en undskyldning for ikke at adskille sig fra verden, vil dele verdens skæbne. De valgte at blande sig med ugræsset, lige søgte lige i overtrædelse. En frygtelig tilpasning. Mennesker vælger at stå på hans side, som fristede Adam og Eva til ulydighed mod Gud. Ugræs formerer sig ustandselig og vil dele skæbne med al synds ophav - Djævelen.

Over dem, som holder Guds bud, udtales denne velsignelse: »Salige er de, som tvætter deres klæder, for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden.« »I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.« De lydige kaldes retfærdige. De drages til Jesus Kristus. De uretfærdige vedbliver at være uretfærdige. Da kan karakteren ikke længere forandres. (TM 234.235)

Mens døren er lukket for dem, som ikke ville komme, er der en nådetid for dem, som ingen anledning har haft.

Ak, om mennesker blot kendte deres besøgstid! Der er mange, som endnu ikke har hørt den afgørende sandhed for vor tid; mange, som Guds Ånd arbejder med. På samme tid som Gud fordømmer nogle, er det en nådetid for sådanne, som ikke har haft mulighed for at lære, hvad der er sandhed. Herren ser på dem med mildhed. Hans hånd er udrakt for at frelse, mens døren er lukket for dem, som ikke ville gå ind. (9T97)

[157]

For det enkelte menneske er nådetidens ophør følgen af vedholdende at overhøre Helligåndens stemme.

Når Jesus forlader helligdommen, vil mørket sænke sig over jordens indbyggere. I denne forfærdelige tid må de retfærdige leve for Guds åsyn uden en forbeder. De kræfter, som holdt det onde i skak, er fjernet, og Satan har hele herredømmet over dem. Guds tålmodighed er forbi. Verden har kastet vrage på hans nåde, foragtet hans kærlighed og trampet på hans lov. Nådetiden er forbi for de gudløse. Guds Ånd, som de hele tiden har stået imod, er til sidst taget bon. Uden den guddommelige nådes beskyttelse er der intet værn mod ondskaben. Og da vil Satan kaste jordens indbyggere ud i en mægtig afsluttende trængsel. Når Guds engle ikke længere holder de voldsomme menneskelige lidenskaber i tømme, vil der opstå strid overalt. Hele verden vil opleve en ødelæggelse mere forfærdelig end den, som ramte det gamle Jerusalem. (GC 614)

Resultatet af dommen over de levende vil ses tydeligt.

I trængselstiden vil Guds folks stilling ligne Josvas. De vil ikke være uvidende om, hvad der sker i Himmelen til deres gavn. De vil forstå, at deres synder er optegnet ud for deres navne, men de vil også forstå, at alle, som omvender sig og klynger sig til Jesu fortjeneste, vil få deres synder slettet ud. Jesus siger; »Den, der sejrer, skal således iføres hvide klæder, og jeg vil aldrig slette hans navn af livets bog, og jeg vil vedkende mig hans navn for min Fader og for hans engle.« Dommen over de døde har fundet sted, og snart vil dommen over de levende begynde. Da vil hver eneste sag blive afgjort. Og det vil blive forstået, hvis navne der bliver stående i livets bog - og hvis der bliver slettet. (ST 2-6-1890)

[158] 3. Prøvetidens afslutning i almindelighed Man vil ikke kende det nøjagtige tidspunkt, da Jesus ophører med sin midlertjeneste, men plagerne vil vise, at det er sket.

Jordens indbyggere vil ikke vide, hvornår helligdommens uigenkaldelige afgørelse er afsagt og verdens skæbne for evigt afgjort. Mennesker, fra hvem Gud for altid har draget sin Ånd tilbage, vil fortsætte at udføre religiøse ceremonier; og mørkets fyrste vil inspirere dem til med satanisk nidkærhed at udføre sine onde planer, idet de har udseende af at være Guds planer. (GC 615)

Der findes kun een mulighed for at leve i Jakobs trængselstid, da der ikke mere er nogen mellemmand til at gå i forbøn i den

himmelske helligdom: at blive fyldt med Helligåndens kraft gennem sildigregnen.

Dette syn blev givet i 1847, da der endnu kun var få adventister, som holdt sabbat - og endnu færre, som mente, at det var noget: som adskilte Guds folk fra de vantro. Nu begynder man at forstå betydningen af dette syn. Den begyndelse på trængselstiden, som omtales her, er ikke den tid, da plagerne begynder, men en kort periode lige før de begynder, mens Jesus endnu er i helligdommen. På dette tidspunkt, mens frelsens værk er ved at slutte, vil der opstå vanskeligheder på jorden. Folkene vil komme i oprør, men blive holdt i tømme, så den tredie engels gerning ikke bliver forhindret. På denne tid vil sildigregnen eller vederkvælgelsen fra Herrens åsyn komme for at give styrke til den tredie engels høje råb og forberede de hellige til at holde stand i den tid, da de syv sidste plager vil falde. (EW 85.86)

25 De sidste begivenheder og deres indbyrdes forhold.

Søndagsloven, rystelsen og sildigregnen.

Nationerne vil komme i voldsomt oprør. Al støtte vil blive nægtet dem, som forkynder Guds målestok for retfærdighed, den eneste sikre prøve på ægte gudsfrygt. Alle, som ikke vil bøje sig for landenes love, som påbyder helligholdelse af den falske sabbat, som er indstiftet af syndens menneske, og derved ringeagte Guds hellige dag, vil ikke blot blive udsat for undertrykkelse fra romerkirken, men også fra den protestantiske verden, som er dyrets billede.

Satan vil udføre mirakler for at bedrage menneskene. Han vil gøre sig til herre over alt. Det kan se ud, som om menigheden skal blive knust, men den vil bestå, mens synderne i den bliver rensset bort - avnerne skilt fra den dyrebare hvede. Det vil blive en frygtelig ildprøve, men den må finde sted. Kun de, der har vundet sejr ved Lammets blod og deres vidnesbyrds ord, vil blive regnet blandt de trofaste, uden plet og rynke, uden svig. Vi må afklædes vor egen retfærdighed og iføres Kristi retfærdighed...

Den store prøve (forbudet mod at købe og sælge, søndagsloven), som ligger lige foran os, vil rense dem ud, som Gud ikke har indsat - og han vil have et sandt, rent, helliggjort hus, som er beredt for sildigregnen. (Letter B 55, 1886)

Rystelsen og dommen over de levende.

[160] Tilskueren opdager måske ingen forskel; men der er En, som har sagt at ugræsset ikke skal luges væk med menneskehænder, for at ikke også hveden skal rykkes op. Lad begge gro sammen indtil høsten. Så sender Herren sine høstfolk ud for at samle ugræsset i bundter for at brændes, mens hveden samles i den himmelske lade. I dommens tid vil Herren samle sine børn ud fra ugræsset. Familier vil blive skilt. De retfærdige vil få dette vidnesbyrd: »De skal tilhøre mig som mit eje, siger Hærskarers Herre, og jeg vil handle nænsomt med dem, som en fader handler nænsomt med sin søn, der tjener ham.« De, som har adlydt Guds bud, vil forene sig med lysets hellige engle og

få adgang til livets træ. Deres navne vil blive stående i livets bog, mens de, som de før var sammen med, vil blive adskilt fra Gud for altid...De, som har søgt en undskyldning for at undgå det kors, som det er at skille sig ud fra verden, vil blive fanget i snaren sammen med verden. De valgte at blande sig med ugræsset. Lige søger lige i overtrædelse. Det er en frygtelig tilpasning. Mennesker vælger at forene sig med den første store oprører, som fristede Adam og Eva i Eden til ulydighed imod Gud. Ugræsset formeres, for de sår ugræs og de har del i roden til al synd, djævelen. (TM 234)

Dommen over de levende og syndernes udslettelse.

Når synden er blevet angret, bekendt og afstået fra, skrives der tilgivelse ud for synderens navn; men hans synder bliver ikke slettet ud førend efter den undersøgende dom. (ST 165-1895.) Når vederkvælgelsens tider kommer fra Herrens ansigt (sildigregnen), vil den angrende synder- der har modtaget Kristi nåde og har vundet sejr ved Lammets blod- få sine synder udslettet af himmelens bøger. Synden vil blive lagt på Satan, syndebukken, syndens ophavsmand, og aldrig mere blive husket. (ST 16-5-1895)

[161]

Syndernes udslettelse og sildigregnen

»Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed.« 1 Joh.1,9, Han ser vor anger, og synderne vil gå forud til dom, Når sildigregnen kommer, vil de blive slettet med Lammets blod, og vore navne vil blive stående i Lammets livets bog. (RH 7-5-1889)

Dommen over de levende resulterer enten i Guds segl (de 144000) eller i dyrets mærke.

Mens dommen over de levende er ved at begynde, skal vi da tillade verdslige ambitioner at fylde vore tanker og få os til at forsømme den oplæring, som er nødvendig for at klare vanskelighederne på prøvens dag?

I hvert enkelt tilfælde vil den store afgørelse blive truffet, om vi skal modtage dyrets mærke eller den levende Guds segl. Og netop nu, da vi står på grænsen til den evige verden, hvad kan da være af så stor betydning for os som dette, at blive fundet tro mod Himmelens Gud? Hvad findes der, som kan lignes ved hans sandhed og lov? (6T 130)

Sildigregnen og beseglingen af de 144.000

Vi kan tale om Helligåndens velsignelser, men hvis vi ikke bereder

os for at modtage dem, hvad nytter det så? Stræber vi af al magt efter at opnå Kristi fyldes mål afvækst? Stræber vi alvorligt efter at nå op til det ideal, som han har givet os: fuldkommengørelsen af hans karakter? Når Guds børn når dette mål, vil de blive beseglet. De vil være fuldkomne i ham, fyldt med hans Ånd, og den engel, som fører bøgerne, vil erklære »Det er fuldbragt.« (6BC 1118)

De, som forventer, at en magisk forandring i deres karakter vil finde sted, vil blive skuffede. Med vore begrænsede evner skal vi være lige så fuldkomne her, som Gud er i Himmelen. Af yderste evne skal vi søge at opnå en sand, kærlig og fuldkommen karakter. Derfor må vi drikke af den levende kilde. Ligesom voks modtager seglets aftryk, skal sjælen modtage Helligåndens præg og genspejle Kristi billede. Vi skal få del i guddommelig natur og opleve det åndelige livs styrke og fuldkommenhed. (RH 1.11.1892)

[162] Jesus er i sit hellige tempel. Han vil modtage vore ofre, vore bønner og vor bekendelse af fejl og synder. Han vil tilgive alle vore synder, så de kan blive udslettede, før han forlader helligdommen. Når Jesus forlader helligdommen, vil de hellige og retfærdige blive ved med at være hellige og retfærdige. Da vil alle deres synder blive udslettede, og de vil få den levende Guds segl. Men de uretfærdige og urene vil vedblive at være uretfærdige og urene. Der vil ikke være nogen Forbeder i helligdommen til at tage imod deres bekendelse eller deres bønner. Derfor må vort arbejde for at redde sjæle fra den kommende vrede gøres, før Jesus forlader det allerhelligste i det himmelske tempel. (EW 48)

I tiden for det afsluttende arbejde i menigheden, den tid, da de et hundrede og fireogfyrrer tusinde, som skal stå fejlfrie for Guds trone, skal besegles, vil en særlig dyb følelse af Guds bekendende folks synder gøre sig gældende. Dette fremstilles levende i profetens illustration af det afsluttende værk - som mænd med et mordvåben i hænderne. En af dem var hvidklædt og havde et skrivetøj ved lænden. »Og Herren sagde til ham: »Gå midt igennem Jerusalem og sæt et mærke på de mænds pander, der sukker og jamrer over alle de vederstyggeligheder, som øves i dens midte.« Ez.9,4...

Læg nøje mærke til dette: De, som modtager sandhedens rene mærke, som dannes i dem ved den Helligåndes kraft, er dem, »der sukker og jamrer over alle de vederstyggeligheder, som øves « i menigheden. Deres kærlighed til renhed og deres nidkærhed for

Guds ære giver dem en så klar opfattelse af syndens forfærdelighed, at de beskrives som værende fortvivlede, så de sukker og græder. Læs det niende kapitel i Ezekiels Bog. (1T266.267)

Ingen af os vil nogen sinde modtage Guds segl, så længe vor karakter har en fejl eller plet. Det overlades til os at rette vore karakterfejl og rense sjælens tempel for al besmittelse. Så vil sildigregnen falde på os, ligesom tidligregnen faldt på disciplene på pinsefestens dag. (5T 214)

26 Åbenbaringen 14 belyst

Josva og Englen

Josva og englen er en billedlig fremstilling af Guds folks erfaring, når søndagsloven er vedtaget.

Det er en billedlig fremstilling af Guds folk i den tid, da de levende dømmes.

De smudsige klæder er et billede på de synder, som er overvundet, men ikke slettet ud.

De nye klæder og det smukke hovedbind symboliserer syndernes udslettelse og beseglingen med den levende Guds segl. Efter dette vil det være, som om vi aldrig havde syndet.

Når Jesus har afsluttet sin gerning som ypperstepræst, vil hans folk være bredt til at stå for den levende Gud uden en mellemmand. Den følgende tekst udtrykker det meget klart:

»Hvo er en Gud som du, der tilgiver brøde bærer over med synd hos din ejendoms rest, ej evigt gemmer på vrede, men gerne er nådig? Han vil atter forbarme sig over os, træde vor brøde under fod, di vil kaste alle vore synder i havets dyb.« Mika 7,18.19

»Ven skal ikke mere lære sin ven eller broder sin broder og sige: »Kend Herren!« Thi de skal alle kende mig fra den mindste til den største, lyder det fra Herren; thi jeg tilgiver deres brøde og kommer ikke mere deres synder i hu.« Jer 31,34

»Thi jeg vil nådig tilgive deres uret og aldrig mere komme deres synder i hu.« Hebr.8,12

»Din misgerning sletter jeg ud, jeg, jeg for min egen skyld, kommer ej dine synder i hu.« Es.43,25

[164] »I hine dage og til hin tid, lyder det fra Herren, skal man søge efter Israels brøde, og den er der ikke, efter Judas synder, og de findes ikke; thi jeg tilgiver dem, jeg lader blive til rest. Jer.50,20 .

Når disse profetiske forudsigelser bliver opfyldt, behøver vi ikke længere en Advokat, Forbeder, Mellemmand eller Ypperstepræst. Vore synder vil aldrig findes mere, heller Ikke i Himmelens bøger. Vi vil have genvundet vor tabte uskyld, og vi skal være som Guds

engle, som altid har været oprigtige af hjertet.« (J.N.Andrews: The Judgment s.23.24)

Menneskers dybeste interesse i afgørelser, der træffes ved en jordisk domstol, er kun svag i sammenligning med den interesse, der er i Himmels retssal, når de navne, der står i livets bog, kommer frem for al jordens Dommer. Den himmelske Talsmands forsvar går ud på, at alle, som har vundet sejr ved tro, skal have syndernes forladelse, komme til deres Eden-hjem og krones som arvinger sammen med ham til »det forrige herredømme«. Mika 4,8. Med sine bestræbelser for at bedrage og friste menneskene havde Satan håbet at forpurre den guddommelige plan med menneskets skabelse. Nu beder Kristus om, at denne plan bliver iværksat, som om mennesket aldrig var faldet. Han beder ikke alene om fuldstændig tilgivelse og retfærdiggørelse for sit folk, men om, at de skal dele hans herlighed og hans trone.

Mens Jesus beder for sit riges børn, anklager Satan dem for at være syndere. Den store bedrager har søgt at lede dem til skepticisme og til at miste tilliden til Gud, at adskille sig fra hans kærlighed og at overtræde hans lov. Nu viser han hen til det, som står skrevet, til deres karaktersvagheder, til at de ligner Jesus så lidt og derfor har vanæret deres Forløser - til alle de synder, han har fristet dem til at begå - og han gør krav på dem som sine.

Jesus undskylder ikke deres synder, men viser hen til deres anger og tro og kræver, at de skal tilgives. Han løfter sine sårede hænder mod Faderen og de hellige engle og siger: »Jeg kender dem ved navn. Jeg har tegnet dem i mine hænder.« »Offer for Gud er en sønderbrudt ånd; et sønderknust hjerte agter du ikke ringe, o Gud.« Sal.51,19. Og til sit folks anklager siger han: »Herren true dig, Satan, Herren true dig, han, som udvalgte Jerusalem. Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden?« Zak.3,2. Kristus vil iklæde sin trofaste menighed sin retfærdigheds klædning, så han kan fremstille den for sin Fader som »herlig, uden plet eller rynke eller andet sådant.« Ef.5,27. Deres navne står skrevet i livets bog, og der står om dem i Åb.3,4: »De skal vandre med mig i hvide klæder, thi de er værdige dertil.«

Således vil der ske en fuldstændig opfyldelse af den nye pagts løfte: »Jeg tilgiver deres brøde og kommer ikke mere deres synder i hu.« »I hine dage og til hin tid, lyder det fra Herren, skal man søge efter Israels brøde, og den er der ikke, efter Judas synder, og de

findes ikke.« Jer. 31,34; 50,20. »På hin dag bliver Herrens spire til pryd og ære, og landets frugt til stolthed og smykke for de undslupne i Israel. Den, som er levnet i Zion og blevet tilovers i Jerusalem, skal kaldes hellig, enhver, der er indskrevet til livet i Jerusalem.« Es.4,2.3.

Den undersøgende dom og syndernes udslettelse må fuldendes før Herrens andet komme. Eftersom de døde skal dømmes efter det, som står skrevet i bøgerne, er det umuligt, at menneskenes synder kan blive udslettet, før deres sag skal bedømmes. Men apostlen Peter siger tydeligt, at de troendes synder vil blive udslettet, »når husvalsestiderne kommer fra Herrens åsyn, og han sender Jesus Kristus.« Ap.G.3,20, engelsk oversættelse. Når den undersøgende dom slutter, vil Kristus komme, og hans løn er med ham til hvert menneske efter hans gerninger.(GC 483-485)

[166] Zakarias's syn af Josva og englen beskriver levende Guds folks erfaring ved den store forsoningsdags afslutning. Menigheden, som udgør levningen vil komme ud for store prøvelser. De, som bevarer Guds bud og troen på Jesus, vil blive udsat for dragens forbitrelse. Satans undersætter er overalt, og han har herredømmet over de frafaldne kirkesamfund; men her er en lille flok, som ikke vil bøje sig. Hvis han kunne udslette dem fra jordens overflade, ville hans sejr være fuldkommen. Ligesom han i gamle dage indgav de hedenske nationer at ødelægge Israel, vil han snart opvække jordens onde magter til at ødelægge Guds folk. Det kræves af alle, at de skal adlyde et menneskeligt påbud og derved overtræde Guds lov. De, som vil adlyde deres pligt over for Gud, vil blive truet, fordømt og gjort fredløse. De vil blive forrådt »af forældre og brødre og slægtninge og venner.« Luk.21,16.

Deres eneste håb er Guds barmhjertighed. Bøn vil være deres eneste forsvar. Ligesom Josva bad foran englen, vil menighedens rest med sønderknuste hjerter trygle Jesus om tilgivelse og befrielse gennem Jesus, deres forsvarer. De kender kun alt for godt deres synder, de ser deres svaghed og uværdighed, og når de ser på sig selv, er de ved at fortvivle. Fristeren står parat til at anklage dem, ligesom han gjorde med Josva. Han peger på deres snavsede klæder - deres mangelfulde karakter. Han taler om deres svaghed og dårskab, deres utaknemlighed og at de ligner Jesus så sørgelig lidt og vanærer deres Forløser. Han prøver på at gøre sjælen modløs med den tanke,

at dens sag er håbløs - at dens skyld aldrig kan slettes ud. Han håber at ødelægge deres tro, så de vil give efter for hans fristelser, vende sig bort fra Gud og modtage dyrets mærke.

Satan hævder sine anklager mod dem over for Gud, erklærer at de har forspildt deres ret til guddommelig beskyttelse. Han gør krav på retten til at ødelægge dem. Han siger, at de lige så fuldt som han selv fortjener at udelukkes fra Guds nåde. Han siger: »Er det de mennesker, som skal indtage min og mine engles plads i Himmelen? De bekender sig til at adlyde Guds lov, men har de gjort det? Har de ikke sat deres egne interesser over det at tjene ham? Har de ikke elsket verden? Se, hvilke synder deres liv er tilsmudset af! Se deres egennytte, deres ondskab, deres had mod hverandre!«

Guds børn har på mange _der haft store fejl. Satan ved nøje, hvilke synder han har fristet dem til at begå, og han fremstiller dem stærkt overdrevet og spørger: »Vil Gud virkelig forvise mig og mine engle fra Himmelen og belønne dem, som har begået de samme synder? Herre, dette er uretfærdigt! Din trone står ikke i ret og retfærd. Retfærdigheden kræver, at de bliver fordømt.«

[167]

Men selvom Kristi efterfølgere har syndet, har de ikke overgivet sig til det onde. De har afstået fra deres synder og søgt Herren i ydmyghed og anger, og den guddommelige Midlet går i forbøn for dem. Den, som har lidt mest under deres utaknemlighed, som kender deres synder, men også deres omvendelse, siger: »Herren true dig; Satan! Jeg gav mit liv for dem. De er tegnet i mine hænder.« Satans angreb er voldsomme, hans bedrag er forfærdelige; men Herren våger over sine børn. Deres lidelser er mange; det ser ud som om de skal gå til grunde, men Jesus vil redde dem ud af prøvelsens ild. Deres verdslighed må fjernes, så Jesu billede kan komme helt til syne i dem. Vantro må overvindes. Tro, håb og tålmodighed må vokse hos dem.

Guds børn sukker og græder over de forfærdelige ting, der sker omkring dem. Med tårer advarer de andre om den fare, de udsætter sig for ved at træde Guds lov under fod. Og med usigeligsorgydmyger de sig for Herren på grund af deres egne overtrædelser. De uretfærdige gør nar af deres sorg, latterliggør deres højtidelige advarsler og håner det, de anser for svaghed. Men netop Guds børns sorg og ydmygelse er et umiskendeligt bevis på, at de er ved at genvinde den ædle, stærke karakter, som de har mistet som følge af synd.

Det er, fordi de kommer nærmere til Kristus og stadig betragter hans fuldkommenhed, at de så klart ser, hvor forfærdelig synden er. Deres anger og ydmygelse er uendelig meget mere værd i Guds øjne end den stolte, selvtilfredse ånd hos dem, som ikke ser nogen grund til at sørge, men håner Kristi ydmygelse, og som siger, de er fuldkomne, mens de overtræder Guds hellige lov. Ydmyghed af hjertet må gå forud for styrke og sejr. Herlighedens krone venter dem, som bøjer sig ved korsets fod. Salige er de, som sørger, for de skal trøstes.

[168] Den trofaste bedende skare er ligesom lukket inde med Gud. Og de ved, hvor sikkert de er beskyttet. Tilskyndet af Satan søger denne verdens herskere at ødelægge dem. Hvis deres øjne kunne åbnes som Elias's tjeners, ville de se, at Guds engle er rundt omkring hans børn og holder mørkets magter på afstand.

Mens Guds børn ydmyger sig i støvet og beder om rene hjerter, lyder befalingen: »Tag de smudsige klæder af dem,« og de opmuntrende ord: »Se, jeg har taget din skyld fra dig, og du skal have højtidsklæder på.« Guds børn, som har holdt trofast ud i prøvelser og fristelser, iføres Kristi retfærdigheds pletfrie klædning. De foragtede iføres pragtfulde klæder aldrig mere skal denne verdens fordærvelse besmitte dem. Deres navne bliver stående i livets bog sammen med de trofaste fra alle tider. De har modstået den store bedragers ondskab. Dragens vrede har ikke røkket deres troskab. Nu er de for altid i sikkerhed for fristerens onde planer. Deres synder bliver lagt på syndens ophavsmand. De frelste bliver ikke blot tilgivet og modtaget, men æret. De får en smuk hovedbeklædning. De skal være konger og præster for Gud. Mens Satan anklagede dem og søgte at ødelægge dem, kom usynlige hellige engle og satte den levende Guds segl på dem. De skal stå på Zions bjerg sammen med Lammet med Faderens navn på deres pander. De synger en ny sang, som kun kan læres af de 144.000, som er forløst fra jorden. »Det er dem, der følger Lammet, hvor det går. De er blevet løskøbt ud af menneskeslægten som en førstegrøde for Gud og Lammet, og i deres mund blev der ikke fundet løgn; de er dadelfri.« (5T 472-476)

I det næste vidnesbyrd ser vi, at kun de, som har ophørt med at synde, angret og søgt tilDugt for deres overtrædelser, er i denne skare. De synder, som endnu ikke er udslettet, beskriver hun som snavsede klæder. »Men Jesus forandrer deres udseende.«

»Derpå bad han mig se ypperstepræsten Josva, og han stod foran Herrens engel. Satan stod ved hans højre side for at anklage ham. Men Herren sagde til Satan: »Herren true dig Satan, Herren true dig, han som udvalgte Jerusalem. Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden? « Josva havde snavsede klæder på og stod foran englen.« Sak.3,1.3. Josva repræsenterer her Guds folk. Satan peger på deres snavsede klæder og gør krav på dem som sin ejendom, over hvilke han kan udøve sin grusomme magt. Men netop disse har gjort brug af nådetiden, idet de ydmygt har bekendt deres synder og vendt sig fra dem — og Jesus har skrevet tilgivet ud for deres navne.

[169]

De, som ikke har ophørt at synde og søgt tilgivelse for deres overtrædelser, er ikke i denne skare. Alle, som er i den, har lidt sjælekval på grund af ugudeligheden omkring dem. Derfor har Gud anerkendt dem som sine. De har været oprigtige for Herren; de har rensset deres sjæle og gjort dem hvide i Lammets blod. Satan pegede på deres synder, som endnu ikke var slettet ud - og spottede deres snavsede klæder. Men Jesus forandrede deres udseende. Han siger: »Tag de snavsede klæder af ham!« »Se, jeg har taget din synd fra dig, og du skal have højtidsklæder på.« Og han sagde: »Sæt et rent hovedbind på hans hoved!« Og de satte et rent hovedbind på hans hoved og gav ham rene klæder på.« (Brev 51, 1886; Ms.release 226)

I det næste vidnesbyrd er det lige så klart som i det netop citerede, at Guds folk i denne særlige tid er rene på grund af den tilregnede retfærdighed, og at de er holdt op med at synde, men dog er urene i deres snavsede klæder. De nye, reue klæder gør dem »så uskyldige og fuldkomne, som havde de aldrig syndet.«

Satan havde fremstillet Guds udvalgte og trofaste som fuldstændig besmittede af synd. Han kunne beskrive de særlige synder, de havde begået. Havde han ikke sat hele ondskabens hær ind på ,at føre dem ud i netop disse synder? Men de havde omvendt sig og taget imod Kristi retfærdighed. Derfor stod de nu for Guds trone iklædt Kristi retfærdigheds klædning, og denne sagde: »Tag de snavsede klæder af ham!« Og til ham sagde han: »Se, jeg har taget din skyld fra dig, og du skal have højtidsklæder på.« Enhver synd var nu tilgivet, og de stod for Gud som udvalgte, rene og sandfærdige, lige så uskyldige og fuldkomne, som havde de aldrig syndet. (TM 40)

[170]

Vejen

Retfærdiggørelse skildres som en vandring på en smal vej.

Vejen slutter ved en stor afgrund.

Stående ved den store afgrund føler de ligesom de mennesker, som er blandt de levende, som skal dømmes.(4T 385) (Sammenlign LS 242)

De, som kommer over kløften, har samme følelse som dem, der modtager sildigregnen.

Det er med andre ord en beskrivelse af rystelsen.

Da jeg i august 1868 var i Battle Creek, drømte jeg, at jeg var i en stor forsamling. Nogle i denne forberedte sig til en rejse. Der var tungt lastede rejsevogne. Da vi begav os af sted, begyndte vejen at gå opad. På den ene side af denne vej var der en afgrund; på den anden side var der en høj, glat, hvid væg, som var meget hård.

Idet vi rejste, blev vejen smallere og mere stejl. Nogle steder var den så smal, at vi indså, at vi ikke mere kunne have de tunge vogne med. Vi spændte hestene fra og red videre med så meget bagage, vi kunne have med os. .

Idet vi fortsatte, blev stien stadig smallere. Vi var nødt til at holde os ganske tæt ind til væggen for ikke at styrte ned i afgrunden. Når vi gjorde det, kom bagagen i vejen, og vi blev tvunget ud mod dybet. Vi blev bange for at falde og blive knust mod klipperne dernede. Derfor løsnede vi vor bagage og lod den falde ned i afgrunden. Vi fortsatte på hesteryg. Når vi kom til smalle steder på stien, var vi alvorligt bange for at miste balancen og falde. Men så var det, som om en usynlig hånd tog tøjlerne og førte os forbi de farlige punkter.

[171] Da stien blev endnu smallere, indså vi, at vi ikke længere kunne rejse sikkert på hesteryg. Vi forlod hestene og gik til fods i en enkelt række, idet den ene fulgte i den andens fodspor. Nu blev tynde reb sænket ned fra toppen af den hvide væg. Vi greb ivrigt denne hjælp til at holde balancen ad den smalle sti. Da vi gik videre, fulgte disse reb os. Til sidst blev stien så smal, at vi mente, det var mere sikkert at gå uden sko. Vi skubbede dem af og gik atter et stykke vej. Snart blev vi enige om, at det var mere sikkert at gå uden strømper. Vi tog også dem af og fortsatte barfodet.

Da tænkte vi på dem, som ikke havde vænnet sig til afsavn og genvordigheder. Hvor var de nu? De var ikke sammen med os. Ved hver ny vanskelighed blev nogle ladet tilbage, og kun de fulgte med, som havde vænnet sig til at holde ud i vanskeligheder. De strabadser, rejsen medførte, gjorde os endnu mere ivrige efter at nå til vejs ende.

Faren for at styrte ned i afgrunden blev stadig større. Vi pressede os ind mod væggen, men alligevel kunne vi ikke få fodfæste på stien. den var for smal. Så lagde vi næsten hele vor vægt over på rebene, idet vi råbte: »Vi bliver båret oppefra!« Alle råbte de samme ord. Da vi hørte latter og munterhed, som syntes at komme fra afgrunden, gyste vi. Vi hørte eder, vulgære vittigheder og lave, nedrige sange. Vi hørte musik og larmende latter blandet med forbandelser, angstråb og bitter klage. og mere end nogen sinde anstrengte vi os for at fortsætte på den smalle, vanskelige sti. Mange gange blev vi nødt til at lægge hele vor vægt på rebene, som blev tykkere, idet vi kom længere fremad.

Jeg lagde mærke til, at den smukke, hvide væg havde blods tænk, og det gjorde mig ondt at se. Men denne følelse varede kun et øjeblik; jeg forstod snart, at sådan måtte det være. De, som følger efter, vil forstå, at andre før dem var gået ad den snævre, vanskelige vej, og deraf slutte, at hvis andre havde kunnet gå videre, kunne de selv gøre det samme. Når deres ømme fødder bløder, vil de ikke give efter for modløshed - idet de ser blodet på væggen, vil de vide, at andre har udholdt de samme smerter.

Omsider nåede vi til en dyb afgrund. Her endte vor sti. Vi havde ikke længere noget spor at følge, intet at stå på. Vi måtte sætte hele vor lid til rebene, der nu var lige så tykke som vort legeme. Først blev vi overvældet af forvirring og sorg. Vi hviskede frygtsomt: »Hvad er rebet fastgjort til?« Min mand var lige foran mig. Store sveddråber faldt fra hans pande, og årerne i hans tindinger var spændte, mens halvkvalte fortvivlede suk kom fra hans læber. Også fra mit ansigt dryppede sveden, og jeg følte en smerte, jeg aldrig tidligere havde oplevet. En frygtelig kamp forestod os. Hvis vi ikke klarede den, ville alle rejsens strabadser have været til ingen nytte.

På den anden side af afgrunden foran os var der en dejlig grøn mark - græsset var meget højt. Jeg kunne ikke se solen, men et vidunderligt blødt lys, ligesom stråler af guld og sølv hvilede over marken. Intet, jeg havde set på jorden, kunne sammenlignes ned denne marks herlige skønhed. Men kunne vi nå derover? Det var vort ængstelige spørgsmål. Hvis rebet brast, var vi fortabte. Atter det samme lavmælte fortvivlede spørgsmål: »Hvad er rebet fastgjort til?« Et øjeblik tøvede vi med at springe. Men så udbrød vi; »Vort eneste håb er at stole helt på rebet! Det har hjulpet os hele vejen. Det

[172]

vil ikke svigte os nu.« Men vi var stadig tøvende Dg bange. Da lød en stemme: »Gud holder rebene. Vi behøver ikke at frygte.« Disse ord blev gentaget af dem, som kom efter os, sammen med ordene: »Han vil ikke svigte os nu. Han har bragt os sikkert hertil.«

Så svingede min mand over den frygtelige afgrund til den skønne mark på den anden side. Jeg fulgte straks efter. O, hvilken befrielse og taknemmelighed vi følte! Jeg hørte stemmer løfte sig i pris til Gud. Jeg var lykkelig, fuldstændig lykkelig. Jeg vågnede, og på grund af den rædsel, jeg havde gennemgået ved at gå på den vanskelige vej, dirrede hver nerve i min krop. Denne drøm behøver ingen forklaring. Den gjorde et så mægtigt indtryk på mig, at hver enkelthed sikkert vil stå klart for mig, så længe jeg lever. (2T 594-597; LS 190-193)

Esajas

Esajas ser ind i helligdommen samme erfaring skulle Guds folk have.

[173] »I kong Uzzijas dødsår så jeg Herren sidde på en såre høj trone, og hans slæb fyldte helligdommen. Serafer stod hos ham, hver med seks vinger; med de to skjulte de ansigtet, med de to fødderne, og med de to fløj de; og de råbte til hverandre; »Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre, al jorden var fuld af hans herlighed!« Og dørstolpernes hængsler rystede ved råbet, medens templet fyldtes med røg.« Es.6,1-4.

Da profeten så Herrens herlighed, blev han overvældet af en følelse af sin egen uværdighed og råbte: »Ve mig, det er ude med mig; thi jeg er en mand med urene læber, og jeg bor i et folk med urene læber, og nu har mine øjne set kongen, Hærskarers Herre!« Es.6,5. .

Esajas havde fordømt andres synder; med nu så han sig selv under samme fordømmelse. Han havde ladet sig nøje med en kold, livløs tilbedelse af Gud; det havde han ikke indset, før Herren gav ham dette syn. Hans egen visdom og evne blev til intet, idet han betragtede templets hellighed og majestæt. Hvor var han uværdig! Hvor uegnet til at tjene en hellig Gud! Hans syn på sig selv kan beskrives med Pauli ord: »Jeg elendige menneske! hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?« Rom.7,24.

Men Esajas fik trøst i sin fortvivlelse. Han siger selv: »Men en af seraferne fløj hen til mig; og han havde i hånden et glødende kul, som han med en tang havde taget fra alteret; det lod han røre min

mund og sagde: Se, det har rørt dine læber; din skyld er borte, din synd er sonet!« Es.6,6.7.

Når vi med troens øjne ser ind i helligdommen og forstår helligheden og betydningen at det, som sker der, vil vi afsky alt, hvad der er selvisk. Synden vil vise sig som det, den er: overtrædelse af Guds hellige lov. Vi vil bedre kunne forstå forsoningens store plan - og i levende tro vil vi indse, at enhver dyd, mennesker måtte besidde, kun eksisterer i Jesus Kristus, verdens Frelser.

Seraferne foran Guds trone er så opfyldt af ærbødig ærefrygt for Guds herlighed, at de helt glemmer sig selv. De priser og ophøjer Hærskarers Herre, som er højt ophøjet. Idet de ser ind i fremtiden, da hele jorden skal blive fyldt med hans herlighed, lyder deres sejrssang vidunderlig smukt: »Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre.« De [174] ønsker intet andet end at ophøje Gud, at være i hans nærhed og nyde hans velvilje. Idet de er skabt i hans billede og tjener og tilbeder ham, har de nået deres ønskers mål.

Det syn, Esajas fik, fremstiller Guds folks tilstand i de sidste dage. Det er deres privilegium med troens øjne at se, hvad der finder sted i den himmelske helligdom. »Og Guds tempel i Himmelen blev åbnet, og hans pagts ark kom til syne.« Idet de i tro ser ind i det allerhelligste og betragter Kristi gerning der, forstår de, at de er et folk med urene læber - et folk, hvis læber ofte har talt unyttige ord, og hvis evner ikke er blevet helliget i tjeneste for Gud. De er ved at fortvivle, når de sammenligner deres egen svaghed og uværdighed med Jesu rene og elskelige karakter. Men hvis de ligesom Esajas vil tage imod det indtryk, Gud ønsker at gøre på deres sind, hvis de vil ydmyge deres hjerter for ham, er der håb for dem. Løftets regnbue hviler over tronen, og det, som skete med Esajas, vil også ske med dem. Gud vil lytte til de bønner, der kommer fra et sønderknust hjerte.

Hensigten med det store og ophøjede værk, som Gud har for, er at samle negene i den himmelske lade. Jorden skal fyldes med Herrens herlighed. Lad derfor ingen forfærdes, når de ser den tiltagende ondskab og hører gudløs tale. Når mørkets magter samler sig mod Guds folk, når Satan mønstrer sine tropper til den sidste store styrkeprøve, og hans magt synes overvældende stor, vil et klart syn af den guddommelige herlighed og den højt ophøjede trone omgivet af løftets regnbue bringe trøst, tryghed og fred. (RH22.12.1896)

Mordokaj

På Mordokajs tid truedes Guds folk af udslettelse (En dødsdom)
Dagen for forfølgelsen var fastsat.

[175] Guds folk gik ved troen med Esther ind i kongens indre gård, hvor ingen ellers måtte komme uden at være tilkaldt - og de blev frelst. På samme måde vil de, som i tro sammen med Kristus går ind i det inderste af Himmelenes helligdom blive frelst.

»Og dragen vrededes på kvinden og gik bort for at føre krig mod de andre af hendes slægt, dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnsbyrd.« Åb.12,17. I nær fremtid vil vi få opfyldelsen af disse ord at se, idet de protestantiske kirkesamfund forener sig med pavemagten imod dem, som holder loven. Den samme ånd, som beherskede katolikkerne i tidligere tider, vil lede protestanterne til at følge en lignende fremgangsmåde over for dem, som holder fast ved deres troskab mod Gud.

Kirke og stat forbereder sig nu til den kommende kamp. Protestanterne arbejder i det skjulte for søndagens ophøjelse ligesom romerkirken i gamle dage. Over hele landet bygger pavemagten sine store solide bygninger, i hvis dybe kældre deres tidligere forfølgelser vil gentage sig. Og vejen beredes for en manifestation i stor målestok af mægtige løgnens undere, ved hvilke Satan, hvis det var muligt, ville bedrage endog de udvalgte.

Det dekret, som vil blive udstedt imod Guds folk, vil ligne det, som Ahasverus udstedte imod jøderne på Esthers tid. Det persiske edikt udsprang af Hamans had til Mordokaj. Ikke at denne havde gjort ham noget ondt, men han havde nægtet at vise ham en ærbødighed, som alene tilkommer Gud. Kongens befaling angående jøderne blev truffet under falske forudsætninger, idet man havde talt usandt om jødefolket. Satan havde udtænkt denne plan for at udslutte dem, som bevarede kundskaben om den sande Gud. Men hans plan blev forpurret af en anden magt, som hersker blandt menneskene. Mægtige engle blev udsendt for at beskytte Guds folk, og deres fjenders onde planer gik ud over dem selv. Den protestantiske verden af i dag ser den lille flok, der holder sabbat, som en Mordokaj i porten.

[176] Deres karakter og adfærd, som vidner om ærbødighed for Guds lov, er en stadig fordømmelse af dem, som har ophørt at frygte Gud og træder hans lov under fod. Denne uvelkomne og besværlige skal på en eller anden måde skaffes af vejen.

Den samme overlegne intelligens, som lagde planer imod de trofaste i tidligere tider, søger stadig at udslette dem, der frygter Gud og adlyder hans lov, fra jordens overflade. Satan vil opvække menneskers vrede imod det beskedne mindretal, som nægter at følge almindelig skik og brug. Højtstående mennesker vil slutte sig sammen med de onde for at lægge råd op imod Guds folk. Rige, begavede og højt uddannede vil i fællesskab overøse dem med foragt. Embedsmænd, præster og menighedsmedlemmer vil slutte sig sammen imod dem. I skrift og tale, ved trusler og latterliggørelse vil de prøve at rokke deres tro. Ved falske beskyldninger og ophidsede taler vil de vække folkets vrede. Da de ikke i Bibelen kan finde noget bevis imod dem, som forsvarer Bibelens sabbat, vil de tage deres tilflugt til undertrykkelse. For at sikre sig popularitet vil lovgiverne give efter for kravet om en søndagslov. De, som frygter Gud, kan ikke godkende en vedtagelse, som gør oprør mod et af de ti bud. Her vil den afgørende kamp stå i den store strid mellem sandhed og vildfarelse. Og vi er ikke i tvivl om, udfaldet. I dag som på Mordokajs tid vil Gud forsvare sin sandhed og sit folk.

Ved den lov, som gennemtvinger pavekirkens vedtagelse i oprør mod Guds lov, vil vor nation fuldstændig fornægte al retfærdighed. Når protestantismen rækker sin hånd over afgrunden for at forene sig med romerkirken og med spiritismen - når vort land under indflydelse af denne trefoldige union vil fornægte alle sin grundlovs bærende principper som en protestantisk republik, idet det vedtager katolske falsknerier, da ved vi, at enden er nær.

Ligesom det for disciplene var et tegn på Jerusalems snare ødelæggelse, at de romerske hære nærmede sig byen, er dette frafald for os et tegn på, at grænsen for Guds tålmodighed er nået, at vor nations uretfærdigheds bæger er fuldt, og at nådens engel er ved at flyve bort for aldrig mere at vende tilbage. Da vil Guds folk blive kastet ud i de lidelser, som profeterne beskriver som Jakobs trængsel. De trofaste for fulgtes råb stiger mod Himmelen. Og ligesom Abels blod råbte fra jorden, råber nu stemmer fra martyrernes grave, fra havets dyb, fra bjergenes huler og fra torturkamrene: »Hvor længe, Herre, du hellige og sanddru! vil du tøve med at dømme og hævne vort blod på dem, der bor på jorden?« Åb.6,10.

Herren udfører sit værk. Hele Himmelen er i aktivitet. Al jordens Dommer vil snart rejse sig og forsvare sin krænkedede autoritet. Befri-

elsestegnet vil blive sat på de mennesker, som holder Guds bud og ærer hans lov - og som nægter at tage imod dyrets eller dets billedes mærke. (5T 449-452)

Den trofaste vægters stemme høres overalt: »Morgen kommer, men også nat!« Es.21,12. Budskabet må lyde klart, for vi lever i Herrens store beredelsesdag. Alle anstrengelser for at appellere til vort lands højeste autoriteter, ligegyldigt hvor stærke de er, vil ikke udvirke det, vi ønsker, hvis ikke Herren ved sin Helligånd arbejder i deres hjerter, som bekender sig til at tro på sandheden. Vi kan kæmpe af alle kræfter, men hvis ikke Jesus går i forbøn for os, vil vi lide nederlag. Gud vil æres i sit folk. De må være rene, uselviske, urokkelige, altid rige i Herrens gerning. Herren vil ophøje den ringeste, som stoler på ham. Han vil forene sin styrke med menneskets anstrengelser, hvis det menneske vil ære ham som Daniel gjorde det. Som et folk behøver vi retfærdighed, hellighed og sandhed. Den mest fuldkomne teori vil ikke frelse os. Den Gud, som dømte Babylon, er den samme, som dømmer i dag. (Brev B 55)

I et syn, som blev givet mig i 1880, spurgte jeg: »Hvordan kan Guds folk være sikkert i denne farlige tid?« Svaret var: »Jesus går i forbøn for sit folk, skønt Satan står ved hans højre hånd for at stå ham imod.« »Men Herren sagde til Satan: »Herren true dig, Satan, Herren true dig, han, som udvalgte Jerusalem. Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden?« Zak.3,2. Som menneskets Mellemand og Forsvarer vil Jesus lede alle, som er villige til at lade sig lede; han siger: »Følg mig opad, skridt for skridt, derhen hvor det klare lys fra Retfærdighedens Sol skinner.« (TM 465)

27 Sundhedsreformen og budskabet i Åbenbaringen

14

Helsereformen er en del af den tredie engels budskab.

Den 10.dec. 1871 blev det atter vist mig, at sundhedsreformen er en gren af det store arbejde, som skal berede et folk for Herrens komme. Det er lige så tæt knyttet til den tredie engels budskab, som hånden er til legemet. De ti bud er ikke blevet taget alvorligt af menneskene. Men Herren vil ikke komme og straffe overtræderne uden først at advare dem. Den tredie engels budskab er hans advarsel. Hvis mennesker altid havde adlydt de ti bud og ført de principper, de indeholder, ud i livet, ville alle de sygdomme, som nu har ramt verden, ikke findes. Man kan ikke gøre oprør mod naturens love ved at tilfredsstille en fordærvet appetit og kødelige lyster, uden at overtræde Guds lov. Derfor har han givet os sundhedsreformen, så vi kan blive oplyst om, at vi synder, når vi overtræder de love, han har nedlagt i vort legeme... At gøre naturens love tydelige og opfordre til lydighed mod dem er et budskab, der sammen med den tredie engels skal berede et folk for Herrens komme. (3T 161)

Sundheds reformen er tæt knyttet til det tredie englebudskab, men den er ikke selve budskabet. Vore prædikanter skal undervise i sundhedsreformen, men de skal ikke gøre den til det vigtigste. Den har sin plads blandt de emner, som vedrører forberedelsen for de begivenheder, som englebudskabet fremstiller; og blandt disse emner er den fremtrædende. (1T 559)

En ubehersket appetit og Satans fristelser

Mangel på kontrol over appetitten vil blive årsag til fortabelse for tusinder, som, hvis de havde vundet sejr på dette punkt, ville have fået moralsk styrke til at sejre over andre fristelser. Men de, som er appetittens slaver, vil ikke opnå en fuldkommen karakter. Menneskers stadige overtrædelser i seks tusinde år er resulteret i sygdom, sorg og død. Og idet vi nærmer os tidens afslutning; vil fristelsen til at tilfredsstille appetitten blive stærkere og mere vanskelig at overvinde. (3T 491.492)

[179]

Sundhedsreformens indflydelse på karakteren.

Tanker og følelser danner i fællesskab den moralske karakter. (5T 310) .

Legemlig sundhed bør anses for væsentlig, hvis et menneske skal vokse i nåde og opnå en god åndelig balance. Hvis man ikke tager rimelige hensyn til sin fordøjelse, vil det hindre en i at danne en god karakter. Hjernen og nerverne er forbundet med maven. Forkerte spise- og drikkevaner resulterer i forkerte tanker og handlinger. Alle bliver prøvet. Vi er døbt i Jesu navn, og hvis vi vil gøre vor del ved at afstå fra alt, der vil drage os nedad, vil vi få styrke til at vokse op til Kristus - og vi skal se Guds frelse. Kun hvis vi forstår sundhedsreformens principper rigtigt, kan vi begribe, hvilke onder en forkert diæt medfører. (9T 160)

Kun få er så vågne, at de indser, hvor meget deres spisevaner har at gøre med deres helbred, deres karakter, deres evne til at gøre nytte i denne verden og deres evige skæbne. (1T 488.489)

Mange vanskeligheder opstår i menigheden på grund af umådehold. Hvis Guds folk skal være i en sådan tilstand, at de kan ære ham i både legeme og ånd, må de energisk modstå at tilfredsstille appetitten og være afholdende på alle måder. Så vil de blive i stand til at forstå sandheden i hele dens skønhed og klarhed, og til at føre den ud i livet. Ved en klog og oprigtig adfærd vil de ikke give vor tros modstandere anledning til at tale nedsættende om sandhedens sag. Gud forlanger, at alle, som tror på sandheden, skal gøre en særlig udholdende indsats for at opnå den bedst mulige fysiske sundhed.

[180] Et vigtigt arbejde ligger foran os. De fordrer en sund sjæl i et sundt legeme. Dette er lige så vigtigt for en sund religiøs erfaring, som hånd og fod er for det fysiske legeme. Gud kræver, at hans folk skal rense sig fra al kødets og åndens urenhed og gennemføre hellighed i guds frygt. Alle, som er ligegyldige og på den måde forventer, at Gud skal gøre det for dem, som han vil, de skal gøre for sig selv, vil blive fundet uværdige, når de ydmyge i landet, som har adlydt hans bud, bliver skjult på hans vredes dag. Det blev vist mig, at hvis Guds folk ikke selv gør en indsats, men forventer, at sildigregnen skal fjerne deres fejl, rense dem fra al urenhed og gøre dem rede til at deltage i det høje råb, vil de blive skuffede. Vederkvælgelsen eller Guds kraft kommer kun til dem, der har forberedt sig til at modtage

den ved at rense sig selv fra al kødets og åndens besmittelse. (1 T 618.619)

Herren har vist mig, at mange, mange vil blive helbredt fra fysisk, mental og moralsk degeneration ved sundhedsreformens praktiske indflydelse. (6T 378)

Sundhedsreformen er blevet fremstillet i menighederne; men lyset er ikke blevet modtaget helhertet. De egoistiske sundhedsnedbrydende vaner har modarbejdet det budskab, som skal berede et folk for Herrens store dag. Hvis menighederne forventer at blive stærke, må de leve den sandhed, som Gud har givet dem. Hvis vore medlemmer ringeagter lyset angående dette emne, vil de høste de sikre følger heraf i både åndelig og fysisk tilbagegang. (6T 370.371)

Sund levevis og resultaterne af vort missionsarbejde efter princippet i Ordsp.26,6

Hvis menigheden ville vise større interesse i de reformer, som Gud selv har givet for at berede dem for hans komme, ville dens indflydelse være ti gange så stor, som den er i dag. (3T 171)

Sundhedsreformen er blevet fremstillet i menighederne... Hvis vore medlemmer ringeagter lyset angående dette emne, vil de høste de sikre følger heraf både i åndelig og fysisk henseende. Og -indflydelsen fra dem, der har været medlemmer længe, vil påvirke dem, som nylig er kommet til troen. Herren arbejder ikke for at bringe mange til at forstå sandheden på grund- af de menighedsmedlemmer, som aldrig er blevet omvendt, og de, som en gang er blevet omvendt, men er faldet fra. Hvilken indflydelse ville disse have på nyomvendte? Ville de ikke gøre det budskab, som Gud har givet os for at vi skulle bringe det til andre, til intet? (6T370.371)

[181]

Sundhedsreformen en karakterprøve.

Gud leder sit folk fremad skridt for skridt. Han fører dem til forskellige punkter for at prøve, hvad der bor i deres hjerter. Nogle holder ud på ret punkt, men falder på det næste. For hvert punkt prøves hjertet lidt nøjere. Hvis Guds folk nærer modstand mod dette, burde det få dem til at indse, at her er noget, de må overvinde, hvis de ikke skal blive udspytet af Herrens mund. Englen sagde: »Gud vil sætte sit værk på prøve. Han vil prøve hver eneste i sit folk.« Nogle er villige til ren prøve, men når Gud sætter dem på en ny, viger de tilbage, fordi de ser, at den er et direkte angreb på en kær afgud. Her får de mulighed for at se, hvad det er hos dem selv, som lukker

Jesus ude. De sætter noget over sandheden derfor er deres hjerter ikke rede til at tage imod Jesus. I lang tid bliver de enkelte prøvet, om de vil ofre deres afguder og følge det Sande Vidnes råd. Hvis nogen ikke vil rense sig ved at adlyde sandheden og overvinde sin egoisme, sin stolthed og sine onde lyster, får Guds engle denne ordre: »De er bundet til deres afguder; forlad dem.« Og englene går videre og overlader dem med deres syndige karaktertræk til onde engles ledelse. Men de, som bestå(alle prøver og vinder sejr, koste hvad det vil, har adlydt det Sande Vidnes råd og vil modtage sildigregnen og blive beredt til at forvandles. (IT 187)

[182]

[183]

28 Babylon og den sidste menighed

Syvende dags adventistmenighedens særlige kendetegn.

I Minneapolis gav Gud sit folk dyrebare sandheder fremstillet på en ny måde. Dette lys fra Himmelen blev af nogle forkastet på samme hårdnakkede måde, som da jøderne forkastede Kristus, og man talte meget om at holde fast ved de gamle milepæle. Men det var klart, at man ikke forstod, hvad det egentlig betød. Tydelig undervisning fra Guds Ord talte til samvittigheden; men sindene var lukkede - lyset fik ikke lov at komme ind, fordi man var bestemt på at anse det for at flytte de »gamle milepæle«, skønt der i virkeligheden slet ikke var tale om noget sådant. Man havde forkerte meninger om, hvad de gamle milepæle bestod i.

Tiden omkring 1844 var fuld af store begivenheder. Vore øjne så med undren, at indledningen til renselsen i den himmelske helligdom havde afgjort betydning for Guds folk på jorden. Desuden så vi de tre engler budskaber. På den tredje engels banner stod skrevet: »Guds bud og troen på Jesus.« En af de særlige milepæle var Guds tempel i himlen, som hans sandhedselskende folk fik at se - og arken, som indeholdt Guds lov. Lyset fra det fjerde buds sabbat skinnede klart på deres sti, som overtrådte Guds lov. At de fortabte ikke skal leve i al evighed, er en ældgammel milepæl. Så kan jeg ikke komme i tanker om mere, som hører hjemme under de gamle milepæle. Al den tale om at flytte disse er ren indbildning. (CW30-31)

Babylons milepæle.

Det er den enkeltes pligt at vandre ydmygt med Gud. Vi skal ikke søge efter noget mærkeligt nyt budskab. Vi skal ikke tro, at Guds udvalgte, som prøver at vandre i lyset, er Babylon. Det er de frafaldne kirkesamfund, som er Babylon. Babylon har fostret giftige læresætninger - vildfarelsens vin. Denne vin består af falske læresætninger som: sjælens udødelighed, at de fortabte skal pine i al evighed, fornægtelse af Kristi eksistens før han blev født i Betlehem og ophøjelsen af den første dag i ugen over Guds hellige sabbat. Disse og lignende vildfarelser fremstilles af de forskellige kirkesam-

fund, og på den måde opfyldes Skriftens ord: »Babylon, som har givet alle folkeslagene at drikke af sin utugts harmes vin.« Det er denne harme, som er opstået af falske læresætninger; og når konger og præsidenter drikker denne utugts harmes vin, bliver de ophidsede af vrede imod dem, som ikke vil bøje sig for det djævelske bedrag, som ophøjer en falsk hviledag og forfører mennesker til at træde Guds hellige lov under fode. (TM 60-61)

Den sidste menigheds milepæle.

1. Kundskaben om renselsen af den himmelske helligdom som har afgørende forbindelse med Guds folk på jorden.

a) Tidligregnen var et tegn på, at Kristus begyndte på sin ypperstepræstelige tjeneste.

Efter Kristi himmelfart blev hans indsættelse som Mellemand mellem Gud og mennesker markeret af Helligåndens udgydelse. (COL 120)

Da Kristus gik ind ad Himmelens port, blev han med det samme sat på tronen, mens englene tiljubede ham. Så snart dette var sket, blev Helligånden i rigt mål udgydt over disciplene, og Kristus blev virkelig herliggjort med den herlighed, han havde haft hos Faderen fra evighedens morgen. Helligåndens udgydelse ved pinsefesten var Himmelens meddelelse om, at Forløserens indsættelse var fuldendt. Som han havde lovet, havde han sendt Helligånden til sine efterfølgere som et tegn på, at han som Præst og Konge havde fået al magt i Himmelen og på jorden og at han var sit folks Salvede. (AA 38-39)

[184] b) Sildigregnen og den afsluttende dom, Kristi sidste gerning som Mellemand.

Tiden er kort. Hvorledes skal vi bestå i dommen? Hvordan er vor stilling over for Gud nu? Ransager vi vore hjerter? Lader vi ved omvendelse og bekendelse vore synder gå forud til dom, (1 Tim.5,24) så de kan blive slettet ud, når vederkvægsens tid kommer? (RH 28.8.1883)

2. Den første, anden og tredie engel s budskaber som milepæle.

Vor tro med hensyn til de tre engles budskaber var korrekt. De store milepæle, vi har passeret, står urokkeligt fast... Disse store sandhedens vejskilte er lige så urokkelige som de evige høje... (Ev.223)

Jeg så en gruppe, som stod fast og vel beskyttet uden at ænse dem, som søgte at rokke ved menighedens lære. Gud så med velbehag

på dem. Der blev vist mig tre trin - den første, den anden og den tredje engels budskaber. Min ledsagende engel sagde: »Ve den, som flytter eet bogstav i disse budskaber! Den rette forståelse af dem er af livsvigtig betydning. Menneskers skæbne afhænger af, hvorledes de bliver modtaget.« Disse budskaber passerede atter revy for mig, og Jeg så, hvor dyrekøbt Guds folks erfaring havde været. Den var opnået gennem megen lidelse om alvorlig kamp. Gud havde ført dem skridt for skridt, og til sidst havde han sat deres fod på en urokkelig platform. Jeg så nogle nærme sig denne platform og undersøge dens fundament. Nogle gik straks op på platformen med glæde. Andre begyndte at finde fejl ved fundamentet. De ønskede, at der skulle udføres forbedringer - så ville platformen være mere fuldkommen, og menneskene meget lykkeligere. Nogle gik ned igen for at undersøge den, ?g sagde, at den ikke duede. Men næsten alle blev stående og Jeg opfordrede dem, der var gået ned, til at holde op med deres beklagelser. For Gud var denne platforms bygmester, og det var ham, de kæmpede imod. De opregnede Guds vidunderlige ledelse, som havde ført dem til denne sikre platform. Alle løftede deres øjne mod Himmelen og priste Gud med høj røst. Dette gjorde indtryk på nogle af dem, der var gået ned, og de steg ydmygt op igen.

[185]

Jeg blev henvist til Kristi første komme. Johannes blev sendt i Elias' ånd og kraft for at berede vejen for Jesus. De, som forkastede Johannes' budskab, havde intet udbytte af Jesu undervisning. Deres modstand imod det budskab der forudsagde hans komme, gjorde det vanskeligt for dem at se de klare beviser på, at han var Messias. Satan forførte dem, som forkastede Johannes' budskab, til at gå endnu længere til at forkaste og korsfæste Jesus. Idet de gjorde det, stillede de sig, hvor de ikke havde nogen mulighed for at modtage pinsedagens velsignelse, som ville have vist (jern vejen ind i den himmelske helligdom. At forhænget i templet blev sønderrevet, var tegnet på, at de jødiske ofre og tjenester ikke længere ville blive modtaget. Del store offer var blevet bragt og modtaget, og Helligånden, som blev udgydt på pinsefestens dag, førte disciplenes tanker bort fra det jordiske tempel op til det himmelske, hvor Jesus var gået ind med sit eget blod for at udgyde forløsningens velsignelser over sine disciple. Men Jøderne blev overladt i fuldstændigt mørke. De gik glip af det store lys, de kunne have fået over frelsesplanen, og satte

deres lid til deres unyttige offertjeneste. Den himmelske, helligdom havde indtaget den jordiske plads, men de fattede det ikke. Derfor kunne de ikke få velsignelse af Kristi midlertidighed i det hellige. ,

[186] Mange ser med rædsel på, at jøderne forkastede og korsfæstede Jesus; når de læser om, hvilken skammelig behandling han fik, tænker de, at de elsker ham, og at de aldrig ville have fornægtet ham som Peter, eller korsfæstet ham, som jøderne gjorde. Men den Gud, som kender hjerterne, prøver den kærlighed til Jesus, som de siger, de har. Med den dybeste interesse iagttog hele Himmelen, hvorledes den første engels budskab blev modtaget, og hvem af dem, som blev rørt til tårer, når de læste beretningen om korset, der nu latterliggjorde de gode nyheder om hans komme. I stedet for at modtage budskabet med glæde erklærede de det for at være et bedrag. De hadede dem, som tog imod budskabet, og lukkede dem ude fra menighederne. De, som forkastede det første budskab, kunne ikke blive velsignede af det andet - og heller ikke af midnatsråbet, som skulle forberede dem til i tro at følge Jesus ind i det allerhelligste i den himmelske helligdom. Ved at forkaste de to første budskaber havde de i den grad formørket deres sind, at de intet lys så i den tredje engels budskab, som viser vejen ind i det allerhelligste. Jeg så, at de ligesom jøderne forkastede budskaberne og derfor ikke fatter dette budskab om vejen ind i det allerhelligste, så kan de heller ikke høste velsignelse af Jesu forbøn der. Ligesom jøderne ofrede deres nytteløse ofre, opsender de unyttige bønner til det sted, hvor Jesus ikke mere findes. Satan fryder sig over dette bedrag og påtager sig en religiøs maske. Han leder disse bekendende kristne til sig, idet han virker ved sin kraft og løgnens underer for at holde dem fangne. Nogle bedrager han på ren måde, andre på en anden. Han har forskellige vildfarelser parat til forskellige mennesker. Nogle ser med rædsel på et bedrag, mens de er parate til at tro på et andet. Satan bedrager nogle med spiritisme. Han kommer også som en lysets engel og gør sin indflydelse gældende ved hjælp af falske reformationer: Menighederne bliver begejstrede og mener, at Gud gør vidunderlige ting for dem, skønt det er en helt anden ånd, som er virksom. Begejstringen lægger sig, og verden og menigheden efterlades mere elendig end før.

Jeg så, at Gud har retskafne børn blandt dem, som kun er adventister af navn, og i de frafaldne kirkesamfund. Før plagerne falder, vil både præster og lægfolk blive kaldt ud fra disse samfund, og de

vil modtage lyset med glæde. Dette ved Satan, og før den tredje engels høje råb lyder, vil han skabe »vækkelser« i disse samfund for at de, som har forkastet sandheden, skal tro, at Gud er med dem. Satan håber at bedrage de oprigtige og få dem til at tro, at Gud stadig arbejder for deres menigheder. Men lyset vil skinne, og alle de oprigtige vil forlade de faldne menigheder og stå sammen med levningen af Guds folk. (EW 258-261)

3. Helligdommen og sabbaten som milepæle.

Jeg så, at hvis Gud havde flyttet hviledagen fra den syvende til den første dag, ville han have ændret sabbatsbudet på stentavlerne, som nu befinder sig i det allerhelligste i den himmelske helligdom [187] således: Den første dag er sabbat for Herren din Gud. Men jeg så, at der stod nøjagtig det samme, som da det blev skrevet på sten tavlen med Guds finger og givet til Moses på Sinai: »Men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud.« Jeg så, at den hellige sabbat er og vil vedblive at være skillelinjen mellem Guds sande Israel og de vantro - og at sabbaten er det store spørgsmål, som forener Guds kære ventende børns hjerter.

Jeg så, at Gud har nogle børn, som ikke forstår eller helligholder sabbaten. De har ikke forkastet lyset om den. Ved trængselstidens begyndelse blev vi fyldt med Helligånden og forkyndte sabbaten mere fuldstændigt. Dette gjorde kirkesamfundene og de, som kun var adventister af navn, rasende, fordi de ikke kunne modbevise denne sandhed. Ved den tid vil Guds udvalgte klart forstå, at dette er sandhed; de vil komme ud og udholde forfølgelserne sammen med os. Jeg så krig, hungersnød, pest og store ødelæggelser overalt. De uretfærdige mente, at vi havde bragt disse straffedomme over dem. De lagde planer om at udrydde os fra jordens overflade, fordi de troede, at det ville standse ulykkerne. (EW 33-34)

Grundvolden for al sand tilbedelse er sabbaten.

»Sabbatens store betydning som et minde om skabelsen er, at den altid levendegør den sande årsag til, at vi bør tilbede Gud« - at han er skaberen, og vi hans skabninger. »Derfor er sabbaten grundlæggende i al gudstjeneste. Den lærer os denne store sandhed på den mest virkningsfulde måde, og som intet andet kan gøre det. Den sande grund til at tilbede Gud, ikke alene på den syvende dag, men i det hele taget, er at finde i forskellen mellem Skaberen og hans skabninger. Denne store forskel kan aldrig forældes, og må aldrig

[188] glemmes.« J.N.Andrews History of Sabbath, kap.27... Det var for at bevare denne sandhed levende i menneskers tanker, at Gud indstiftede sabbaten i Edens Have; og lige så længe som den kendsgerning, at han er vor skaber, stadig er årsag til, at vi bør tilbede ham, vil sabbaten fortsat være hans tegn og mindesmærke. Hvis sabbaten var blevet æret overalt, ville menneskers tanker og følelser have været rettet mod Skaberen som målet for deres ærbødighed og tilbedelse, og der ville aldrig have eksisteret en afgudsdyrker, ateist eller vantro. At holde sabbat er tegnet på troskab over for Gud, »han, som har skabt himmel og jord og havet og vandenes kilder.« Heraf følger, at det budskab, som befaler mennesker at tilbede Gud og holde hans bud i særlig grad er et kald til dem, som holder det fjerde bud. (GC 437-438) .

4. De gudløse er ikke udødelige en milepæl.

Overtrædelse af Guds bestemmelser lukkede Adam ude fra Edens Have. Et flammende sværd spærrede vejen til livets træ, for at mennesket ikke skulle spise af træet og gøre synd udødelig. Lydighed mod alle Guds befalinger var betingelsen for at spise af livets træ. Ved sin ulydighed mistede Adam retten til at få den livgivende frugt af træet og dets blade, som er til lægedom for folkene.

Lydighed gennem Jesus Kristus giver mennesket en fuldkommen karakter og adgang til livets træ. Betingelserne for atter at spise af træets frugter er klart udtrykt i Jesu vidnesbyrd til Johannes: »Salige er de, som tvætter deres klæder, for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden.« Åb.22,14; (1BC 1086)

Derefter så jeg Jesu skønhed og elskelighed. Hans klædning var blændende hvid. Ord kan ikke beskrive hans ophøjede herlighed og elskelighed. Alle, som holder Guds bud, vil gå gennem portene ind i staden, have adgang til livets træ og være i nærheden af den elskelige Jesus, hvis ansigt lyser klarere end middagssolen.

[189] Derefter så jeg Adam og Eva i Edens Have. De spiste af det forbudte træ, hvorefter et flammende sværd blev sat rundt om livets træ og de blev drevet ud af haven, for at de ikke skulle spise af livets træ og blive udødelige syndere. (1 Mose 3,22-24). Livets træ skulle give evig udødelighed. Jeg hørte en engel spørge: »Hvem af Adams æt er kommet forbi det flammende sværd og har spist af livets træ?« En anden engel svarede: »Ikke een af Adams æt er kommet forbi flammesværdet og har spist af træet; derfor findes

der ikke ren udødelig synder. Den sjæl, som synder, skal dø en evig død, (Ez.18,4.20) fra hvilken der ikke er noget håb om opstandelse. Da vil Guds vrede stilne af.« (Present Truth vol. 1, 9-4-1850)

Babylons læresætninger en efter en.

1. Læren om udødelighed, er selve spiritismens grundvold. Den almindelige kirkes præst kan ikke med held klare sig over for spiritismen. Han ejer intet, hvormed han kan beskytte sin menighed mod dens ødelæggende indflydelse. Mange af spiritismens sørgelige resultater skyldes vor tids præster; for de har trådt sandheden under fode og i stedet foretrukket fabler. Den prædiken, Satan holdt for Eva angående sjælens udødelighed: »I skal ingenlunde dø« - har de gentaget fra prædikestolen, og folk tager imod dette som ren bibelsk sandhed. Det er spiritismens grundvold. Guds Ord siger ingen steder, at menneskets sjæl er udødelig. Kun Gud ejer udødelighed. 1 Tim.6,16: »Han, den eneste, der har udødelighed, som bor i et lys, ingen kan komme nær, som intet menneske har set, ej heller kan se, ham være ære og evig magt! Amen.«

Ret forstået og anvendt er Guds Ord et bolværk imod spiritisme. At prædike et evigt brændende helvede er en stor uret imod Guds kærlige karakter. Det fremstiller ham som universets mest grusomme tyran. Denne vidt udbredte lære er skyld i, at tusinder er blevet vantro og gudløse. (1 T 344)

Spiritisme er selve hjørnesteinen i hedenskabet.

Næsten enhver form for trolddom og hekseri har sin grund i troen på, at man kan tale med de døde. Åndemanerne påstod, at de kunne tale med de dødes ånder og af dem få oplysning om fremtidige begivenheder. Om den skik at rådspørge de døde siger Esajas: »»Og siger de til jer: »Søg genfærdene og ånderne, som hvisker og mumler!« -. skal et folk ikke søge sin Gud, skal man søge de døde for de levende?« Es.8,19. .

[190]

Samme tro på forbindelse med de døde er grundelementet i hedensk afgudsdyrkelse. Man troede, at hedningernes guder var afdøde helles guddommeliggjorte ånder. Og på den måde var hedningernes religion en tilbedelse af de døde. Det fremgår tydeligt af Skriften. (PP 684)

2. Et andet kendetegn på Babylons lære er, at man benægter Kristi guddommelighed og hans eksistens fra evighed og lignende læresætninger- kort sagt liberalisme.

Og det er denne religion, protestanterne begynder at se på med så stor velvilje - og som til sidst vil blive eet med protestantismen. Men denne forening vil ikke ske ved, at katolicismen forandrer sig - Rom forandrer sig aldrig, men gør krav på at være ufejlbarlig. Det er protestantismen, der vil forandre sig. Dens anerkendelse af »frisindede« ideer vil bringe den derhen, hvor den kan forene sig med katolicismen. »Guds Ord alene er grundvolden for vor tro,« lød råbet fra protestanterne på Luthers tid, mens katolikkerne råbte: »Kirkefædrene, skik og brug - traditionerne.« Nu finder mange protestanter det vanskeligt at bevise deres læresætninger ud fra Bibelen; alligevel har de ikke moralsk mod til at gå ind for den sandhed, som medfører et kors. Derfor nærmer de sig hurtigt katolikkerne og gør deres bedste for at omgå sandheden, idet de citerer de gamle menneskelige overleveringer. Ja, protestanterne af i dag nærmer sig hastigt katolikkerne i deres troløshed mod Guds Ord. Der er lige så dyb en afgrund mellem Rom og den protestantisme, som Luther, Crammer, Ridley, Hooper og martyrernes ædle skare stod for, som der var, da de gjorde de indsigelser, der gav dem navnet protestanter. (RH 1-6-1886)

Således vil nutidens falske videnskab, som underminerer troen på Bibelen, have held til at berede vejen for en godkendelse af pavemagten med dens tillokkende ydre former ligesom det, at den holdt mennesker i uvidenhed, fik den til at vinde herredømmet i den mørke middelalder. (GC 573)

3. Søndagen er en Babylons milepæl.

[191] De mennesker, som har en sand tro på Bibelen, vil underkaste sig Guds vilje og ære ham ved at adlyde hans retfærdige lov. De vil samle sig under Prins Emmanuels blodbestænkede banner og bøje sig for ham, som styrer alt i Himmelen og på jorden. Kan mennesker skabe en grundlov, som er bedre egnet til at bygge verdens styrelse på end den, Gud har givet? på hvilket punkt er denne moralske lov mangelfuld? Kan dødelige mennesker forbedre den? Hvis de mener, de kan, har mennesket sat sig over Gud. Kan den menneskelige familie undvære eet eneste af de bud, Gud har givet? Læs de ti bud omhyggeligt og se, hvilket af dem der kali undværes. Syndens menneske mener, at han kan forandre Guds tider og love; og den protestantiske verden har akcepteret pavemagtens autoritet og er dermed faldet fra den levende Gud. Alle folkeslag er blevet berusede

af Babylons vin ved at godtage den formastelige gerning, at syndens menneske har vovet at ændre Guds lov og Jehovas forskrifter...

Kan mennesker vove at tro, at der findes en bedre vej end den, Herren har anvist dem? Lydighed mod Guds bud sætter menneskets fod på den sti, som fører til hellighed og til Himmelen. Paulus spørger: »Hvem har forhekset jer, at I ikke skulle adlyde sandheden?« Ga1.3,1, engelsk overs. Med rette kan man stille dette spørgsmål til dem, som bruger sin forstand til at søge efter grunde til, at mennesker skulle gå bort fra Gud. Satan kunne ikke fremsætte nogen rimelig grund til, at mennesket skulle gå bort fra Gud. Han kunne heller ikke give nogen rimelig grund til, at han ønskede Guds lov ændret eller afskaffet. Han udtalte simpelthen som sin overbevisning, at det ville være bedre for englenerne, at loven ikke fandtes, men han kunne ikke forklare, på hvilken måde det ville gavne dem. Han ønskede at ophøje sig selv over Gud og at overbevise Himmelen om, at hans klogskab overgik den Almægtiges. Den menneskelige familie er beruset af Babylons vin, og de berusede er ude af stand til at tænke klart. De har antaget Satans fordærvede lære og besluttet, at de ikke vil ændre opfattelse, alt imens de lader hånt om Himmelen Guds lov.

[192]

Sand helliggørelse findes ved at overgive sig til Guds vilje, adlyde hans bud og gøre hans retfærdighed til sit mål. Hvis mennesker ville følge Herren i alle ting, hvis de ikke var forvirrede af Babylons vin, ville de forstå, at det er den værste form for oprør at prøve på at ændre Herrens forskrifter og ringeagte hans bud. Dette fremstilles rammende som Babylons utugts harmes vin, som hun har givet alle folkeslagene at drikke. Var det ikke for dette, ville tusinder, ja millioner gå ad den vej, som Herrens forløste har fået anvist. Således som Guds vilje er udformet i hans lov, den anvisning, han har givet for at lede mennesker på vejen til Himmelen, er den guddommelig og myndig. Vi har mere end en kongelig vej til Himmelen, vi har en guddommelig sti at følge. Menneskelige meninger har ingen betydning, som kan forandre Guds lov. Den er udtryk for Guds vilje - for hans uforanderlige visdom. VI har ikke fået Guds bud for at kritisere dem. De er beslutninger og erklæringer fra en ufejlbarlig Dommer, og de vil bestå gennem evigheden. Det er netop de love, ved hvilke kakakteren skal prøves, og ud fra dem skal vore gerninger dømmes. Hvem har forhekset jer, at I, som er så begrænsede af

naturen, som synder og fejler, tør vove at handle med Guds lov, som I gør? Hvor kan I vove at afskaffe Jehovas beslutninger, at flytte ældgamle milepæle, at opstille falske vejvisere, som vil få mennesker til at følge det første store frafald i stedet for Jesus Kristus? (ST 14-

[193] 11-1895)

29 Åbenbaringen 15

»DU ALENE ER HELLIG.« Åb.15,4

I disse få ord åbenbares en af kristendommens virkelig grundlæggende sandheder. Synd opstår alle vegne, hvor man benægter, at Gud alene er hellig. Du vil finde det I Profetiens Ånd, hvor Ellen White skriver om syndens opståen, moderne helliggørelse og spiritisme. Den eneste på denne jord, som levede et helligt og syndfrit liv, sagde: »Ingen er god, uden een, nemlig Gud.« Mark.10.18 (Se også Matt. 19,17 & Luk. 18,19). Den eneste mulighed for at blive god og hellig er at blive forenet med det gode træ. Og der er kun eet godt træ, nemlig Gud. Hvis et menneske ønsker at bære gode frugter, må det forenes med Gud. Paulus beskriver det i Rom.7,1-4; En kvinde og en mand forenes I ægteskab ved loven. På samme måde er det med os og Kristus. Gennem loven forenes vi med ham, og holder ved troen hans bud - og således bliver vi i hans kærlighed Joh.15,1-10)

Godt træ - gode frugter var Satans argument.

Lucifer forlod sin plads i Guds umiddelbare nærhed og gik ud for at sprede utilfredshedens ånd blandt englene. Han arbejdede under dække, idet han i begyndelsen skjulte sin egentlige hensigt bag tilsyneladende ærbødighed for Gud. Han rejste tvivl om de love, som gjaldt for de himmelske væsener; disse love var måske nødvendige for andre verdener, men for så højt ophøjede skabninger måtte deres egen visdom være nok til at vejlede dem. De kunne umuligt vanære Gud; alle deres tanker var hellige. Det var lige så lidt muligt for dem at fejle, som det var for Gud selv. (PP 37)

Da deres natur var hellig, hævdede Satan, at de burde følge deres egen vilje. Han søgte at få englenes sympati ved at fremstille den store ære; Gud viste Kristus, som en uret mod ham selv. Han sagde, at når han ønskede større magt og ære, var det ikke for sin egen skyld, nej, han ville sikre Himmelens indbyggere frihed, så de kunne opnå en bedre tilværelse. (GC 495)

Lige til afslutningen af striden i Himmelen fortsatte den store tronraner at retfærdiggøre sig. Da det blev bekendtgjort, at han med

[194]

alle sine tilhængere ville blive lukket ude af Himmelen, erklærede oprøren åbent sin foragt for Skaberens lov. Han gentog sin påstand om, at engle ikke behøvede nogen over sig, men at de skulle følge deres egen vilje, som altid ville lede dem rigtigt. Hanlordømte de guddommelige love som en indskrænkning af deres frihed og erklærede, at det var hans hensigt at få denne lov afskaffet; frigjort fra denne begrænsning ville Himmelens hær få en højere og mere vidunderlig tilværelse. (GC 499)

Godt træ - god frugt er argumentet i moderne helliggørelse.

Før Lucifer blev udelukket af Himmelen, prøvede han på at afskaffe Guds lov. Han hævdede, at de himmelske væsener, som aldrig havde fejlet, ikke behøvede nogen lov, men var i stand til selv at bevare sig rene...

Forandringen fra en fuldkommen til en syndig karakter skete allerede i Himmelen. Lucifers hjerte ophøjede sig på grund af hans skønhed; hans visdom blev til dårskab, fordi han var så begavet. Selvophøjelse er årsagen til hans oprør, og den er nøglen til moderne helliggørelse. Satan erklærede, at han ikke behøvede lovens begrænsninger, at han var hellig og syndfri - og ude af stand til at gøre noget ondt. Og de, som siger, at de er hellige og syndfri, mens de overtræder Guds lov, og mens de med vilje træder Guds sabbat under fode, stiller sig på den første store oprørers side. Hvis de rene, hellige engle blev vanhelligede ved ulydighed mod guds lov, så de ikke længere kunne blive i Himmelen, tror I så, at mennesker, som er købt med Lammets blod, men bryder den lov, som Kristus kom for at ære ved sin død på korset, vil blive modtaget af Gud? Adam og Eva herskede i Edens Have, men de faldt fra deres ophøjede stilling, fordi de overtrådte Guds bud. Det kostede dem adgangen til livets træ og den skønne have...

[195]

Satan og hans tilhængere blev lukket ude fra Himmelen på grund af oprør, og nu arbejder den ondes ånd i ulydighedens børn. Satan fortsætter sit oprør imod Gud i denne verden. Han søger at ødelægge alle. Men ingen er så brugbar hertil som dem, der har haft stort lys og velsignelse fra Gud; for de kan gøre mere skade ved at gøre Guds lov ugyldig, end de, som ikke har nydt samme velsignelse. De bruger samme smigrende spidsfindigheder, som Satan brugte i Himmelen og i Eden. De taler om loven som et trældoms åg og beskriver friheden for dem, som ikke tager hensyn til dens krav, som en hellig

tilstand i hvilken de siger, at de ikke kan synde, skønt de lever i overtrædelse af loven. De er i samme tilstand som de engle, der syndede i Himmelen. De foregiver at have Himmelenes velsignelse og en ophøjet forståelse af åndelige ting, mens de fortsætter hensynsløst at foragte Guds Ord. .

Satan bedrager og fordærver verden og får menneskene til at tro, at de er syndfrie og hellige, mens de synder imod Gud. Men derved fortsætter han kun sit oprindelige værk. Han har ikke fundet nye argumenter eller skabt et nyt mørkets rige, hvorfra han kan hente forsyninger for at fremme sit bedrageriske værk. (ST 28-4-1890)

Uden harmoni med Guds natur, uden lydighed mod hans lov ville menneskeheden gå til grunde. Da den guddommelige lover lige så uforanderlig som Gud selv, var der intet håb for mennesket, medmindre der kunne findes en måde, på hvilken dets overtrædelser kunne tilgives, dets natur renses og dets ånd helbredes, så den kunne genspejle Guds billede. Den guddommelige kærlighed havde udtænkt en sådan plan. Det var på grund af Satans falske fremstilling af Guds karakter, at mennesket kom til at tvivle på Guds kærlighed og betragte ham som sin fjende. Som Satan havde gjort i Himmelen, fortsatte han på jorden - han erklærede, at Guds lov var uretfærdig og dens restriktioner unødvendige, Derfor bød han menneskene, som tidligere englenerne, at kaste åget af og lade deres naturlige tilskyndelser være deres vejleder og lov. (ST 13-2-1893)

Retfærdighed bliver en del af en skabning på samme måde som en blomst får sin farve. Farven findes ikke i blomsten, men i det lys som skinner på den. På samme måde vil retfærdighed aldrig blive en del af menneskets natur. Den kommer gennem Helligånden (se Gal.5,5)

Ligesom solstrålerne giver blomsterne deres forskellige yndige farver. giver Gud sjælen skønhed gennem sin egen karakter. (DA 313)

Kristus viser, at uden Helligåndens indflydelse er menneskeheden prisgivet frygtelige onde magter.(5BC 1122) Englenes fuldkommenhed svigtede i Himmelen. Menneskets fuldkommenhed svigtede i Edens velsignede have. Alle, som ønsker sikkerhed, både på jorden og i Himmelen, må se hen til Guds Lam. (5BC 1132)

En hvilken som helst dyd, mennesker måtte have, findes udelukkende i Jesus Kristus, verdens Frelser. (RH 22-12 1896; 4BC 1141)

Mellemmanden og det naturlige liv.

I sin midlertidige gerning som vor Talsmand har Kristus ikke behov for noget menneskes dyd eller mellemkomst. Han er den eneste, som bærer synden, det eneste offer for synd. (7BC 913) .

Lærdom fra tempelfesteme.

De strømme af blod, som flød ved høstfesten, da så mange ofre blev bragt, skulle lære os en stor sandhed. For selv jordens frugter, denne rigelige gave til livets opretholdelse, skyldes Kristi offer på Golgatas kors. Gud ønsker at lære os, at alt, hvad han skænker os, er den forløsende kærligheds gave. (RH 10-11-1896; 1BC 1107)

[197] Jesus siger: »Hvis I ikke spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer... Thi mit kød er sand mad og mit blod er sand drik.« Joh. 6,53-55. Dette er sandt om vor fysiske natur. Selv vort jordiske liv skyldes Kristi død. Det brød, vi spiser, er købt med hans knuste legeme. Det vand, vi drikker, er købt med hans blod, som randt. Ikke ren eneste, hverken synder eller frelst, spiser sit daglige brød uden at blive næret af Kristi legeme og blod. Golgatas kors er stemplet på hvert brød. Det spejler sig i hver vandkilde. Alt dette viser Jesus os i symbolerne ved sit store offer. Det lys, som skinner fra den hellige nadver, helliger vore daglige fornødenheder. Familiens spisebord bliver. Herrens bord, og hvert måltid helligt. (DA 660) .

Hvad sker der, når vort symboler i den himmelske helligdom Ikke mere går i forbøn?

Mens de fortabte dør af sult og farsot, vil engle beskytte de retfærdige og sørge for deres behov. Til den, som »vandrer i retfærdighed« lyder løftet: »Han får sit brød, og vand er ham sikret.« »Forgæves søger de arme og fattige vand, deres tunge brænder af tørst; jeg Herren vil bønne dem, dem svigter ej Israels Gud.« Es. 33,16; 41,17. .

»Thi figentræet blomstrer ikke, vinstokken giver intet, olietræets afgrøde svigter, markerne giver ej føde. Fårene svandt af folden, i staldene findes ej okser;« dog skal de, som frygter ham »fryde sig i Herren,« juble i deres frelses Gud. Hab.3,17-18.(GC 629)

Tilstanden på jorden i denne forfærdelige tid beskriver profeten således: »Jorden sørger;...thi markens høst gik tabt... hvert markens træ tørres hen. Ja, med skam veg glæden fra menneskens børn,« »Sæden skrumper ind... laderne er nedbrudt... Hør, hvor kvæget dog stønner!... fordi de ikke har græs... thi bækkenes, lejer er tørre og ild har fortæret ørkenens græsning,« »Paladsets sangerinder skal jamre på den dag, så lyder det fra den Herre Herren, dynger af lig er henkastet alle vegne,« Joel 1,10-12,17-20; Amos 8,3.(GC628)

[198]

Om tiden uden en mellemmand skriver Ellen White:

De har set jorden lagt øde af sult og sygdom, solen har magt til at brænde menneskene med forfærdelig hede, og selv har de lidt sult og tørst. (GC 649)

Mellemmanden og åndeligt liv.

Jesus går som syndoffer i forbøn for os i helligdommen.

Det jødiske tempels symbolske skygebilleder har ikke længere nogen betydning. En daglig og årlig (symbolsk) forsoning sker ikke mere. Men forsoningsofret ved en mellemmand et væsentligt, fordi synden stadig hober sig op. Jesus gør tjeneste for Guds ansigt og frembærer sit udgydte blod, som havde det været fra et slagtet lam. Jesus viser den pris, som er betalt for alle synderens forseelser og fejl.

Vor Mellemmand, Kristus og Helligånden går stadig i forbøn for os, Ånden dog ikke på samme måde som Kristus, der frembærer sit blod, som er udgydt fra verdens skabelse. Ånden virker på hjerterne, så de beder og angre, priser og takker. Den taknemlighed, vi giver udtryk for, er resultatet af Åndens indvirken, idet den fremkalder hellige minder og vækker hjertets stemme.

Gudstjeneste, bøn, sang og angerfuld bekendelse af synd stiger fra de sande troende som røgelse til den himmelske helligdom, men idet de kommer gennem fordærvede menneskelige kanaler, er de så besmittede, at hvis de ikke blev rensset i blodet, kunne de aldrig have nogen værdi for Gud. De opstiger ikke i pletfri renhed, og hvis ikke Mellemmanden, som står ved Guds højre side, frembærer og renser alt ved sin retfærdighed, er det ikke antageligt for Gud. Al røgelse fra jordiske templer må bestænkes med Kristi rensende blod. Han lader røgelsen fra sine egne gerninger, som er helt frie for jordisk fordærvelse, komme frem for Faderen. I sit røgelseskar samler han sit folks bønner, pris og bekendelser - og sammen med dem sin egen

[199]

pletfrie retfærdighed. Formildet af Kristi dyder kommer røgelsen fuldstændig antagelig frem for Gud og han giver nådige besvarelser tilbage.

Måtte alle forstå, at alle ting i lydighed og anger, med tak og pris, skal lægges på Kristi retfærdigheds glødende ild. Vellugten af denne retfærdighed stiger som en sky op mod nådestolen. (1SM 344)

At leve uden en mellemmand vil sige at leve uden synd.

I trængselstiden må hvert enkelt menneske stå alene for Gud. »Om Noa, Daniel og Job var i landet, så sandt jeg lever, lyder det fra den Herre Herren: De skulle ikke redde søn eller datter; de selv alene skulle redde deres liv ved deres retfærdighed.« Ez.14,20.

Nu, mens vor store Ypperstepræst går i forbøn for os, skulle vi søge at blive fuldkomne i ham. End ikke i tankerne kunne vor Frelser bringes til at give efter for fristelse. Satan finder et eller andet sted i menneskets hjerte, hvor han kan få fodfæste; et syndigt ønske, hvor hans fristelse sætter ind. Men Jesus siger om sig selv: »Verdens fyrste kommer, og i mig er der intet, som hører ham til.« Joh. 14,30. Satan fandt intet hos Guds Søn, som kunne sætte ham i stand til at overvinde ham. Han havde holdt sin Faders bud, og Satan kunne ikke drage fordel af nogen synd hos ham. I en sådan tilstand må de være, som skal bestå i trængselstiden.(GC 622-623)

Jeg så også, at mange ikke forstår, hvad de må nå til for at kunne leve for Herrens åsyn uden en Forbeder i templet i trængselstiden. De, som modtager den levende Guds segl og bliver beskyttede i

[200]

trængselstiden, må helt genspejle Jesu billede. (EW71)

30 Åbenbaringen 16

De første fire plager vil Ikke være overalt på jorden.

Når Kristi midlertidige gerning i helligdommen ophører, vil Guds ublændede vrede blive udgydt over dem, som tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke. Åb.14,9.10. De plager, som ramte Ægypten, da Gud ville udfri sit folk, var af lignende karakter som de langt frygteligere og mere vidtrækkende domme, som vil ramme jorden lige før Guds folks endelige udfrielse, Johannes beskriver disse frygtelige plager således; »Da kom der ondartede og slemme bylder på de mennesker, som havde dyrets mærke, og som tilbad dets billede.« Havet »blev til blod som af en død; og hvert levende væsen i havet døde,« Skønt disse straffe er frygtelige, er Guds retfærdighed urokkelig. Englen erklærer; »Retfærdig er du, ... at du har fældet denne dom; fordi de har udgydt helliges og profeters blod, har du givet dem blod at drikke; det har de fortjent,« Åb,16,2-4. Ved at dømme Guds folk til døden er de lige så fuldt skyldige, som hvis de virkelig havde slået dem ihjel. På samme måde erklærede Jesus sin tids jøder skyldige i alle de hellige mænds død lige fra Abels dage. De havde den samme ånd og søgte at gøre de samme gerninger som dem, der myrdede profeterne.

I den følgende plage får solen magt til at hærge menneskene med ild. Og menneskene blev hærget af den store hede, Vers 8 og 9.

Således beskriver profeten forholdene på jorden i denne farefulde tid; »Marken er ødelagt, jorden sørger fordi markens høst gik tabt Hvert markens træ tørres hen, Ja, med skam veg glæde fra menneskenes børn,« »Sæden skrumper ind i den klumpede jord; lader er nedbrudte. . . . Hvor kvæget dog stønner! Oksernes hjerde er skræmte fordi de ikke har græs,...bækkenes lejer er tørre, og ild har fortæret ørkenens græsning,« »Paladsets sangerinder skal jamre på denne dag, så lyder det fra den Herre HERREN, dynger af lig er henkastet alle vegne.«

Men disse plager rammer ikke hele jorden - ellers ville alle dens indbyggere dø, Alligevel vil det blive den værste svøbe, der nogen

[201]

sinde har ramt mennesker. Før nådetidens afslutning har alle de domme, som har ramt menneskene, været blandet med nåde, Kristi forbøn med henvisning til hans blod har beskyttet synderen mod hans fortjente straf; men i den endelige dom vil vreden ikke mere være blandet med nåde. (GC 627-628) !

Den femte plage, mørket over dyrets kongerige, kommer netop, når dødsdommen skulle blive fuldbyrdet.

Man vil hævde, at de få, som sætter sig op imod kirkens bestemmelse og landets lov, ikke bør tåles; at det er bedre, at de bliver straffet, end at hele folket kastes ud i ødelæggelse og lovløshed, Samme argument blev brugt imod Kristus af »folkets ledere,« »Det er bedre for jer,« sagde den listige Kajfas, »at eet menneske dør for folket, end at hele folket går til grunde,« Joh, 11,50, Dette argument vil blive afgørende; et dekret vil blive udstedt imod dem, som helligholder det fjerde buds sabbat, gående ud på, at de fortjener den strengeste straf, og at man har ret til at slå dem ihjel efter en vis tid...

Skønt der er fastsat et bestemt tidspunkt, til hvilket de, som holder Guds lov, må slås ihjel, vil deres fjender i nogle tilfælde prøve på at tage deres liv før dette tidspunkt. Men ingen kan komme forbi de mægtige beskyttere, som omgiver hver eneste trofast sjæl. Nogle bliver angrebet, idet de flygter fra byer og landsbyer, men de våben, man bruger imod dem, falder til jorden, som var de af strå, Andre forsvares af engle i skikkelse af krigere..,

[202] Når den bestemte tid nærmer sig, vil mennesker sammensværges sig for at udrydde den forhadte sekt. Man vil beslutte på een nat at rette et afgørende slag, som een gang for alle kan bringe denne bebrejdende og afvigende stemme til tavshed.

Guds børn, hvoraf nogle er i fængsel og nogle gemt i bjergene eller i skovene, beder stadig om Guds beskyttelse, mens skarer af bevæbnede mænd tilskyndet af onde engle alle vegne forbereder sig til at slå ihjel. Det er nu, i den yderste time, at Israels Gud vil gribe ind for at befri sine udvalgte. Således siger Herren: »Sang skal der være hos Eder som i natten, når højtid går ind, en hjertens glæde som en vandring... mod Herrens bjerg, mod Israels klippe. Herren lader høre sin høj tids røst og viser sin arm, der slår ned med fnysende vrede, ædende lue, skybrud, skyllende regn og hagl. Es.30,29-30.

Med triumfråb, hån og forbandelser er onde mennesker parat til at falde over deres bytte. Men se, et uigennemtrængeligt mørke,

dybere end den sorteste nat, sænker sig over jorden. En regnbue, som stråler med herligheden fra Guds trone, viser sig på himlen og synes at omgive alle de bedende grupper. De ophidsede skarer standser pludselig. Deres hån forstummer. De glemmer helt målet for deres morderiske færd. Med bange anelser ser de symbolet på Guds pagt og længes efter at skjule sig for dets overvældende glans. (GC 615- 616,631,635-636)

Den sjette plage I åbenbaringen 16,13.14 jordens konger samler sig.

Satan har længe forberedt sig på sin sidste præstation for at bedrage verden. Grundlaget for hans gerning blev Lagt ved den forsikring, han gav Eva i Eden: »I skal ingenlunde dø!« men Gud ved, at når I spiser deraf, åbnes Eders øjne, så I bliver som Gud til at kende godt og ondt. 1 Mose 3,4-5. Lidt efter lidt har Satan beredt vejen for sit bedrageriske mesterværk ved at udvikle spiritismen. Endnu har han ikke fuldført sine planer; men han vil nå dette i den allersidste tid. Johannes siger: »Og jeg så... tre urene ånder, som lignende frøer. De er nemlig dæmoners ånder, som gør tegn; og de går ud til kongerne på hele jorderige for at samle dem til krigen på Guds, den Almægtiges store dag.« Åb.16,13-14. Med undtagelse af dem, som er bevaret af Guds kraft gennem tro på hans Ord, vil hele verden blive fanget i dette bedrag. Mennesker er ved hurtigt at blive lullet ind i en skæbnesvanger tryghed, kun for at vågne op til Guds straffedomme. (GC 561-562)

[203]

Frygtelige syner af overnaturlig karakter vil snart vise sig på himlen. Det er dæmoners mirakler. Onde ånder vil gå ud til jordens konger for at fange dem i bedrag og tilskynde dem til at forene sig med Satan i hans sidste kamp mod Himmels Regent. Ledere og undersætter - alle vil blive bedraget. Nogle vil stå frem og udgive sig for at være Kristus selv; de vil gøre krav på den tilbedelse, som kun verdens Forløser fortjener. De vil udføre vidunderlige helbredelsesmirakler og erklære, at de har fået åbenbaringer fra Himmelen, som er i modstrid med Den hellige Skrift.

Som klimaks i dette store bedrageriske drama vil Satan selv udgive sig for at være Kristus. Menigheden har længe bekendt, at deri ser hen til Frelserens komme som opfyldelsen af sine kæreste håb. Nu vil den store bedrager få det til at se ud, som om Kristus er kommet. Forskellige steder i verden vil Satan vise sig blandt

mennesker som en majestætisk, blændende skikkelse, der ligner den beskrivelse af Guds Søn, som Johannes giver i Åb.1,13-15. Den herlighed, som omgiver ham, overgår alt, hvad dødelige mennesker tidligere har set. Jubelråb fylder luften: »Kristus er kommet! Kristus er kommet!« Folk kaster sig ned for ham i tilbedelse, mens han løfter hænderne og velsigner dem, ligesom Jesus velsignede sine disciple, da han var på jorden. Hans stemme er blid og behersket og alligevel melodios. Venligt og medlidende fremsætter han nogle af de himmelske sandheder, som Frelseren udtalte. Han helbreder de syge, og så erklærer han, mens han udgiver sig for at være Kristus, at han har forandret sabbaten til søndag; og han byder alle at helligholde den dag, som han har velsignet. Han erklærer, at de, som holder fast ved at helligholde den syvende dag, bespøtter hans navn, når de ikke vil høre på de engle, han har sendt til dem med lys og sandhed. Dette er et mægtigt, næsten overvældende bedrag. Ligesom samaritanerne blev bedraget af troldkarlen Simon, falder folkemængderne for disse troldkunster og siger: »Dette er Guds store kraft.« Ap.G. 8,10 engelsk overs.

[204] Men Guds børn vil ikke blive bedraget. Denne falske Kristuslære er ikke i overensstemmelse med Guds Ord. Han velsigner dem, der tilbeder dyret og dets billede, netop de mennesker, som Bibelen siger, at Guds ublandede vrede vil ramme.(GC 624-625)

Guds folks samling ved sildigregnen.

Vi bør nøje studere udgydelsen af den syvende plage. Ondskabens magter vil ikke overgive sig uden kamp. Men forsynet spiller ind i slaget ved Harnagedon. Når jorden oplyses af herligheden fra englen i Åb. 18, vil både gode og onde religiøse elementer vågne op, og den levende Guds hære vil sejre. (7BC 983)

De gik i fuldstændig orden som et kompagni soldater... Jeg spurgte, hvad der var årsag til denne store forandring. En engel svarede: »Det er sildigregnen, Vederkvælgelsen fra Herrens åsyn, den tredje engels høje råb.« (7BC 983)

Krigen på Guds, den Almægtiges store dag er den sidste kamp mellem godt og ondt. Åb.16,14.

En frygtelig kamp ligger foran os. Vi nærmer os krigen på Gud, den Almægtiges, store dag. Det, som er blevet holdt under kontrol, er ved at blive sluppet løs. Nådens engel er ved at folde sine vinger sammen, stige ned fra sin trone og overlade verden til Satans herredømme.

Jordens magter og myndigheder gør bitter opstand mod Himmelen Gud. De er fulde af had mod dem, der tjener ham, og snart, meget snart vil den sidste store strid mellem godt og ondt blive udkæmpet. [205] Jordan skal være slagmarken... skueplads for den sidste strid og den endelige sejr. Her, hvor Satan så længe har anført mennesker imod Gud, skal oprøret for altid blive nedkæmpet. (RH 13.5.1902)

Slaget ved Harmagedon skal snart stå. Den, på hvis klædning navnet kongers Konge og herrers Herre står skrevet, vil snart drage ud i spidsen for Himmelens hære. Nu kan Herrens tjenere ikke sige, som det blev sagt til profeten Daniel: »Den fastsatte tid er lang« Dan.10,1. engelsk overs. Nu er der kun kort tid til at Guds vidner har beredt Herrens vej...

Det er lige så sandt i dag, som da Kristus var på jorden, at hver gang evangeliet trænger ind på fjendens område, bliver det mødt med voldsom modstand fra hans store hær. Den kamp, som ligger lige foran os, vil blive den frygteligste nogen sinde; Men skønt Satan fremstilles som en stærk, bevæbnet mand, vil hans nederlag blive fuldstændigt, og enhver, som slutter sig til ham ved at vælge frafald i stedet for troskab, vil omkomme sammen med ham. (6T 406-407)

Guds folks sejr er fuldstændig.

Jordens grundvold ryster; bygninger styrter sammen med voldsom larm. Havet koger, og hele jorden er i frygteligt oprør. De retfærdiges fangenskab er forbi, og de hvisker højtideligt til hverandre: »VI er frelst. Det er Guds røst.« Med ærefrygt lytter de til ordene. De fortabte hører også stemmen, men forstår ikke, hvad Herren siger. De skælver af frygt, mens Guds de hellige glæder sig. Satan, hans engle og onde mennesker, som har frydet sig over, at Guds børn var i deres magt, så de kunne udrydde dem fra jordens overflade, er vidne til den herlighed, som skænkes dem, som har æret Guds hellige lov. De ser de retfærdiges ansigter lyse som Jesu ansigt. De, som var så ivrige efter at udrydde de frelste, kan ikke udholde den herlighed, som omstråler dem, og de falder til jorden som døde. Satan og de onde engle flygter fra de herliggjorte hellige. Deres magt til at plage dem er forbi for evigt. (1T 354)

Snart hørte jeg Guds stemme, som rystede himmel og jord. Der indtraf et mægtigt jordskælv. Bygninger styrtede sammen alle vegne. Så hørte jeg et triumferende sejrsråb, højt, melodisk og klart. Jeg så [206] på denne skare, som kort forinden var i så stor nød. Deres fangenskab

var slut. Et vidunderligt lys skinnede på dem. Hvor var de smukke! Al træthed og bekymring var borte; hvert ansigt strålede af sundhed og skønhed. Deres fjender, hedningerne rundt omkring dem, faldt som døde. De kunne ikke tåle det lys, som skinnede på de hellige befriede. Det herlige lys omgav dem, indtil Jesus viste sig i himlens skyer. Da blev den trofaste, prøvede skare forvandlet i et nu, i et øjeblik fra herlighed til herlighed. Gravene åbnede sig, og de frelste kom ud iklædt udødelighed og råbte: »Sejr over død og grav!« - og sammen med de levende frelste blev de løftet op for at møde deres Herre i luften, mens høje melodiske sejrs og glædesråb lød fra hver udødelig tunge. (1T 184)

De frelste forstår, at det er Mose stemme; at skønt han er forvandlet og herliggjort, er han stadig Moses. De siger til ham, at de ikke kan se ham i øjnene, fordi hans ansigts strålende lys smerter dem meget. Hans ansigt er som solen; de kan ikke tåle at se på det. Da Moses forstår dette, dækker han ansigtet med et slør. Han nævner ikke, at lyset på hans ansigt er et genskin af Guds herlighed, som er skænket ham, og at de må udholde det; nej, han dækker sit ansigt. Folkets syndefuldhed gør det smerteligt at se hans herliggjorte ansigt. Sådan vil det blive, når Guds folk bliver herliggjort lige før Herrens andet komme. De fortabte vil vige tilbage for synet. Den herlighed, som stråler fra de frelstes ansigter, vil smerte dem. Men hele denne herlighed på Mose ansigt, det guddommelige præg på Guds ydmyge tjener, er glemmt. (3T 354-355)

[207]

31 Åbenbaringen 17

Rom er Babylon, og dets døtre er de forskellige protestantiske kirkesamfund.

I Åbenbaringen 14 følges den første engel af en anden, som forkynder: »Faldet, faldet er det store Babylon, som har givet alle folkeslagene at drikke af sin utugts harmes vin.« Åb.14,8. Udtrykket »Babylon« stammer fra »Babel« og betyder forvirring. I Skriften bruges det til at betegne de forskellige falske eller frafaldne religioner. I Åb. 17 fremstilles Babylon som en kvinde - en skikkelse, der i Bibelen bruges som symbol på en kirke. En kysk kvinde repræsenterer en ren kirke, en skøge er en frafalden kirke.

I Bibelen fremstilles den hellige karakter af den forbindelse, som findes mellem Kristus og hans menighed, som ægteskabets pagt. Herren har knyttet sit folk til sig ved en højtidelig overenskomst, idet han lover at være deres Gud, og de forpligter sig til at tilhøre ham og ham alene...

Kvinden (Babylon) i Åb. 17 beskrives som »klædt i purpur og skarlaget og skinnende af guld og ædelstene og perler, og i sin hånd havde hun et guldbæger fuldt af vederstyggeligheder og hendes utugts urenheder. Og på hendes pande var der skrevet et navn, en hemmelighed, : »Babylon den store, moder til jordens skøger. Profeten siger: »Jeg så kvinden beruset af de helliges blod, af Jesu vidners blod.« Endvidere siges det, at Babylon »er den store by, som har herredømme over jordens konger.« Åb.17,4-6,18. Den magt, som i så mange århundreder havde et despotisk herredømme over de kristne fyrster, er Rom. Farverne purpur og skarlaget, guldet, ædelstenene og perlerne er en levende beskrivelse af den selvophøjelse og mere end kongelige pragt, som romerkirken smykker sig med: Ingen anden magt kan med samme ret beskrives som »beruset af de helliges blod«, som denne kirke, der så grusomt har forfulgt Kristi efterfølgere. Babylon beskyldes også for en ulovlig forbindelse med »jordens konger.« Det var ved at gå bon fra Herren og forbinde sig med hedningerne, at den jødiske menighed blev en skøge. Og Rom,

[208]

som på samme måde blev fordærvet ved at søge de verdslige magters støtte, fordømmes på samme måde.

Babylon siges at være »moder til jordens skøger:« Som hendes døtre må de kirkesamfund betragtes, som holder fast ved hendes lære og traditioner og følger hendes eksempel i at ofre sandheden og Guds velbehag for at indgå ulovlige forbund med verden. Budskabet i Åb. 14, som forkynder Babylons fald, må handle om kirkesamfund, som engang var rene, men er blevet fordærvede. Da dette budskab kommer efter advarslen om dommen, må det gælde de sidste dage. Derfor kan det ikke kun dreje sig om romerkirken, for denne kirke har i mange århundreder været falden. Og i det 18. kapitel lyder kaldet til Guds børn om at gå ud fra Babylon. Altså må mange af Guds børn stadig være i Babylon. I hvilke menigheder findes størstedelen af Kristi efterfølgere i dag?

Uden tvivl i de forskellige samfund, som bekender sig til den protestantiske tro. Da disse samfund opstod, tog de et ædelt standpunkt for Gud og for sandheden, og hans velsignelse hvilede over dem. Selv de vantro blev nødt til at erkende de gode resultater, som fulgte af at antage evangeliets principper. Som profeten sagde til Israel: »Dit ry kom ud blandt folkene for din dejligheds skyld; thi den var fuldendt ved de smykker, jeg udstyrede dig med, lyder det fra den Herre Herren:« Men de faldt på grund af det samme ønske, som blev Israels forbandelse - ønsket om at efterligne verden og søge de gudløses venskab. »Men du stolede på din dejlighed og boledede i kraft af dit ry: Ez. 16,14-15.

[209] Mange protestantiske kirker følger Roms eksempel ved en syndig forbindelse med »jordens konger« - statskirkerne ved deres forhold til de verdslige regeringer - og andre menigheder ved at søge verdens gunst. Betegnelsen Babylon eller forvirring kan passende bruges om disse menigheder, der alle bekender sig til at have sin lære fra Bibelen og dog er delt i utallige sekter med vidt forskellige og modstridende troesbekendelser.

Ud over en syndig forbindelse med verden viser disse kirkesamfund, som skilte sig ud fra romerkirken, mange andre karaktertræk, som ligner dennes. (GC 381-383)

De ti horn og protestantismen.

Sammenlign med Åb. 17,12,13.

I Åbenbaringen 17 forudsiges .undergangen af alle de kirkesamfund,

der er fordærvede af en afguderisk underkastelse under pavekirken - som har drukket af »hendes utugts harmes vin.« »Og en af de syv engle med de syv skåle kom hen og talte med mig og sagde: »Kom! jeg vil vise dig dommen over den store skøge, som sidder ved de mange vande. Med hende har jordens konger bedrevet utugt, og jordens beboere har beruset sig i hendes utugts vin.« Og han førte mig i ånden ud i en ørken; der så jeg en kvinde sidde på et skarlagensrødt dyr, som var fuldt af gudsbespøttelige navne; det havde syv hoveder og ti horn. Og kvinden var klædt i purpur og skarlagens og skinnede af guld og ædelstene og perler, og i sin hånd havde hun et guldbæger fuldt af vederstyggeligheder og hendes utugts urenheder.« Åb.17,1-4.

Således fremstilles pavemagten, som med al uretfærdighedens bedrag og ved ydre pragt og herlighed bedrager alle nationer, idet den lover dem alt godt- ligesom Satan vore første forældre-, hvis de vil modtage dens mærke - og al landsens ulykker, hvis de modsætter sig dens falske lære. Den magt, som er mest fordærvet i det indre, vil i det ydre være pragtfuld og iklæde sig de mest udsøgte tegn på magt. Bibelen siger ligeud, at dette dækker over en bedragerisk ondskab, »Og på hendes pande var der skrevet et navn, en hemmelighed: *Babylon, den store, moder til jordens skøge og vederstyggeligheder.*«

Hvem er det, som giver sit kongedømme til denne magt? Protestantismen, en magt, som skønt den bekender sig til at have et lams fromhed og være forenet med Himmelen, taler med en drages stemme. Den styres af en kraft fra afgrunden. (7BC 983)

»De har ren og samme tanke«. »alle nationer vil deltage«. Den såkaldte kristne verden vil blive skueplads for store og afgørende begivenheder. Ledende mænd vil vedtage love, som skal herske over samvittigheden på samme måde som pavekirken tidligere. Babylon vil få alle nationer til at drikke af sin utugts harmes vin. Alle nationer vil være med i dette. Om den tid siger Johannes:

»Jordens købmænd er blevet rige på grund af hendes umådelige yppighed.« Og jeg hørte en anden røst fra Himmelen: »Drag ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager. Thi hendes synd har hobet sig op, så den når til Himmelen, og Gud har kommet hendes uretfærdigheder i hu. Giv hende lige for lige, ja, betal hende dobbelt gengæld efter

hendes gerninger; Skænk dobbelt i til hende i det bæger, som hun selv skænkede i. Lige så megen herlighed og overdådighed, som hun levede i, så megen pine og sorg skal I volde hende. Fordi hun siger i sit hjerte: »Jeg troner her som dronning og sidder ikke enke, og aldrig skal jeg kende sorg.« Åb.18,3-7

»De har ren og Samme tanke, og deres kraft og magt stiller de til dyrets rådighed. De skal føre krig mod Lammet, og Lammet skal sejre over dem, fordi det er herrernes Herre og kongernes Konge, sejre sammen med dem, som er i dets følge, de kaldede og udvalgte og trofaste.« Åb.17,13-14.

»De har ren og samme tanke.« Der vil blive en global union, en stor enighed, en sammenslutning af Satans styrker. »Og deres kraft og magt stiller de til dyrets rådighed.« På denne måde opstår den samme vilkårlige, undertrykkende magt over religions og samvittighedsfrihed, som pavekirken viste, da den i tidligere tider forfulgte dem, som vovede at nægte at bøje sig for dens ceremonier.

[211] I den krig, som vil finde sted i de sidste dage, vil alle de fordærvede magter; som er faldet fra lydighed mod Jehoves lov, forene sig i kampen imod Guds folk. Og kampens omstridte emne vil være det fjerde buds sabbat - for i dette bud identificerer den store Lovgiver sig som himlens og jordens skaber...

I Åbenbaringen læser vi om Satan: »Og det gør store tegn, så det endog får ild til at falde fra himlen ned på jorden for menneskenes øjne. Og det forfører dem, som bor på jorden ved de tegn, det fik magt til at gøre for dyrets øjne, og det opfordrer dem der bor på jorden til at lave et billede af dyret, der har sværdhugget, men atter kom til live. og det fik magt til at give dyrets billede livsånd, så dyrets billede endog kunne tale og lade alle dræbe, som ikke ville tilbede dyrets billede. Og det får alle, både store og små, rige og fattige, frie og trælle, til at give sig selv et mærke på deres højrehånd eller på deres pande, for at ingen skal kunne købe og sælge, uden den, som har mærket, dyrets navn eller dets navns tal.« Åb.13,13-17.

»Og jeg så, at derud af dragens mund og ud af dyrets mund og ud af den falske profets mund kom tre urene ånder, som lignede frøer. De er nemlig dæmoners ånder, som gør tegn; og de går ud til kongerne på hele jorderige for a_ samle dem til krigen på Guds, den Almægtiges store dag. Se Jeg kommer som en tyv. Salig er den, som

våger og bevarer sine klæder, så han ikke skal gå nøgen, og man skal se hans skam!« Åb.16,1315.

Der er en intens aktivitet både i naturens og i menneskenes verden. Det vil se ud, som om Satan skal vinde i samarbejde med sine engle og med onde mennesker. Men i denne kamp vil sandhed og retfærdighed vinde en strålende sejr. De, som har troet løgneren, vil blive besejret - frafaldets dage vil være til ende. (3SM 392-393) [212]

32 Åbenbaringen 18

Tiden for at englen fra Åb.18,1-6 skal komme.

Denne engels lys kunne ikke ses i 1890.

Mange har skrevet til mig for at spørge, om budskabet om retfærdiggørelse ved tro er den tredie engels budskab, og jeg har svaret: »Det er i sandhed den tredie engels budskab.« Profeten siger: »Derefter så jeg en falden engel komme ned fra Himmelen; og han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed.« Åb. 18,1. Strålende lys, herlighed og styrke vil ledsage den tredie engels budskab, og det vil være overbevisende overalt, hvor det prædikes i Åndens kraft. Hvordan kan nogen vide, hvornår dette lys skal komme til Guds folk? Indtil nu har vi sandelig ikke set et lys, der svarer til denne beskrivelse. Gud har lys for sit folk, og alle, som vil tage imod det, vil se, hvor syndigt det er at forblive lunkne; de vil give agt på det sanddru Vidnes råd: »Vær derfor nidkær og omvend dig! Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig.« Åb.3,19-20.

Menigheden beskrives som selvtilfreds, stolt og uafhængig - uvidende om sin fattigdom og elendighed. Ved sin holdning siger den: »Jeg er rig og har vundet rigdom og trænger ikke til noget.« Åb.3,17 (RH 1-4-1890)

Ved søndagslovens vedtagelse når synderne til Himmelen.

Derefter så jeg en anden engel komme ned fra Himmelen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde: »Faldet, faldet er Babylon, den store! ...

Og jeg hørte en anden røst sige fra Himmelen: »Drag ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager. Thi hendes synder har hobet sig op, så de når til Himmelen, og Gud har kommet hendes uretfærdigheder i hu.« Åb. 18,1-4. Hvornår når hendes synder til Himmelen? Når Guds lov til sidst gøres ugyldig ved menneskelig lovgivning.(ST 12.6.1893)

[213]

Verdens synder vil nå til Himmelen, når Guds lov gøres ugyldig, når Herrens sabbat trædes i støvet, og mennesker tvinges til i dens sted at anerkende pavekirkens indstiftelse ved hjælp af lovens stærke arm. Ved at ophøje en menneskeskabt bestemmelse over Guds mindesmærke, viser de foragt for den store Lovgiver og nægter at modtage hans segl eller tegn. De spørgsmål, som er af livsvigtig betydning i denne tid, er disse: »Hvem er på Herrens side? Hvem vil forene sig med englen i at bringe sandhedens budskab til verden? Hvem vil modtage det lys, som skal oplyse hele verden med sin herlighed? De, som sætter pris på det lys, de har, vil få mere lys. Et tiltagende lys vil omstråle dem, som giver efter for Kristi blødgørende nåde. Og de, som elsker lyset, vil blive frelst fra Satans bedrag. Han vil gøre sit yderste, idet han vil udføre mirakler, tegn og undere, som synes at overgå det værk, som Gud vil udføre på jorden. Alle vil blive bedraget undtagen de, som står skrevet i Lammets livets bog. Vi behøver lys ved hvert skridt, for at vi ikke skal blive fejtet bort af den ondes bedrag. (RH 5-11-1889; 7BC 977)

Englen i Åb. 18,I-4 er den tredje engels høje råb«. Helligåndens sildigregn.

Da Jesus begyndte sin offentlige tjeneste, rensede han templet for vanhelligelse. En af hans sidste gerninger var at rensede templet for anden gang. På samme måde vil der ved det sidste advarselsbudskab til verden blive to tydelige kald til menighederne. Den anden engels budskab er: »Faldet, faldet er det store Babylon, som har givet alle folkeslagene at drikke af sin utugts harmesvin.« Åb.14,8. Og i den tredje engels høje råb høres en stemme fra Himmelen: »Drag ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager. Thi hendes synder har hobet sig op, så de når Himmelen, og Gud har kommet hendes uretfærdigheder i hu.« Åb.18,4-5. (RH 6-12-1892)

[214]

At samarbejde med Gud bereder vejen.

Når vi helliger os helt og fuldt til Kristi tjeneste, vil Gud anerkende det ved at udgyde sin Ånd i overmål; men det vil ikke ske, så længe størstedelen af menigheden ikke samarbejder med Herren. (RH 21-7-1896)

Jeg så stråler af lys skinne fra byer og landsbyer overalt på jorden. Guds Ord blev adlydt, og der rejstes mindesmærker for ham i hver

by og landsby. Hans sandhed blev forkyndt over hele verden. (9T 28-29)

Hundreder og tusinder besøgte familier og gav dem indblik i Guds Ord. Helligånden overbeviste hjerterne, og sand omvendelse fandt sted. Alle vegne åbnedes dørene for sandhedens forkyndelse. Verden syntes opløst af et himmelsk lys. (9T 126)

Sildigregnen forbereder menigheden for Menneskesønnens komme og fuldfører Guds nådes gerning i sjælen.

Når viljen overgives... vil det kristne liv blomstre og modnes til fuldkommenhed. (ST29-10-1894)

»Herren skal I bede om regn ved tidlig- og sildigregnstide; Herren skaber uvejr, regnskyl giver han dem.« Zak. 10,1. »Han sender Eder regn, tidligregn og sildigregn, som før.« Joel 2,23. I østen falder tidligregnen ved såtid. Den er nødvendig, for at sæden kan spire. Under de kvægende bygers indflydelse kommer de spæde skud frem. Sildigregnen, som falder ved sommerens afslutning, modner kornet til høsten. Herren bruger billeder fra naturen for at vise, hvorledes Helligånden arbejder. Ligesom dug og regn falder for først at få sæden til at spire og senere modnes til høsten, således gives Helligånden for at fremme åndelig vækst. Kornets modning er et billede på Guds nådes arbejde i sjælen. Ved Helligåndens kraft fuldkommes Guds billede i karakteren. Vi skal forvandles til helt at ligne Kristus.

[215]

Sildigregnen, som modner jordens høst, repræsenterer den åndelige nåde, som bereder menigheden for Menneskesønnens komme. Men hvis tidligregnen ikke falder, bliver der intet liv; de grønne blade kommer ikke op. Hvis ikke tidligregnen har gjort sin gerning, kan sildigregnen ikke bringe sæden til fuldkommenhed.

Der skal være »først strå, så aks og så fuld kerne i akset.« Mark. 4,28. Der må ske en stadig vækst i kristelige dyder, en stadig fremgang i den kristnes erfaring. Vi må søge efter dette af et oprigtigt hjerte, så vi kan være en pryde for vor Frelses lære.

Mange har forsømt at modtage tidligregnen. De har ikke opnået alle de goder, som Gud har beredt for dem. De venter, at denne mangel vil blive afhjulpet ved sildigregnen. Når nåden udgydes i overmål, vil de åbne deres hjerter for at modtage den. Men de begår en frygtelig fejltagelse. Det arbejde, som Gud har begyndt i det menneskelige hjerte ved at skænke lys og kundskab, må stadig gå fremad. Hver enkelt må indse sit eget behov. Hjertet må renses for al

besmittelse så Helligånden kan tage bolig i det. Det var ved bekendelse af og omvendelse fra synd, ved alvorlig bøn og selvovergivelse til Gud, at de første disciple beredte sig for Helligåndens udgydelse på pinsefestens dag. Det samme må finde sted nu, blot i større grad. Så behøver det menneskelige redskab blot at bede om velsignelsen og vente på, at Gud vil fuldføre sit værk! ham eller hende. Det er Gud, som har begyndt værket, og han vil fuldføre det og gøre mennesket fuldkommet i Kristus Jesus. Men ingen må forsømme den nåde som tidligregnen repræsenterer. Kun de, som lever op til det lys, de har, vil modtage større lys. Hvis vi ikke daglig vokser i kristelige dyder, vil vi ikke forstå Helligåndens virkninger gennem sildigregnen. Ånden kan falde på andre rundt om os men vi vil ikke forstå det eller modtage den.

Vi kan ikke på noget punkt i vor erfaring undvære det som hjælp os i begyndelsen. Tidligregnens velsignelser er nødvendige for os lige til det sidste, Og dog er de ikke nok alene, Mens vi glæder os over tidligregnens velsignelser, må vi ikke miste den kendsgerning af syne, at uden sildigregnen til at fylde akset og modne komet vil høsten ikke blive rede til at høstes, og såningen vil have været forgæves, Guddommelig nåde er nødvendig i begyndelsen og ved hvert eneste skridt fremad - og kun guddommelig nåde kan fuldføre værket. Vi kan ikke på noget tidspunkt hvile i ligeegyldig ro, Vi må aldrig glemme Kristi advarsler: »Vær ædru, så I kan bede,« »Våg og bed til enhver tid,« Stadig forbindelse med den guddommelige Mellemand er nødvendig for fremgang, Måske har vi noget af Guds Ånd, men vi må stadig søge mere ved bøn og tro, Det nytter ikke at ophøre at anstrenge sig, Hvis vi ikke gør fremskridt og står, hvor vi kan modtaget både tidligregnen og sildigregnen, vil vi gå fortabt, og det vil alene skyldes os selv.

»Herren skal I bede om regn ved sildigregnstide,« Zak. 10,1. Vær ikke sikker på, at regnen vil falde til sin tid, Bed om den, Sædens vækst og modning beror ikke på landmanden. Kun Gud kan modne høsten, Men mennesket må samarbejde. Guds gerning for os kræver vor sjæls medvirken og øvelse i tro. Vi må søge hans nåde af hele vort hjerte, hvis nådens regn skal nå os. Vi må gribe enhver anledning til at stille os, hvor hans nåde kan nå os. Kristus har sagt: »Hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, der er jeg midt iblandt dem,« Menighedens forsamlinger, årsmøderne, møder i hjem

og kirke og alle lejligheder til personligt arbejde for sjæles frelse er Guds anledninger til at sende tidligregn og sildigregn.

[217] Men ingen må mene, at de har gjort deres pligt, når de kommer til disse møder. Blot det at være til stede ved alle møder vil ikke i sig selv bringe sjælen velsignelse. Det er ikke nogen selvfølge, at alle, som kommer til møderne, vil modtage rige gaver fra Himmelen, Omstændighederne kan synes gunstige for rigelige strømme af nåde. Men Gud selv må befale regnen at falde. Derfor må vi ikke forsømme at bede. Vi skal ikke regne med, at alt kommer af sig selv. Vi må bede Herren åbne livets vands kilde. Og vi må selv modtage det levende vand. Lad os med ydmyge hjerter bede alvorligt om, at nådens byger må falde på os nu i sildigregnets tid, Hver gang vi kommer til møde, må vi bede om, at Gud netop der vil varme og blødgøre vore hjerter. Idet vi beder om Helligånden, vil den gøre os ydmyge og lære os vor afhængighed af, at Gud vil sende os den velsignede sildigregn. Hvis vi beder i tro, vil Gud opfylde sine løfter,

Helligåndens stadige forbindelse med menigheden fremstilles af profeten Zakarias ved et andet billede, som indeholder en vidunderlig undervisning for os. Han siger: »Englen, som talte med mig, vækkede mig så atter, som man vækker et menneske af hans søvn, og spurgte mig: »Hvad skuer du?« Jeg svarede: »Jeg skuer, og se, der er en lysestage, helt og holdent af guld, og et oliekar ovenpå og syv lamper og syv rør til lamperne, og desuden to olietræer ved siden af den, et til højre, et andet til venstre for oliekarret.« Og jeg spurgte englen, som talte med mig: »Hvad betyder disse ting, herre?« Han svarede: »Ved du ikke, hvad de betyder?« Jeg svarede: »Nej, herre!« Da svarede han og sagde til mig: Dette er Herrens ord ved Zerubbabel: Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre. Hvem, er du, store bjerg? For Zerubbabel skal du blive til slette! Han skal hente topstenen, medens der råbes: »Nåde, nåde være med den!« Og Herrens ord kom til mig således: Zerubbabels hænder har lagt grunden til dette hus, hans hænder skal også fuldende det; og du skal kende, at Hærskarers Herre har sendt mig til Eder. Thi den, der lod hånt om de ringe begyndelsers dag, skal glæde sig, når han ser blystenen i Zerubbabels hånd. Hine syv er Herrens øjne, som søger ud over hele jorden. Derpå spurgte jeg ham: »Hvad betyder de to olietræer der til højre og til venstre for lysestagen?« Og videre spurgte jeg: »Hvad betyder de to oliegrene

ved siden af de to guldrør, som leder den gyldne olie ned derfra?» [218]
 Han svarede: »Ved du ikke, hvad de betyder?» Jeg sagde: »Nej, herre!« Så sagde han: »Det er de ›to med olie salvede, som står for al jordens Herre,« Zak. 4,1-14.

Fra de to oliventræer blev den gyldne olie gennem gyldne rør ledet ind i oliekarret og derfra ind i de gyldne lamper, som oplyste helligdommen. På samme måde gives Guds Ånd til menneskelige redskaber, som er helliget til hans tjeneste, af de hellige væsner, som er i Guds nærhed. De to salvedes opgave er at give Guds børn lys og kraft. Det er for at formidle velsignelsen til os, at de står i Guds nærhed. ligesom olien fra træerne flyder ind i de gyldne rør, søger de himmelske sendebud at videregive alt, hvad de får fra Gud. Hele Himmelens skatkammer står til vor rådighed, og når vi modtager velsignelsen, skal vi give den videre. På denne måde får den hellige lampe olie, og menigheden bliver verdens lys.

Det er for denne gerning, Herren ønsker, at hver eneste sjæl skal være beredt i denne tid, hvor de fire engle holder de fire vinde tilbage, for at de ikke skal slippes løs, før Guds tjenere er beseglede i deres pander. Nu har ingen tid at tjene selvet. Sjælens lampe må holdes i orden og forsynes med nådens olie. Alt må sættes ind på at forhindre åndelig besmittelse for at Herrens store dag ikke skal komme til os som en tyv om natten. Hvert eneste vidne for Gud bør nu arbejde klogt, hvor Gud har sat ham. Vi bør daglig opnå en dyb og levende erfaring i at fuldkomme en kristelig karakter. Og vi må hver dag modtage den hellige olie for at kunne give den videre til andre. Alle kan være verdens lys, hvis de ønsker det. Vi skal glemme os selv og modtage Herrens råd og vejledning og videregive dem med glæde. Vi behøver at bede meget. Kristus siger: »Bed .uden ophør!« - det vil sige, lad dit hjerte stadig være løftet op til Gud, kilden til al kraft og dygtighed.

Måske har vi fulgt den trange vej i lang tid, men det er ikke sikkert at anse det for et bevis på, at vi vil følge den til afslutningen. Hvis vi har vandret med Gud i Åndens fællesskab, er det fordi, [219]
 vi hver dag har søgt ham i tro. Den gyldne olie er kommet til os gennem de gyldne rør. Men de, som ikke dyrker bønnens ånd, kan ikke vente at modtage godhedens, tålmodighedens, mildhedens og kærlighedens gyldne olie.

Hver enkelt må holde sig adskilt fra verden, som er fuld af uretfærdighed. Vi skal ikke vandre med Gud for en tid og så forlade ham for at gå efter vor egen forstand. Der må være fasthed og udholdenhed i vor tro. Vi skal prise Gud og vise hans herlighed i en retfærdig karakter. Ingen vil vinde sejr uden en stadig utrættelig indsats, som står i et rimeligt forhold til værdien af det, vi stræber efter - det evige liv.

Vi skal leve i åndelig frihed. Bed om Åndens velsignelse. Det er tid at bede mere intens. Vi har fået den vanskelige, men lykkelige og herlige opgave at åbenbare Kristus for dem, som er i mørke. Vi er kaldet til at forkynde de særlige sandheder, som gælder for vor tid. Til denne store opgave behøver vi Helligåndens kraft. Vi må bede om den. Herren forventer, at vi gør det. Vi har ikke været helhjertede i dette.

Hvad kan jeg i Herrens navn sige til mine brødre? I hvilket forhold har vor indsats stået til det lys, Herren i sin nåde har skænket os? Vi kan ikke nøjes med ydre former og metoder. Det, vi behøver, er Guds Ånds levendegørende kraft. »Ikke ved magt, og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.« Bed uden ophør, og arbejd i overensstemmelse med jeres bønner. Idet I beder, skal I stole på Gud. Det er sildigregnets tid, og Herren vil udgyde sin Ånd i rigt mål. Vær årvågne og nidkære i bønnen. (TM 506-512; RH 2-3-1897)

Nogle bibeltekster vedrørende sildigregnen.

1. Åbenbaringen 18,1-4.

Det er med meget stor længsel jeg ser fremad til den tid, da pinsefestens begivenheder skal gentage sig i endnu rigere mål. Johannes siger: »Jeg så en anden engel komme ned fra Himmelen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed.« Åb. 18,1. Da vil mennesker, ligesom på pinsefestens dag, høre den sandhed, som forkyndes, hver på sit eget sprog.

[220] Gud kan indblæse nyt liv i hver eneste sjæl, som alvorligt ønsker at tjene ham. Han kan berøre læberne med en glød fra alteret og gøre dem veltalende til at prise ham. Tusinder af stemmer vil få kraft til at forkynde Guds Ords Vidunderlige sandheder. Den, der stammer, vil talelydeligt, og den generte vil vidne modigt for sandheden. Må Herren hjælpe sine børn til at rense sjælens tempel fra al besmittelse

og bevare en tæt forbindelse med ham, så de kan få del i sildigregnen, når den udgydes. (RH 20-7-1886; 6BC 1055)

Den sidste store kamp ligger foran os. Men hjælpen vil komme til alle, som elsker Gud og adlyder hans lov - og hele jorden vil blive oplyst af hans herlighed. En anden engel vil komme ned fra Himmelen. Denne engel repræsenterer det høje råb, som skal lyde fra dem, der forbereder sig til at råbe med mægtig stemme: »Faldet, faldet er Babylon... og den er blevet bolig for dæmoner og tilhold for alskens urene ånder og... og urene og afskyede fugle.« (RH 19-4-1906)

2. Apostlenes Gerninger 3,19 »Vederkvægelsen«

Det blev vist mig, at hvis Guds børn ikke selv anstrenger sig, men venter at vederkvægelsen skal komme og fjerne deres fejl - hvis de regner med at den skal rense dem fra kødets og åndens besmittelse og gøre dem rede til at deltage i det høje råb, vil de blive fundet uværdige. Guds vederkvægende styrke kommer kun til dem, der har beredt sig til at modtage den ved at gøre det arbejde, som Gud har pålagt dem: at rense sig selv fra kødets og åndens besmittelse og gennemføre hellighed i guds frygt. (1T 619)

3. Amos 9,13. Værkets hurtighed skyldes Sildigregnen.

Idet vi nærmer os den tid, da ondskabens åndemagter under himlen vil føre krig mod sandheden - da Satans bedrageriske magt vil blive så stor, at han endog vil føre de udvalgte vild, hvis det var muligt, må vi have vor dømmekraft skærpet gennem himmelsk oplysning, så vi ikke skal være uvidende over for Satans bedrag. Menneskelige bestræbelser må forenes med guddommelig kraft, for at vi skal kunne blive i stand til at fuldføre det afsluttende værk.

[221]

Kristus brugte vinden som et symbol på Guds Ånd. Ligesom vinden blæser, hvorhen den vil, og vi ikke ved, hvor den kommer fra, eller hvor den går hen, således er det med Guds Ånd. Vi ved ikke, hvem den vil åbenbare sig igennem.

Men jeg taler ikke af mig selv, når jeg siger, at Guds Ånd vil forbigå dem, som har haft deres anledning, men ikke har opfattet Guds røst eller værdsat Åndens kalden. Tusinder vil i den ellefte time se og erkende sandheden. »Se, dage skal komme, lyder det fra Herren, da plovmand følger høstmand i hælene og drueperser sædemand.« Amos 9,13.

Omvendelse til sandheden vil ske i en sådan hast, at menigheden vil blive forbavset, og Guds navn alene vil blive æret. (2SM 15-16)

4. Joel 2,18-32.

Det er sandt, at i endens tid, når Guds værk på jorden afsluttes, vil de alvorlige bestræbelser, som oprigtige troende gør sig under Heligåndens ledelse, blive ledsaget af særlige tegn på Guds velbehag. Symboliseret ved tidlig og sildigregnen i de østlige lande forudsagde den hebræiske profet en speciel stor udgydelse af Guds And og nåde over menigheden. Andens udgydelse på pinsefestens dag var begyndelsen til den tidlige regn, og resultatet var vidunderligt. Lige til tidernes afslutning skal Åndens nærværelse blive hos den sande menighed. .

[222] Men lige før afslutningen af jordens høst er der lovet en særlig åndelig velsignelse, som skal berede menigheden for Menneskesønnens komme. Denne udgydelse af Ånden lignes ved sildigregnen; og det er denne særlige styrke, de kristne skal bede Høstens Herre om »ved sildigregnstide.« Som svar skal »Herren skabe uvej; regnskyl giver han dem.« »Han sender Eder regn, tidligregn og sildigregn som før.« Zak.10,1; Joel 2,23; (AA 54-55)

Udgydelsen af Ånden i Apostlenes dage var »tidligregnen,« og hvilke vidunderlige resultater! Men sildigregnen vil blive endnu rigeligere. (RH 19-11-1908)

5. Jakob 5,7 og Markus 4,28.29.

Ved kamp styrkes det åndelig liv. Prøvelser båret på rette måde vil udvikle karakterfasthed og dyrebar åndelig nåde. Den fuldkomne tro, ydmyghed og kærlighed modnes ofte bedst i stormskyer og mørke. .

»Bonden bier på jordens dyrebare afgrøde og venter tålmodigt på den, til den har fået tidligregn og sildigregn.« Jak.5,7. På samme måde skal en kristen vente tålmodigt på, at Guds Ord skal bære frugt i hans liv. Gud besvarer vore bønner ved at sætte os, hvor disse frugter kan udvikles; men vi forstår ikke hans hensigt og bliver bange. Og dog kan ingen udvikle disse dyder på anden måde end ved at vokse og bære frugt. Det er vor opgave at modtage Guds Ord, holde fast ved det og helt underkaste os det - så vil Guds hensigt blive nået. (COL61)

»Når frugten er tjenlig, tager han straffes seglen frem; thi høsten er inde.« Kristus venter med længsel på at kunne åbenbare sig i sin

menighed. Når hans karakter bliver fuldstændigt genspejlet i hans menighed, vil han komme og tage den til sig. (COL 69)

6. Jeremias 3,3 og 5,24.

Herren har oprettet institutioner af stor betydning iblandt os, og de skal styres efter Guds plan, ikke som verdens institutioner. De skal ledes med det ene formål for øje at ære Gud, så sjæle kan blive frelst. Helligåndens vidnesbyrd er kommet til Guds folk, men mange har ikke givet agt på advarsler og råd.

»Hør dette, du tåbelige folk, som er uden forstand, som har øjne, men ikke ser, og ører, men ikke hører: Vil I ikke flygte mig, lyder det fra Herren, eller bæve for mit åsyn? Jeg, som gjorde sandet til havets grænse, et evigt skel, som det ikke kan overskride; selvom det bruser, evner det intet; om end dets bølger larmer, kan de ikke overskride det. Dette folk har et trodsigt og genstridigt hjerte, de faldt fra og gik bort. De siger ikke i deres hjerte: »Lad os flygte Herren vor Gud, som giver os regn, tidligregn og sildigregn til rette tid og sikrer os ugerne, da der skal høstes.« Eders misgerninger bragte dem i ulave, eders synder unddrog eder det gode. Thi der findes gudløse i mit folk; de ligger på lur, som fuglefængere dukker de sig; de sætter fælder, de fanger mennesker. Som et bur er fuldt af fugle, således er deres huse fulde af svig; derfor blev de store og rige. De er tykke og fede, og så strømmer de over med onde ord; de hævder ikke den faderløses ret, at det måtte gå dem vel, og hjælper ikke de fattige til deres ret. Skulle jeg ikke hjemsøge sligt? lyder det fra Herren; skulle min sjæl da ikke tage hævn over sligt et folk?« Jer.5,21-29.

[223]

Skal Herren tvinges til at sige: »Du må ikke gå i forbøn for dette folk eller frembære klage eller bøn eller trænge ind på mig for dem, thi jeg hører dig ikke.« Jer. 7,16. »Derfor er bygerne blevet holdt tilbage, og der er ikke kommet sildigregn... Vil du nu ikke råbe til mig: Min Fader, du er min ungdoms vejleder.« Jer.3,3-4, Engelsk overs.

Vil de mennesker, som er blevet betroet sandhedens skatte, ikke betænke de umådelige privilegier, som Guds Søns offer på Golgatas kors har købt os? Vi skal dømmes efter det lys, som er betroet os, og vi har ingen undskyldning for vor adfærd. Vejen, sandheden og livet er nådigt sat foran os. Mange søger at undskylde sig ved at sige: »Døm mig ikke ud fra et enkelt svagt træk i min karakter, se min karakter i sin helhed.« Vi føler altid en dyb smerte, når en synder

[224] prøver at undskylde sin synd og dække over den - og ikke indser faren ved at værne om et karaktertræk, som ikke ligner Jesus. Vi skal sætte hele vor vilje ind på Guds side og være fast overbevist om, at vi ved hans nåde kan komme bort fra synden.

Synd er lovovertrædelse. Og det er ikke størrelsen af en synd, der gør den til synd. Det blev Adam og Eva forbudt at spise af kundskabens træ. Det var kun en lille prøve, men ulydighed mod Gud var overtrædelse af hans lov.

De små synder, som mennesker anser for at være så ubetydelige, at de ikke vil blive fordømt for dem, er meget anstødelige i Guds øjne. Nu vil nogen sige: »Du er for streng. Et menneske må have lov til at have små karakterfejl.« Lad os høre, hvad Kristus siger: »Den, der holder hele loven, men blot på eet punkt snubler, er blevet skyldig i alle.« Jak. 2,10. Mennesker vover at begå synder, som er alvorlige i Guds øjne, og mener ikke, at de vil blive holdt ansvarlige for dem, fordi de siger, at de skyldes nervøsitet eller deres særlige temperament; men det er blot at berolige samvittigheden og råbe: Fred, fred! når der ikke er nogen fred. Synd er synd, og det er en forfærdelig vildfarelse ikke at betragte den som meget alvorlig.

Måske smigrer vi os med, at der er mange ting, andre gør, som vi ikke er skyldige i; men hvis vi er stærke på nogle punkter og kun har eet svagt punkt, er der stadig en forbindelse mellem vor sjæl og synden. Hjertet er delt og siger: »Noget for mig selv og noget for ham.« Et Guds barn må finde den. synd, det har tilladt sig at kæle for og nyde, og lade Gud rense den ud af hans hjerte. Han må overvinde den ene synd; for i Guds øjne er det ikke nogen bagatel.

En siger: »Jeg er ikke spor skinsyg, men jeg bliver irriteret og siger grimme ting, og bagefter fortryder jeg altid, at jeg ikke kan styre mit sind.«

En anden siger: »Jeg har den og den fejl, men jeg afskyr den tarvelighed, som en af mine bekendte viser.« Herren har ikke givet os en liste, hvor synderne er klassificeret, så vi kan regne nogle for ubetydelige og sige, at de ikke er særlig slemme, mens andre er af større betydning og virkelig slemme. Ingen kæde er stærkere end sit svageste led. Vi vil måske kalde en kæde god i sin helhed, men har den eet svagt led, kan man ikke stole på den. At vinde sejr i alle ting må være målet for hver den, som vil indgå i Guds rige. De utålmodige ord, som ligger os på læben, må ikke udtales. Den tanke,

at du ikke bliver værdsat efter fortjeneste, må du vise bort; for den svækker din indflydelse og vil helt sikkert føre til, at andre ikke agter dig særlig højt. Overvind den tanke, at du er en martyr, og klyng dig til Jesu løfte: »Min nåde er dig nok.« (RH 1-8-1893)

7. Hoseas 6,3.

Vore legemer består af det, vi spiser. Ved at spise nærende mad får vi sundt blod, faste muskler og et godt helbred. På samme måde med vor åndelige natur - vi består af det, vi opholder os ved. Hvis vi fører de lærdomme, Jesus har givet os, ud i livet og lever efter hans tilrettevisninger, vil vi komme til at ligne vor Frelser mere og mere i vort liv og i vor karakter. På denne måde vil vi erfare, at »som morgenrøden er hans opgang vis.« Hvordan skal vi forstå det? Efter daggry tiltager lyset i styrke indtil højlys dag. På samme måde skal den kristnes lys tiltage. Vi skal kende Kristus bedre i dag, end vi gjorde i går. Vi skal vokse i nåden og i at kende vor Herre og Frelser. Vi skal stole mere på ham i vanskeligheder og prøvelser og se hen til ham som vor troes begynder og fuldender. I sorger og fristelser skal vi forstå, at han har medlidenhed med vore skrøbeligheder; at han var en sorgens mand, som kendte til smerte; at han blev såret for vore overtrædelser, og at vi har fået lægedom ved hans sår.

[225]

Kristus har lovet: »Den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde kaste ud.« Han vil høre og besvare vore bønner, og troen griber Guds rige løfter - de er givet til os. Idet vi griber Guds løfter, bliver vi stærke i troen og oplever, at Herrens ord opfyldes, som han har sagt. Vi føler vor svaghed og uværdighed, og derfor indser vi vor afhængighed af Gud. Hver eneste en af os kan få en rig erfaring med Gud, hvis vi helt vil afstå fra vore synder og underkaste os Gud. Hvor kan vi dog nære noget urent i vort hjerte, når Jesus døde for vor skyld - for at vi kunne få del i guddommelig natur og undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær? Vi må helliges ved sandheden, og denne helliggørelse sker ikke på et øjeblik, men tager hele livet. Vi må alle lære at søge hjælp hos Jesus; for den tid vil komme, da vi bliver adspredt og ikke længere kan støtte os til hverandre. Kristus er rede til at give os den hjælp, vi trænger til. Bibelen er fuld af dyrebare skatte, men vi må grave efter dem ligesom den mand, der købte en hel mark for at få skatten. På den måde skal vi lære, hvad levende tro vil sige. Mange svækker deres sind ved at læse romaner og noveller og mister derved sansen for

Guds Ord. De bliver åndeligt berusede og ude af stand til at betragte livets alvorlige spørgsmål. i det rette lys, medmindre de aflægger denne vane. Studer Bibelen og lær sandheden at kende. Støt dig til Gud, og lær sand tro at kende, ja, lev af hvert ord, som udgår af Guds

[226] mund. (RH 14-4-1891)

[227]

33 Kristi Natur - Guds Søns Menneskevorden

Jesus var Gud og menneske, da han var på jorden.

1. Jesus som Gud.

En af de grundlæggende forskelle mellem Faderen og Sønnen med hensyn til inkarnationen var »Jeg kan slet intet gøre af mig selv.« Joh.5,30

Hvis Kristus var blevet bedraget af Satans fristelser og havde brugt sin mirakuløse magt til at fri sig selv ud af vanskeligheder, ville han have brudt den aftale, han havde indgået med Faderen, om at blive sat på prøve for menneskets skyld.

Det var en vanskelig opgave for Livets Herre at udføre den plan, som han havde lagt for menneskets frelse, idet han skjulte sin Guddommelighed i menneskelighed. Han var æret i Himmelen og havde uindskrænket magt. Det var lige så vanskeligt for ham at leve på et menneskeligt plan, som det er for mennesket at løfte sig op over deres fordærvede naturs lave plan og få del i guddommelig natur. Det var en streng prøve, som krævede hele Kristi sjælsstyrke, at modstå tilbøjeligheden til at bruge sin magt til at fri sig ud af farerne og triumfere over mørkets fyrste. Satan benyttede sin viden om det menneskelige hjertes svage punkter og satte alt ind på at udnytte den menneskelighed, som Kristus havde påtaget sig, for at han skulle modstå sine fristelser på menneskets vegne. (RH 1-4-1875)

Da Kristus kom til jorden, ombyttede han ikke sin Guddommelighed med menneskelighed. han forenede den menneskelige natur med sin egen guddommelige natur.

Kristus havde to slags natur, menneskets natur og Guds natur. Guddommelighed og menneskelighed var forenet i ham... og ved at bevare begge dele adskilt har han vist verden både Guds karakter og et fuldkomment menneskes karakter.(GCB 30- 12-1899).

[228]

Guds natur og Adams, overtræderens, natur var forenet i Kristus.

I Kristus var det guddommelige og det menneskelige forenet - Ska-beren og den skabte. Den Guds natur, hvis lov var blevet overtrådt og

Adams, overtræderens, natur var forenet i Jesus, Guds Søn og Menneskesønnen. Og idet han med sit eget blod betalte forløsningens pris, på menneskets vegne mødte og modstod fristelsen og, skønt han selv var syndfri, bar syndens byrde og skam, blev han menneskets Forsoner og Forbeder. Hvilken forsikring til den fristede og kæmpende sjæl og det univers, som er vidne til dette, om at Kristus ville være »en barmhjertig og trofast Ypperstepræst«(7GC 926).

To slags natur var tæt og uadskilleligt sammenføjet og alligevel havde de hver sin tydeligt adskilte individualitet.

Skønt Kristi guddommelige herlighed for en tid var tilsløret af den menneskelighed, han påtog sig, ophørte han ikke at være Gud, da han blev menneske. Det menneskelige indtog ikke det guddommelige plads - eller omvendt Dette er Guddommelighedens mysterium. De to udtryk »menneskelig« og »guddommelig« var uadskilleligt sammenføjet i Kristus - og dog havde de hver sin individualitet Skønt Kristus ydmygede sig selv og blev menneske, ejede han stadig Guddommelighed. Den kunne han ikke miste, så længe han var tro...

Der var lejligheder, da Jesus fremstod som Guds Søn, skønt han var ikklædt menneskelig skikkelse. Guddommeligheden gennemlyste menneskeligheden, og de spotske farisæere og skriftkloge så del. [229] Anerkendte de det? Nogle anerkendte, at han var Kristus; men de fleste af dem, som ved disse særlige lejligheder blev tvunget til at indse, at han var Guds Søn, nægtede at tage imod ham. Deres blindhed skyldtes deres afgjorte modvilje mod at lade sig overbevise.

Når den Guddommelighed, som boede i Jesus, lyste igennem, varden for overmægtig til helt at skjules af hans rene og fuldkomne menneskelighed. De skriftkloge -og farisæerne udtalte ingen godkendelse af Jesus, men deres fjendskab og had måtte vige, når hans majestæt skinnede igennem. Skønt sandheden var tilsløret af ydmyghed, talte den til hvert eneste hjerte med umiskendelig overbevisning. Dette førte til Jesu udtalelse: »I ved, hvem jeg er.« Både mennesker og onde ånder blev, når hans herlighed skinnede igennem, tvunget til at bekende: »Sandelig, denne er Guds Søn!« Således blev Gud åbenbaret således blev Kristus herliggjort. (5BC 1129)

Blev Marias søns menneskelige natur forvandlet til Guds Søns guddommelige natur? Nej; de to naturer blev på mystisk vis forenet i een person - mennesket Jesus Kristus. I ham boede hele Guddomsfylden legemligt. Da Kristus blev korsfæstet, var det hans menneskelige

natur, som døde. Guddommeligheden kunne ikke dø - det ville have været umuligt Kristus, den syndfrie, vil frelse hver eneste søn og datter af Adam, som vil tage imod den frelse, som tilbydes dem, og indvilge i at blive Guds børn. Frelseren har løskøbt den faldne slægt med sit eget blod.

Dette er et stort mysterium, som ikke vil blive fuldstændigt forstået i hele dets storhed, før de forløstes forvandling finder sted. Da vil Guds gave til mennesket blive forstået i al dens storhed og kraft. Men fjenden er fast besluttet på, at denne gave skal gøres så hemmelighedsfuld, at den bliver uden betydning. (5BC 1113)

At være underkastet dette »af mig selv kan jeg slet intet gøre« var en meget streng disciplin.

At skjule sin herlighed som barn af en falden slægt - det var den strengeste disciplin, som Livets Herre kunne underkaste sig. På denne måde prøvede han kræfter med Satan. Denne, som var blevet udelukket fra Himmelen, kæmpede desperat for at overvinde den, som han deroppe havde været skinsyg på. Tænk, hvilken kamp! intet sprog kan beskrive den fyldestgørende. Men inden længe vil den blive forstået af dem, som har sejret ved Lammets blod og deres vidnesbyrds ord. (5BC 1181-1182)

[230]

2. Jesus som en menneskelig person

Kristus levede i menneskelig natur - ikke i sin guddommelige natur, der var hans fra evigheds dage.

Apostlen ønsker at lede vor opmærksomhed bort fra os selv og hen til vor frelses Ophavsmand. Han fremstiller Kristi to naturer for os, den guddommelige og den menneskelige. Her er beskrivelsen af den menneskelige: »Da han var i guddomsskikkelse, holdt han det ej for et røvet bytte at være Gud lig.« Han var »hans herligheds afglans og hans væsens udtrykte billede.« Fil. 2,6; Hbr. 1,3

Og her den menneskelige: »Da han i fremtræden fandtes som et menneske, ydmygede han sig selv og blev lydige til døden.« Han påtog sig frivilligt menneskelig natur. Det var helt hans egen beslutning. Han iførte sin Guddommelighed menneskelighed. Han var hele tiden Gud, men han fremtrådte ikke som Gud. Han skjulte den Guddommelighed, som hele Guds univers havde tilbedt og beundret. Han var Gud, da han var på jorden, men til afførte sig sin guddomsskikkelse og blev mennesker lig. Han vandrede hernede som et menneske. For vor skyld blev han fattig, for at vi ved hans

[231]

fattigdom skulle blive rige. Han lagde sin herlighed og majestæt til side. Han var Gud, men for en tid gav han afkald på sin herlige guddomsskikkelse. overalt bragte han velsignelse til menneskene. Skønt han levede i fattigdom hernede, ville legioner af engle have omringet og tilbedt ham, hvis han havde befalet det. Men han levede her uden at blive anerkendt af sine skabninger - ud over nogle ganske få gange. Atmosfæren omkring ham var opfyldt af synd og forbandelser i stedet for hellig lovsang. Han levede fattigt og ydmygt. Mens han gik til og fra sin barmhjertige gerning med at helbrede de syge og trøste de sørgende, var der næppe een, som takkede ham for det, og folkets ledende mænd foragtede ham.

Sammenlign dette med den. herlige lovprisning fra udødelige tunger - de millioner af skønne stemmer i Guds univers, som lovsang ham. Han ydmygede sig selv og påtog sig dødelighed. Som medlem af den menneskelige familie var han dødelig, men som Gud var han selve kilden til verdens liv. Han kunne i sin Guddommelighed have modstået dødens magt og nægtet at underkaste sig den; men han gav frivilligt sit liv for derved at skænke liv og udødelighed! Han bar verdens synd og udholdt en straf, der som et knusende bjerg faldt over hans guddommelige sjæl. Han ofrede sit liv, for at mennesker ikke skulle dø en evig død. Han døde - ikke fordi han blev tvunget til det, men af egen fri vilje. Dette var ydmyghed. Hele Himmelens rigdom blev samlet i een gave for at frelse det faldne menneske. Han bragte i sin menneskelige natur hele den livgivende energi, som menneskene behøver og må modtage.

Forunderlige forening af menneske og Gud! Han kunne have hjulpet sin menneskelige natur til at modstå sygdomsangreb ved at give sit legeme vitalitet og uvisnelig livskraft. Men han ydmygede sig til menneskelig natur. Det gjorde han, for at Skriften skulle opfyldes. Det gik Guds Søn ind på, vel vidende at han måtte ydmyge sig fuldstændigt for at sone en fordømt verdens synder. Hvilken ydmyghed! Englene var forundrede over den. Ingen tunge kan nogen sinde beskrive den; ingen kan fatte den. Det evige Ord blev kød! Gud blev menneske! Det var en vidunderlig ydmyghed. Men han steg endnu længere ned...

Kan mennesker i betragtning af dette ophøje sig selv blot det allermindste? Når de betragter Kristi lidelser og ydmyghed, kan de da løfte deres stolte hoveder og mene, at de ikke skulle bære nogen

prøvelse, skam eller ydmygelse? Jeg siger til Kristi efterfølgere: Se hen til Golgata og skam jer over jeres ophøjelse af selvet. Himmellens Majestæts ufattelige fornedrelse skete for det syndige, fordømte menneskes skyld. Han gik dybere og dybere ned, til der ikke fandtes større dybder, han kunne nå, for at løfte mennesket op af dets moralske besmittelse. Alt dette skete for din skyld. Og du stræber efter ledende stillinger, efter menneskers ros. Du er bange for ikke at blive agtet og respekteret, som du synes, du fortjener. Kalder du det at ligne Kristus?

[232]

»Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus.« Han døde for at tilvejebringe forsoning og for at være et eksempel for hver den, som vil være hans discipel. Kan egenkærlighed da bo i dit hjerte? Og skal mennesker, som ikke har Jesus som deres forbillede, hæve dig til skyerne? Du har slet ingen fortjeneste, undtagen gennem Jesus Kristus. Kan du føle nogen stolthed, efter at du har set Guddommen ydmyge sig så dybt, som et menneske på nogen måde kan gøre det? Forundres i Himle, og forbavses, I jordens indbyggere, at vor Herre lønnes på denne måde! Hvilken foragt! Hvilken ondskab! Hvilken stolthed! Hvilke anstrengelser for at ophøje selvet, når Herlighedens Herre led og døde den forsmædelige død på et kors for vor skyld. (RH5- 7-1887; 5BC 1126-1128)

Kristus var den eneste, som kunne repræsentere Guddommen. Kun den, som havde været i Faderens nærhed fra begyndelsen, som var den usynlige Guds udtrykte billede, var i stand til at gøre dette. Ord kunne ikke åbenbare Gud for verden. Ved et liv i renhed, fuldkommen tillid til og underkastelse under Guds vilje, som selv Himmellens højeste seraf ville være veget tilbage for, måtte Gud selv åbenbare sig for menneskeheden. For at gøre dette ikklædte vor Frelser sin guddommelighed menneskelighed. Han begrænsede sig til menneskelige evner - for kun på den måde ville mennesker kunne forstå ham. Han åbenbarde Guds karakter i det menneskelige legeme, som Gud havde givet ham. Han velsignede verden ved i menneskelig skikkelse at leve Guds liv og på den måde vise, at han havde magt til at forene det menneskelige med det guddommelige. (7BC 924)

[233]

Kristus var Ikke lydige imod Gud som en Gud, men som mennesket Jesus.

Han vandt sejr og viste lydighed som sandt menneske. Vi fejlbedøm-

mer dette meget på grund af vore fejlagtige synspunkter vedrørende vor Frelasers menneskelige natur. Når vi tilskriver hans menneskelige natur en styrke i kampen mod Satan, som vi ikke har mulighed for at få, benægter vi, at han var helt og holdent menneskelig. Han skænker nåde og kraft til alle, som tager imod ham i tro.

Den lydighed, Kristus viste mod Faderen, var den samme, som kræves af mennesket. Et menneske kan ikke overvinde Satans fristelser, hvis ikke guddommelig styrke virker gennem det. Jesus kom ikke til vor verden for som en mindre Gud at vise lydighed mod en større, men for som menneske at adlyde Guds hellige lov - og på denne måde er han vort eksempel. Vor Herre Jesus kom ikke herved for at vise os, hvad en Gud kan gøre, men hvad et menneske kan gøre ved at tro på Guds magt til at hjælpe i enhver vanskelighed. Mennesket skal ved tro blive delagtig i guddommelig natur og overvinde alle de fristelser, det møder.

Herren kræver at hver eneste søn og datter af Adam ved tro på Jesus Kristus skal tjene ham i den menneskelige natur, som vi nu har. Vor Herre Jesus har bygget bro over den afgrund, som synden har skabt. Han har forbundet jorden med Himmelen - det begrænsede menneske med den ubegrænsede Gud. Jesus, verdens Frelser, kunne ikke holde Guds bud på nogen anden måde, end mennesker kan holde den. (7 BC 929)

[234] Vi bør ikke betragte Kristi lydighed som noget, han havde særlige muligheder for at vise på grund af sin guddommelige natur - han stod for Gud som menneskets repræsentant og blev fristet som menneskets stedfortræder og sikkerhed. Hvis Kristus havde ejet en særlig styrke, som et menneske ikke kan få, ville Satan have draget fordel af dette. Men det var Kristi opgave at fratage Satan hans magt over mennesket, og det kunne han kun gøre på en ganske ligefrem måde. Han kom som et menneske for at blive fristet som et menneske og vise lydighed som et menneske. Kristus viste Gud lydighed og vandt sejr på samme måde, som mennesket må vinde sejr. Vi kommer til fejlagtige slutninger vedrørende vor Herres natur, fordi vi opfatter den forkert. At tilskrive hans natur en styrke i kampen mod Satan, som mennesket ikke kan få, er at hævde, at hans natur ikke var helt igennem menneskelig. Kristi lydighed mod Faderen var den samme, som kræves af mennesket. Et menneske kan ikke overvinde Satans fristelser, hvis en guddommelig magt ikke virker gennem mennesket.

Vor Herre Jesus kom til vor verden - ikke for at vise, hvad Gud kunne gøre som Gud, men hvad han kunne gøre gennem et menneske. Ved tro skal mennesket blive delagtig i guddommelig natur og overvinde alle fristelser, som angriber det. Det var Himmelens Majestæt. som ydmygede sig og påtog sig menneskelig natur. Det var ham, som udholdt fristelsen i ørkenen og synderes modsigelse. (ST 10-4-1893)

Det var hellige engle, som ved Helligåndens magt udvirkede Kristi mirakler.

Guds engle færdes bestandig frem og tilbage mellem Himmel og jord. Kristi mirakler for de lidende blev udført ved Guds kraft og engles medvirken. Og det er stadig gennem Kristus og himmelske engle, at hver eneste velsignelse kommer til os. Idet han tog menneskeskikkelse, forener vor Frelser sine interesser. med Adams faldne sønner og døtre, samtidig med at han ved sin Guddommelighed holder fast ved Guds trone. På denne måde er han forbindelsesled mellem Gud og menneskene-og mellem os og vor himmelske Far. (DA 143)

Indtil nu har vi set:

1. Jesus forener i sin person Gud og menneske.
2. Jesus levede i sin menneskelige natur, ikke i sin guddommelige. [235]
3. Hans egen Guddommelighed og vor menneskelige natur var tæt knyttet sammen, men havde hver sin individualitet - en selvstændig eksistens.
4. Den menneskelige natur, som hans egen Guddommelighed »ikklædte sig, var »vor natur« eller overtræderen Adams natur (7BC 926)
5. Jesus var forpligtet til at leve efter menneskelig natur. Hvis Kristus var blevet bedraget af Satans fristelser og havde brugt sine overnaturlige evner til at udfri sig af vanskeligheder, ville han have brudt den aftale, han havde indgået med Faderen - at blive prøvet på menneskets vegne. (RH 1.4.1875)
6. Hans styrke til at leve et helligt, syndfrit liv var naturligvis ikke »vor natur« eller »overtræderen Adams natur« - det ville være umuligt. Skriften siger, at alting bærer frugt »efter sin art«. Det er en af de første love, som nævnes i Bibelen. 1 Mose 1.

Lad os engang se på nogle af de mest fundamentale principper i forløsningsplanen.

Arvelighedslovene.

»Hvad der er født af kødet, er kød; og hvad der er født af Ånden er Ånd.« Joh.3,6.

Ved den nye fødsel frembringer Helligånden ikke en syndfri natur af en syndig natur. Det er umuligt. Kødet føder kød, syndigt kød føder syndigt kød; men et menneske, som er født på ny ved Helligånden, fordømmer synden i kødet, og det gør han ved Ånden. Rom.8,3.4.13.

Hvad der er født af Ånden, er Ånd; de to er adskilt, kød forbliver kød, Ånd forbliver Ånd.

At arvelighedsloven har noget at gøre med Kristi fristelser. fremgår klart hos Lukas. I kap. 3,21 til 4,13 ser vi følgende:

1. Jesus bliver døbt.

2. Lukas giver os Jesu slægtsregister på Marias side, Jesus er den 77. generation.

[236] 3. Josefs slægtsregister findes hos Mattæus og viser, at Jesus havde arveret til Davids trone. Slægtsregistret hos Lukas har direkte forbindelse med Jesu fristelse i ørkenen - ellers har det ingen mening. Det er, hvad E.G.White viser:

Som enhver Adams efterkommer underkastede han sig resultaterne af arvelighedslovens virkninger. Hvad det er for resultater, fremgår af hans jordiske forfædres historie. Han kom med en sådan arv for at dele vore sorger og fristelser, og for at give os et eksempel på et syndfrit liv. (DA 49)

To viljer i mennesket.

Apostlen Paulus siger os, at der er to viljer i mennesket, »kødets vilje og tankernes vilje.« Den græske oversættelse er endnu mere klar: »kødets viljer (flertal) og tankernes vilje.« Ef.2,3

Hos Jesus var kødets vilje fjendskab imod Gud »Hans »køds fjendskab« (Ef.2,14 fra græsk) »havde dræbt fjendskabet i ham«, men tankernes vilje i Jesus var »det sindelag, som var i Kristus Jesus.« Fil.2,5. »Hellig, uberørt af det onde og ubesmittet, skilt fra syndere; »Han kendte ikke til synd« og »fældede dødsdom over synden i kødet.« (Hebr.7,26; 2 Kor.5,21; Rom.8,3)

Kødet i sig selv kan ikke synde.

Kødet i sig selv kan ikke synde imod Gud: (In Heavenly Places 198)

Et menneske kan blive fristet af sit begær, men hvis kødets begær ikke undfanges af tankerne(s vilje), er der ingen synd. (Jak.1,13-15). Vi ser da, at ikke alt, hvad man kan sige om naturen, kan siges om et menneske. Et menneske er delt i to. »Kødet begærer imod Ånden og Ånden imod kødet,« Gal.5,17. Jesus havde en syndig natur, d.v.s. et syndigt kød, men som menneske var han absolut syndefri. Apostlen siger: »Enhver synd, som et menneske begår, bortset fra utugt, er uden for legemet.« 1 Kor.6,18. Synd er et spørgsmål om sindet. Loven er åndelig. (Rom.7,14)

[237]

Hensigten med Kristi tjeneste som ypperstepræst er at rense samvittigheden for synd (døde gerninger - Hebr.9,13-14) på en sådan måde, at den til sidst »ikke mere kender til synd.« Hebr.10,2 engelsk overs.; eller med Profetiens Ånds ord, at genoprette det oprindelige syndefrie sind.

Jesus blev menneske for at mægle mellem Gud og mennesket. Han iførte sig menneskelighed, han levede blandt mennesker for med sin menneskelige arm »at omfavne menneskeheden - og med den guddommelige arm holdt han fast ved Guds trone. Dette gjorde han for at genoprette i mennesket det sind, som det oprindeligt havde, men tabte i Edens have ved syndefaldet, og for at mennesket skulle indse, at det er for dets eget bedste både nu og i al fremtid at adlyde Guds bud. Ulydighed er ikke i overensstemmelse med den natur, Gud gav mennesket fra begyndelsen. (7BC 926; ST 14-10-1987) .

Kristi menneskelige natur.

Kristi menneskelige natur og arvelighedslovene.

Det ville have været en umådelig ydmygelse for Guds Søn at påtage sig menneskets natur, selv da Adam stod uskyldig i Edens Have.« Men Jesus blev menneske, da slægten var svækket af fire tusinde år i synd. Som enhver anden Adams efterkommer måtte han leve med resultaterne af arvelighedslovene. Disse ses tydeligt i hans jordiske forfædres historie. Med en sådan arv kom han for at dele vore sorger og fristelser og give os et eksempel på et syndefrit liv.

I Himmelen havde Satan hadet Kristus for hall!! ophøjede stilling. Da Satan blev nedstyrtet fra sin egen høje stilling, blev dette had endnu større. Og han hadede den, som havde påtaget sig at frelse en falden slægt. Alligevel tillod Gud, at hans Søn som et hjælpeløst barn og underkastet menneskelig svaghed kom til den verden, som Satan kaldte sin. Han lod ham møde livets farer som alle andre,

[238]

kæmpe den kamp, som hvert menneskebarn må kæmpe med risiko for at fejle og miste livet for altid.

Den menneskelige faders hjerte længes inderligt efter hans søn. Han betragter sit lille barns ansigt og bæver ved tanken om livets farer. Han længes efter at skærme den lille imod Satans magt, at værne ham imod prøvelser og kæmpe. For at møde en endnu mere bitter kamp og farefuld risiko, gav Gud sin Enbårne Søn for at stien måtte blive jævnet for vore små. < Heri er kærlighed. < Undres, i himle, fald i forundring. du jord! (DA 49)

Adam havde det fortrin fremfor Kristus, da han blev angrebet af fristeren, at der ikke hvilede nogen syndens følger på ham. Han stod i sin manddoms fulde styrke, besad fuldt vigør af krop og sjæl. Han var omgivet af Edens haves herligheder og havde daglig samfund med himmelske væsener. Sådan var Jesu kår ikke, da han gik ind i ørkenen for at kæmpe med Satan. Igennem fire tusinde år havde menneskeslægten aftaget i styrke, tænkeevne og moralsk standard; og Kristus påtog sig den degenererede menneskeheds svagheder. Kun derved kunne han redde mennesket fra de laveste dybder af nedværdigelse« (ST 3.-121902)

Kristus blev fristet af den menneskelige naturs svagheder og det fysiske legemes fordærvede arv.

Jesus kom til verden som et menneske for at lære mennesker at kende og komme dem nær i deres trang. Han blev født som et spædbarn i Betlehem. Han voksede op som andre børn. Og lige fra sin ungdom til afslutningen af sit jordiske liv blev han angrebet af Satans voldsomste fristelser.

[239] Adam blev fristet af fjenden - og han faldt. Det var ikke iboende synd, som fik ham til at falde - Gud havde skabt ham ren og oprigtig i sit eget billede. Han var lige så fejlfri som Guds engle foran tronen. Det fandtes ingen fordærvede principper i ham - ingen tilbøjelighed til ondt. Men da Kristus kom for at møde Satans fristelser, var det »i syndigt køds lighed: < Svækket af 40 dages faste mødte han sin fjende i ørkenen. Hans værdighed og autoritet blev betvivlet, hans troskab mod Faderen angrebet af den faldne fjende. (ST 17-10-1900)

Det er umuligt for os i vor egen styrke at modstå vor faldne naturs krav. Gennem denne kanal vil Satan lede os i fristelse. Kristus vidste, at Satan ville komme til hvert eneste menneske for at udnytte den nedarvede svaghed og besnære alle, som ikke sætter sin lid til Gud.

Ved at gå den vej, som mennesket skal gå, har Jesus gjort det muligt for os at vinde sejr. Det er ikke hans vilje, at vi skal stå ubeskyttede i kampen. Han vil ikke, at vi skal blive modløse over slangens angreb. »Vær frimodige, jeg har overvundet verden,« siger han. Johs. 16,33.

Lad den, der kæmper med appetittens magt se hen til frelseren i fristeisens ørken. Se ham i hans dybe kval på korset; da han udbrød: »Jeg tørster:« Han har udholdt alt, hvad det er muligt for os at bære. Hans sejr er vor. (DA 122-123)

Jesus påtog sig det faldne menneskes natur og skikkelse.

Skønt hans karakter var helt uplettet, nedlod han sig til at forene vor faldne menneskelige natur med sin Guddommelighed. Ved at gøre dette ærede han menneskeheden. Idet han påtog sig vor faldne natur, viste han, hvad den kunne blive til ved at modtage de rige muligheder, han havde åbnet for den - at blive delagtige i guddommelig natur. (7BC 453)

I Kristus var det menneskelige og det guddommlige forenet. Det var hans opgave at forlige Gud med mennesket - og mennesket med Gud. Det var hans gerning at forene det endelige med det uendelige. Dette var den eneste mulighed for, at det faldne menneske kunne oprejses til ved Kristi blod al blive delagtig i guddommelig natur. Det, at Kristus påtog sig menneskelig natur, satte ham i stand til at forstå menneskets fristelser og prøvelser. Engle, som ikke vidste hvad synd var, kunne ikke forstå mennesket i dets særlige prøvelser.

Før Kristus forlod Himmelen og kom til verden for at dø, var han højere end alle englene. Han var majestætisk og smuk. Men da hans tjeneste hernede begyndte, var han kun lidt højere end gennemsnitshøjden af de mennesker, som levede på den tid. Hvis han var kommet i sin ædle, himmelske skikkelse, ville hans udseende have fængslet mennesker, og han ville være blevet modtaget uden at troen havde været med idet.

Det var Guds plan, at Kristus skulle påtage sig det faldne menneskes skikkelse og natur, for at han skulle blive fuldkommen gennem lidelse. Han skulle selv udholde Satans heftigste fristelser, så han kunne komme dem til hjælp, som bliver fristet. Menneskers tro på Kristus som Messias skulle ikke hvile på noget ydre; de skulle ikke tro på grund af hans personlige tiltrækningskraft, men på grund af den ophøjede karakter, som han ejede - og som aldrig havde været eller kunne findes hos nogen anden. (2SP 39)

Kristus påtog sig det faldne menneskes natur.

Hvilken kærlighed! Hvilken forbavsende nedladdenhed! Han ville gå i Adams fodspor. Han ville virkelig påtage sig menneskets faldne natur for at kæmpe imod den stærke fjende, som sejrede over Adam. Han ville overvinde Satan og på den måde for hver den, som tror, åbne vejen til udgang fra den unåde, Adams fald havde bragt os i. (RH 24-2-1874; 1BC 1085)

Nutidens lære om Kristi faldne natur og de oprindelige standpunkter. Jesus taler om dette:

[241] Englene kastede sig ned for ham. De tilbød at ofte deres liv. Jesus sagde til dem, at han ved sin død ville frelse mange, og at en engels liv ikke kunne betale skylden. Kun hans eget liv kunne godtages af Faderen som en løsesum for mennesket. Jesus fortalte dem også, at de ville få del i hans gerning, være hos ham og styrke ham ved forskellige lejligheder. Han ville påtage sig menneskets natur, og hans styrke ville derfor blive mindre end deres. De skulle blive vidne til hans ydmygelse og store lidelser - og idet de så dette og menneskenes had til ham, ville de blive dybt grebet og ønske at befri ham fra hans mordere. Men de måtte ikke gribe ind for at forhindre noget af det, de ville få at se. De skulle have andel i hans opstandelse. Frelsens plan var lagt, og hans Fader havde godkendt den. (EW 150-151)

Satan taler om dette:

Satan glædede sig igen sammen med sine engle over, at han ved at få mennesket til at falde havde nedstyrtet Guds Søn fra hans ophøjede stilling. Han sagde til sine engle, at når Jesus påtog sig menneskets faldne natur, kunne han overvinde ham og hindre frelsesplanen i at blive udført. (EW 152)

Jesus påtog sig vor syndige natur.

Klædt i menneskelig skikkelse steg Guds Søn ned på samme plan som dem, han ønskede at frelse. Der fandtes ingen skyld hos ham, han var altid ren og ubesmittet, men alligevel påtog han sig vor syndige natur. Idet han iklædte sin guddommelige natur menneskelighed for at komme i kontakt med den faldne menneskehed, søgte han at genvinde det, som den ved Adams ulydighed havde mistet. I sin egen karakter viste han verden Guds karakter. (7BC 452-453)

Kristus siger: Mine får hører min røst og følger mig bort fra verdens vildspor. Du skal arbejde, ligesom han gjorde. Søg at lede

de fejlende på ret vej med kærlighed. Du vil behøve megen tålmodighed og overbærenhed og en stadig strøm af Kristi tilgivende kærlighed. Hver dag må Frelserens medlidenhed åbenbares. Følg hans eksempel. Han påtog sig en syndig natur for at vide, hvorledes han skulle komme dem til hjælp, som fristes. (MM 181)

Jesus påtog sig det faldne, lidende menneskes natur som var nedværdiget og besmittet af synd.

Tænk på Kristi ydmygelse. Han påtog sig det faldne, lidende menneskes natur, som var nedværdiget og besmittet af synd. Han tog vore sorger, bar vor skyld og skam. Han udholdt alle de fristelser, som angriber mennesket. Han forenede mennesket med det guddommelige, en guddommelig Ånd boede i et menneskeligt tempel af kød. Han gjorde sig til eet med dette tempel. »Ordet blev kød og tog bolig I blandt os.« Og fordi han gjorde det, kunne han færdes mellem Adams syndige sønner og døtre. (4BC 1147)

[242]

Jesus forenede vor syndige natur med hans syndfri natur.

Dødelige mennesker kan ikke fatte Kristi kærlighed. Den er et mysterium for dybt for den menneskelige tanke. Han forenede virkelig menneskets syndige natur med sin egen syndfrie natur, fordi dette ville gøre det muligt for ham at udgyde sine velsignelser over den faldne slægt. På denne måde gjorde han det muligt for os at få del i hans natur. Ved at ofre sig for synden, åbnede han vejen for mennesker, så de kunne blive forenet med ham. Han satte sig i menneskets sted, så han kunne blive i stand til at lide. Hele hans jordiske liv var en forberedelse til hans sidste store offer. (RH 17-7-1900)

I Kristus var det guddommelige og det menneskelige forenet - Skaberen og det skabte. Naturen hos den Gud, hvis lov var blevet overtrådt, og overtræderen Adams natur mødtes i Jesus, Guds Søn og Menneskesønnen. (7BC 926)

Kristi Karakter

Kristi menneskelige natur - hans menneskelige karakter - var fuldstændig syndefri.

Idet Kristus påtog sig menneskets natur i dens faldne skikkelse, deltog han ikke på nogen måde i denne naturs syndighed. Han underkastede sig de svagheder, som mennesket er underlagt, »for at det skulle gå i opfyldelse, som er talt ved profeten Esajas, der siger: »Han tog vore svag heder og bar vore sygdomme.« Vor skrøbelighed rørte hans hjerte - og han blev prøvet på alle punkter ligesom vi bliver

[243] det. Men han kendte ikke til synd. Han var Lammet »uden plet og lyde;< (1 Pet. 1,19) Hvis Satan blot på eet punkt havde fristet Jesus til at synde, ville han have såret Frelserens hovede. Nu kunne han kun røre hans hæl. Havde han rørt Jesu hovede, ville menneskeslægtes håb være ude. Guds vrede ville have ramt Kristus, som den ramte Adam. Kristus og hans menighed ville have været uden håb.

Vi skal ikke nære mindste tvivl om Kristi menneskelige naturs fuldkomne syndfrihed. Vor tro må eje en klar forståelse, idet vi med fuld tillid og absolut tro på hans forsoningsoffer ser hen til Jesus. Det er af afgørende betydning, for at sjælen ikke skal blive indhyllet i mørke. Denne hellige Stedfortræder kan frelse til det yderste, fordi han for et univers, som så tilmed undren, viste fuldstændig ydmyghed i sin menneskelige karakter og fuldstændig lydighed mod Guds krav. Guddommelig styrke stilles til menneskets rådighed, så det kan få del i guddommelig natur og undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær. Derfor kan et omvendt troende menneske blive Guds retfærdighed i Kristus. (1SM 256)

Midt i urenhed bevarede Kristus sin renhed. Satan kunne ikke tilsmudse eller ødelægge den. Jesus viste et absolut had til synden. Det var hans syndfrihed, som vækkede en fordærvet verdens had imod ham. Ved sit fuldkomne liv var han en stadig bebrejdelse mod verden, idet kontrasten mellem overtrædelse og den rene pletfrie retfærdighed hos en, som ikke kendte til synd blev tydelig. (5BC 1142)

Med sin menneskelige arm omfavnede Jesus vor slægt, mens han med sin guddommelige arm holdt fast ved den Almægtiges trone og således forenede det begrænsede menneske med den almægtige Gud. Han byggede bro over den afgrund, som synden havde skabt, og forbandt jorden med Himmelen. I sin menneskelige natur bevarede han sin guddommlige naturs renhed. (Y12-6-1898)

[244] Jesus Kristus er vort eksempel i alle ting. Han begyndte sit liv, gennemlevede dets oplevelser og afsluttede det med en helliggjort menneskelig vilje. Han blev fristet i alle ting, ligesom vi bliver det, og dog gav han aldrig på nogen måde efter for fristelsen til at gøre noget ondt, ej heller viste han oprør imod Gud, fordi han bevarede sin vilje helligt overgivet til Gud. (ST 29-10- 1894)

Jesus, som kom for at leve i menneskelig skikkelse, blev aldrig besmittet. (DA 266)

Vær yderst forsigtig med, hvorledes du betragter Kristi menneskelige natur. Fremstil ham ikke som et menneske med tilbøjelighed til at synde. Han er den anden Adam. Den første Adam blev skabt som en ren, syndfri skabning uden mindste gran af synd. Han blev skabt i Guds billede. Han kunne falde, og ved overtrædelse faldt han. På grund af hans synd blev hans efterkommere født med iboende tilbøjelighed til ulydighed. Men Jesus Kristus var Guds enbårne Søn. Han påtog sig menneskelig natur og blev fristet i alle ting, ligesom mennesket bliver fristet. Han kunne have syndet, han kunne være faldet, men ikke eet øjeblik fandtes nogen tilbøjelighed til ondt i ham. Han blev fristet i ørkenen, ligesom Adam blev fristet i Edens Have.

Undgå ethvert spørgsmål angående Kristi menneskelighed, som kunne misforstås. Sandheden ligger tæt på formodning. I omtale af Kristi menneskelighed må du være omhyggeligt på vagt ved enhver udtalelse, for at dine ord ikke skal blive udlagt til at betyde mere, end de siger, så du på denne måde slører den rette forståelse af hans menneskelighed forenet med Guddommelighed. Hans fødsel var et Guds mirakel. Englen sagde til Maria: »Se, du skal undfange og føde en søn, og du skal give han navnet Jesus. Han skal blive stor og kaldes den Højstes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids, hans faders trone. Han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans kongedømme.« Maria sagde til englen: »Hvorledes skal dette gå til? Jeg ved jo ikke af nogen mand: Og englen svarede og sagde til hende: »Helligånden skal komme over dig, og den Højstes kraft skal overskygge dig; derfor skal også det, som fødes, kaldes helligt, Guds Søn.« Luk. 1,31-35.

Disse ord er ikke talt om et menneske, men om den almægtige Guds Søn. Giv aldrig nogen sinde mennesker det indtryk, at Kristus på nogen måde var besmittet af eller havde tilbøjelighed til synd - at han gav efter for det onde. Han blev fristet i alle ting, som mennesker bliver det, og dog forblev han ubesmittet. Det er et ufatteligt mysterium for mennesker, at han kunne fristes i alt, som vi bliver det, og dog ikke synde. Inkarnationen har altid været, og vil altid forblive et mysterium. Det, som er åbenbaret, er for os og vore børn, men lad intet menneske fremstille Kristus som helt og holdent menneskelig, som blot en af os, for det kan ikke være rigtigt. At vide nøjagtig hvornår menneskelig hed og guddommelighed blev forenet, er ikke

nødvendigt for os. Vi skal blive stående på Klippen Jesus Kristus som Gud åbenbaret i menneskeskikkelse.

Jeg tror, det er farligt at nærme sig emner, som omhandler den almægtige Guds Søns menneskelighed. Han ydmygede sig selv, da han var i menneskelig skikkelse, forat kunne forstå styrken i alle de fristelser, mennesket udsættes for.

Den første Adam faldt; den anden Adam holdt fast ved Gud og hans Ord under de mest prøvende forhold - hans tro på Faderens godhed, nåde og kærlighed vaklede ikke eet øjeblik. »Der står skrevet« var hans våben, og det er det Åndens sværd, hvert menneske skal bruge. »Jeg skal herefter ikke tale meget med jer; for denne verdens fyrste kommer, og han har slet intet i mig,« - intet som vil være modtageligt for alle den ondes mange fristelser. Ikke een gang vovede han sig ind på Satans område. Aldrig den mindste opmuntring fik fjenden i sine rænker. (5BC 1128-1129)

Helligånden og Mennesket Jesus

Helligånden var hemmeligheden ved Jesu hellige, rene og fejlfrie liv og karakter.

Det er sagt om Jesus: »Han var da kommet i dødsangst bad han endnu mere indtrængende; og hans sved blev som bloddråber, der faldt ned på jorden.« Luk. 22,44. For at forstå sandheden i disse ord, må vi indse, at Jesus virkelig var menneske. Det var ikke en tilsyneladende menneskelighed, han påtog sig. Han levede i menneskelig natur. Han udførte aldrig et mirakel for at hjælpe sig selv. Han var omgivet af skrøbelighed, men hans guddommelige natur vidste, hvad der boede i mennesket. Han behøvede ikke, at nogen skulle forklare ham dette. Ånden blev skænket ham ubegrænset, fordi hans mission på jorden gjorde det nødvendigt.

[246]

Kristi liv repræsenterer det fuldkomne menneske. Han påtog sig vore svagheder. Ikke blot blev han kød, men man påtog sig syndigt køds lighed. Hans guddommelige egenskaber blev holdt tilbage fra at lette hans sjæleangst og fysiske lidelser.(5BC 1124)

Jesus var fyldt med Ånden på samme måde, »som vi kan være fyldt med Ånden.

De emner, som vedrører forløsningen, er ophøjede, og kun åndeligt sindede mennesker kan fatte dybden og betydningen i dem. Der er tryghed og glæde i at studere frelsesplanen. Tro og bøn er nødvendige for at fatte dybden.

Vort sind er så optaget af småting, at vi kun i meget begrænset omfang forstår, hvilken erfaring vi kunne have. Vi begriber kun dunkelt, hvad Paulus mener, når han siger: »For denne sags skyld bøjer jeg mine knæ for Faderen... at han efter sin herligheds rigdom vil give jer, at I med kraft må styrkes ved hans Ånd i det indre menneske.« Ef.3,14.16. Hvordan kan det være, at mange, som bekender sig til at tro på Kristus, ikke har kraft til at modstå fjendens fristelser? Det er, fordi de ikke styrkes ved hans Ånd i det indre menneske.

I det mest forståelige sprog beskriver Paulus for menigheden i Efesus, hvilken vidunderlig styrke og kundskab de kunne eje som Guds sønner og døtre. De kunne »styrkes ved hans And i det indre menneske,« og være »rodfæstede og grundfæstede i kærlighed,« så de sammen med alle de hellige må kunne fatte bredden og længden og højden og dybden og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse. Og apostlens bøn når sit højdepunkt, idet han beder om, at de »kan fyldes med hele Guds fylde.« Ef.3,4.16.17.

Her afsløres de høje mål, vi kan nå ved tro på vor himmelske Faders løfter, når vi følger hans krav. Ved Kristi fortjeneste har vi adgang til den ubegrænsede kraft. »Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?« [247] Rom.8,32. Faderen gav sin Ånd i ubegrænset mål til sin Søn, og vi kan få del i denne fylde. Jesus siger: »Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke Faderen fra Himmelen give Helligånden til dem, som beder ham!« Luk.11,13.

I gamle dage viste Herren sig for Abraham og sagde: »Jeg er dit skjold; din løn skal blive såre stor!« Dette er lønnen til hver den, som følger Kristus. At blive bragt i harmoni med ham, i hvem alle visdommens og kundskabens skatte er skjult tilstede - at eje ham, idet hjertet åbner sig mere og mere for at få hans dyder - at kende hans kærlighed og magt - at få del i Kristi uransagelige rigdomme - mere og mere at fatte »bred. den og længden, højden og dybden - og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde,« - Ef. 3:18-19,- dette er Herrens tjeneres arv, og »den retfærd. jeg giver dem, lyder det fra Herren.« Es.54,17.

Her åbenbares de højeste talenter af det vi kan opnå gennem tro på vor himmelske Fars løfter. Gennem Kristi fortjenester har vi adgang til den ubegrænsede magts trone. »Han, som jo ikke sparede

sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham.« Faderen gav sin Ånd uden mål til sin Søn, og vi kan også få del i dens fylde....

[248] Det hjerte, som een gang har smagt Kristi kærlighed, længes bestandig efter større fylde; og idet du giver den videre, vil du modtage et rigere mål. For hver gang Gud åbenbarer sig for sjælen, forøges dens evne til at forstå og at elske. Hjertets stadige higen er: Mere af dig - og Ånden svarer: Meget mere; for Gud glæder sig over at give langt ud over, hvad vi kan ønske eller forstå. Jesus, som udtømte sig helt for den fortabte menneskehed, fik Helligånden i ubegrænset mål. På samme måde vil den blive skænket til hver eneste Kristi efterfølger, hvis hjerte overgives helt til ham. Herren har selv befalet: »Bliv fyldt med Ånden« - og denne befaling er også et løfte om opfyldelse. (RH 5-11-1908)

Jesus modtog stadig nye forsyninger af Helligånden.

Vi må lære ikke at stole på os selv, men være helt afhængige af Guds ledelse og støtte, så vi kan kende hans vilje og få styrke til at gøre den. Vi må stå i stadig forbindelse med Gud. Bøn i lønkammeret, bøn mens hænderne er i arbejde, bøn mens vi går på vejen, bøn i nattens timer - hjertets begær må stadig stige opad til Gud - dette er vor eneste sikkerhed. Således var det, at Enok vandrede med Gud. Og på denne måde opnåede vort store Eksempel styrke til at gå den tunge gang fra Nazaret til Golgata.

Den syndfrie Jesus, som Helligånden helt ubegrænset blev udgydt over, erkendte stadig sin afhængighed af Gud og søgte nye forsyninger fra styrkens og visdommens kilde. Hvor meget mere skulle da det begrænsede, fejlende menneske føle sin afhængighed af Guds hjælp. Hvor omhyggeligt skulle det ikke følge Guds vejledning og værdsætte hvert eneste råd, som er givet det. »Som trælles øjne følger deres herres hånd, som en trælkvindes øjne følger hendes frues hånd,« Salm.123,2. således burde vore øjne følge Herren, vor Gud. Hans bud skulle modtages i fuldstændig tillid og adlydes i glad lydighed. (RH 8-11-1887)

Rede til kamp ved Helligåndens iboen.

Verdens fyrste kommer,« siger Jesus, »og i mig er der intet, som hører ham til.« Johs.14,30. Intet i ham var modtageligt for Satans bedrag. Han indvilgede aldrig i at synde. End ikke i tanken gav han efter for fristelsen. På samme måde kunne det være med os. Kristi

menneskelighed var forenet med Guddommelighed; han var rustet til kamp ved Helligåndens iboen. Og han kom for at gøre os delagtige i guddommelig natur. Så længe vi er forenede med ham i troen, har synden ingen magt over os, Gud rækker ud efter troens hånd i mennesket, for at den skal gribe fat om Kristi guddommelighed, så vi kan opnå en fuldkommen karakter.

[249]

Og hvorledes dette kan ske, har Kristus vist os. Hvorved vandt han sejr i kampen mod Satan? Ved Guds Ord. Kun ved Ordet kunne han modstå fristelsen. »Der står skrevet,« sagde han. Og os har han skænket »sine dyrebare og største forjættelser, for at vi ved dem skal undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær, og få del i guddommelig natur.« 2 Pet.1,4. Alle Guds Ords løfter er givet til os. Vi skal leve »ved hvert ord, som udgår af Guds mund.« Når du fristes, se da ikke på omstændighederne eller din egen svaghed, men på den kraft, som findes i Ordet. Hele Ordets styrke tilhører dig. Salmisten siger: »Jeg gemmer dit ord i mit hjerte for ikke at synde imod dig.« »Ved dine læbers ord vogted jeg mig for voldsmands veje.« Salm.119,11; 17,4 (DA 123)

Helligånden beherskede Kristi sind.

Der står skrevet om Jesus; »Og barnet voksede og blev stærkt og fyldtes med visdom; og Guds nåde var over det... Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.« Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.« At kende Gud vil blive en kundskab, der vil vare for altid. At lære at gøre Kristi gerninger er sand uddannelse. Helligånden beherskede Jesu sind, så han kunne sige til sine forældre: »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus?« Luk.2,49. Og alligevel arbejdede han som en lydige søn i tømmerværkstedet. (FE 392)

Helligånden udgød guddommelige egenskaber, Guds karakter og handlemåde i Jesus. og det kan blive lige sådan med os.

Skal nogen af os være utaknemlige ligesom jøderne, eller skal vi betragte Jesus som det fuldkomne mønster for, hvad vor fuldkommengjorte menneskelige natur kan blive, idet han i sig forenede Guddommens egenskaber med vor menneskelige natur? Guds enbårne Søn beviste, hvad et menneske kan opnå. I sin helliggjorte menneskelige natur gjorde han det klart, hvad et menneske skal nå til. Ved korset omfavnede nåden og sandheden hinanden, retfær-

[250]

dighed og fred kyssede hinanden. O, hvill!:et vidunderligt forråd der blev skabt for mennesket! Hvor kan det dog være, at vi ikke sætter pris på den himmelske gave? Ved den kurs, hver enkelt af os følger, viser vi, hvor højt vi værdsætter de gyldne muligheder, som er skænket os. (ST 18-6-1896)

Sejre som han sejrede (Åb.3,21)

A. Viljens overgivelse.

»Sandelig, sandelig siger jeg Eder, den, som tror på mig, han skal også gøre de gerninger, som jeg gør,« Det var af største betydning for Jesus, at hans disciple skulle forstå hensigten med, at hans Gudommelighed blev forenet med menneskelighed, så mennesket kunne blive løftet op af hans genskaber magt. Gud viste sig i ham, for at han skulle vise sig i dem. Jesus viste ingen egenskaber og brugte ingen magt, som mennesker ikke kan opnå ved tro på ham. Hans fuldkomne menneskelighed kan alle hans efterfølgere opnå, hvis de vil underkaste sig Gud, som han gjorde det.

»Ja, han skal høre endnu større gerninger end disse, thi jeg går til Faderen. Johs.14,12. Dermed mente Jesus ikke at disciplenes gerninger ville blive af mere ophøjet karakter end hans egne, men at de ville få større omfang. Han talte ikke blot om mirakler, men om alt, hvad der skulle finde sted under Helligåndens medvirken. (DA 664)

B.Bøn

[251] I Kristus nåede menneskehedens nødråb Faderens uendeligt medfølelse hjerte. Som menneske bøn faldt han for Guds trone, indtil hans menneskelighed blev fyldt med en himmelsk strøm, som forenede mennesket med Guddommen. Ved en stadig forbindelse modtog han liv fra Gud, for at han kunne give verden liv. Hans erfaring skal blive vor. (DA 363)

C. Ordet

Ved hvilket middel vandt Han sejr i kampen mod Satan? Ved Guds Ord. (DA 123)

D. Ved Tro

Pludselig gennem trængtes det mørke, som hvilede over korset, og med en klar og kraftig røst, som syntes at give genlyd i hele verden, råbte Jesus: »Det er fuldbragt!« »Fader, i dine hænder befaler jeg min ånd.« Et lys omstrålede korset, og Frelserens ansigt strålede med solens glans. Så bøjede han sit hoved og døde.

I et forfærdeligt mørke, tilsyneladende forladt af Gud, havde Kristus tømt bundfaldet af den menneskelige smertes bitre skål. I disse frygtelige timer havde han stolet på de beviser om Faderens anerkendelse, han tidligere havde fået. Han kendte sin Faders karakter; han forstod hans retfærdighed, hans nåde og hans store kærlighed. I tro hvilede ham i Ham, hvis vilje det havde været hans glæde at adlyde. Og idet han underkastede sig og overgav sig selv til Gud, forsvandt følelsen af, at Gud havde forladt ham. Ved tro blev Kristus sejrherre. (DA 756)

Helligånden og den troende

Helligånden gør os delagtige i guddommelig natur.

»Jeg er vintræet, I er grenene,« sagde Jesus til sine disciple. Skønt han snart skulle tages bort fra dem, skulle deres åndelige forening med ham være uforandret. Grenenes forbindelse med træet, sagde Han, er et billede på den forbindelse, som I skal opretholde til Mig. En kvist podes ind i den levende vinstok, og lidt efter lidt vokser den fast. Vinstokkens liv bliver grenenes liv. Således modtager den sjæl, som er død i sine synder, liv gennem forbindelsen med Kristus. Ved tro på ham som en personlig Frelser skabes forbindelsen. Synderen forener sin svaghed med Kristi styrke, sin tomhed med hans fylde, sin skrøbelighed med hans urokkelige magt. Så har han Kristi sind. Kristi menneskelighed har rørt vor menneskelighed, og vor menneskelighed har fået forbindelse med det guddommelige. På denne måde bliver mennesket ved Helligånden delagtig i guddommelig natur. Han bliver modtaget i den Elskede. (DA 675)

[252]

Helligånden rensr synden ud af karakteren.

Vi må lære af Kristus. Vi må forstå, hvad han betyder for dem, han har forløst. Det må blive klart for os, at det er vort privilegium ved tro på ham at få del i guddommelig natur. Så bliver vi rensr for al synd og alle karakterfejl. Vi behøver ikke at beholde nogen tilbøjelighed til at synde. »Også jer har han levendegjort, da I var døde i jeres overtrædelser og synder, som I forhen vandrede i, ledede af denne verdens tidsånd og af herskeren over luftens rige, den åndemagt, som er virksom i ulydighedens børn. Til dem hørte også vi forhen, da vi fulgte vort køds lyster og gjorde, hvad kødet og tankerne ville, og af naturen var vi vredens børn ligesom de andre. Men Gud, som er rig på barmhjertighed, har på grund af den store kærlighed, hvormed han elskede os, gjort os levende med Kristus, os, som var døde på

grund af vore overtrædelser - af nåde er I frelst! Ja, han har opvakt os med ham og givet os plads med ham i den himmelske verden, i Kristus Jesus.« Ef.2,1-6.

[253] Idet vi får del i den guddommelige natur, bliver nedarvede og tillærte tilbøjeligheder til det onde rensset bort fra karakteren, og vi bliver en levende kraft til det gode. Idet vi hver dag undervises af den guddommelige Lærer og får del i hans natur, overvinder vi i samarbejde med Gud Satans fristelser. Gud og menneske arbejder sammen, så at mennesket bliver eet med Kristus, som han er eet med Gud. Da har vi samfund med Kristus i det himmelske. Sindet hviler i fred og sikkerhed i Jesus. (RH 24-4-1900; 7BC 943)

Kun Helligånden kan overvinde synd.

Idet Jesus forklarede sine disciple Helligåndens gerning, forsøgte han at oplive deres hjerter med ;len glæde og det håb, som fyldte hans eget. Han glædede sig over den store hjælp, han havde beredt for sin menighed. Helligånden var den største af alle de gaver, han kunne bede Faderen om for at forædle menigheden. Ånden skulle gives som en genskabende kraft, og uden Kristi offer ville den intet have gavnet. Det ondes magt var tiltaget gennem århundreder, og det er forbløffende i hvilken grad menneskene bøjede sig under dette sataniske fangenskab. Kun ved den mægtige tredie person i Guddommen kunne synden modstås og overvindes - ikke blot med begrænset ydelse, ville han komme, men i guddommelig styrkes fylde. Det er Helligånden, som virkeliggør verdens Frelses værk. Det er ved Anden, at hjertet bliver rensset. Ved Ånden bliver den troende delagtig i guddommelig natur. Kristus har skænket sin Ånd som en levende kraft til at overvinde alle nedarvede og erhvervede tilbøjeligheder til det onde - og til at præge hans egen karakter i hans menighed. (DA 671)

Den kraft, som skabte universet og oprejste Jesus fra de døde, kan genskabe os i Guds billede.

Det står ingen steder skrevet, at en synder skal omvende sig, før han efterkommer Jesu indbydelse: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.« Mennesker må komme til Kristus, fordi de ser ham som deres Frelser, deres eneste hjælp, så de kan blive i stand til at omvende sig; for hvis de kunne omvende sig uden at komme til ham, kunne de også blive frelst uden ham. Det er den dyd, som han udstråler, der leder til ægte

omvendelse. Peter klargør dette i sin tale til israeliterne, når han siger: »Ham har Gud med sin højre hånd ophøjet til Fører og Frelser for at give Israel omvendelse og syndernes forladelse.« Anger er lige så vel en Kristi gave, som tilgivelse er, og den findes ikke uden Jesu gerning i hjertet. Vi kan lige så lidt angre uden at Kristi Ånd vækker samvittigheden, som vi kan få tilgivelse uden ham. Kristus drager synderen til sig ved den kærlighed, som kom til udtryk på korset, og dette blødgør hjertet, påvirker sindet og indgiver sjælen anger og omvendelse. (RH 1-4-1890)

[254]

De mennesker, som er indfanget af en sværmerisk religion, synes ikke om den tanke, at det gamle menneske med dets gerninger skal dø, og enhver oprørsk tanke bringes til lydighed under Kristus. De ønsker ikke at underkaste sig Guds Ånd, som arbejder på at rense al fordærvelse ud af hjertet og fylde det med levende principper som dyd, afholdenhed, gudfrygtighed og broderlig venlighed og kristelig kærlighed. Men den, som modtager Guds Ånd, vil, selvom han har været død i synden, opleve den levendegørende indflydelse af den kraft, som oprejste Jesus fra de døde. Helligåndens levendegørende kraft vil oprejse dem, som indser deres hjælpeløshed, bekender deres synder og tror på Jesus. Alle evner skal bringes under Helligåndens kontrol. Uden denne hjælp kan mennesket kæmpe af al magt, bruge sin forstand, veltalenhed og åndsevne i et forsøg på at bringe orden i en falden, kaotisk verden. Måske lytter nogle til disse forsøg, men spørgsmålet er: Hvad er resultatet blevet? Jesus svarer: »Uden mig kan I slet intet gøre.« Johs.15,5. Selvom al skolens lærdom og al den opsamlede menneskelige dygtighed sættes ind over for dem, som er døde i deres synder, formår det ikke at forandre karakteren. Menneskelig egoisme i al dens fordærvelse forbliver uændret. Kun Guds Ånd kan rense mennesker og bevare dem rene. Åndens arbejde i sjælen bringer liv til den døde og frier ham ud af syndens slaveri, som har bragt sjælen under lovens fordømmelse, hvorved vrede og trængsel overgår enhver overtræder. Det er Kristi nåde, som bringer frelse til hver den, som modtager den. De, som bliver omvendt, oplever fred og forvisning i al fremtid. (ST 5-11-1894)

[255]

Jesus ønsker mennesker i sin tjeneste. Han vil lede deres vildledte evner således, at de ved hans nåde kan virke til andres bedste, og alle kan blive sin broders vogter i uselvsk kærlighed, så verden kan vende tilbage til Gud. Ved tro på Jesus Kristus og indbyrdes

afhængighed sluttet forbindelsen til Guds trone - ved menneskelig virksomhed forenes menneskeheden med Gud. Herren har lovet, at hans hellige Ånd, den højeste magt i universet, skal åbenbares i mennesker, for at menneskeheden skal blive forædlet ved tro på Jesus Kristus. En indflydelse, som udgår fra Gud, samler universets kræfter, for at en fortabt og oprørske slægt kan blive forligt med og løftet op til Gud. (ST 4-9-1893)

Mennesket uden Helligånden.

Kristus viser, at menneskeheden, hvis den ikke er under Guds Ånds vejledende indflydelse, er et frygteligt redskab for den onde. (5BC

[256] 1122)

34 Åbenbaringen 19

Bruden og brylluppet.

Lignelsen om de ti jomfruer og bruden er en altid nærværende sandhed.

Denne lignelse handler ikke om syndere i almindelighed, men om dem, som bekender sig til at tro på Kristus. Bruden er menigheden, som venter på Frelserens andet komme. Gennem den første og den anden engels forkyndelse i Åb.14 er et særligt budskab kommet til vor verden...

Det første og det andet englebudskab forenes og fuldkommes i det tredje...

Under forkyndelsen af disse budskaber lød råbet: »Se, Brudgommen er der!« De, som troede på disse budskaber, så sig tvunget til at gå ud af deres menigheder, fordi de forkyndte Kristi andet komme i himlens skyer. Hele verden skulle høre budskabet: »Se, Brudgommen er der, gå ham i møde!« Mange af dem, som hørte disse budskaber, troede, at de skulle opleve at se Kristi komme; men Brudgommens komme blev forsinket for at alle skulle få en mulighed for at høre det sidste nådens budskab til en falden verden.

Hvis de mennesker, som bekendte sig til at tro på sandheden, havde gjort deres del som kloge jomfruer, ville budskabet allerede være nået til alle folk, stammer og tungemål. Men de fem var dårer. Sandheden skulle have været forkyndt af de ti jomfruer, men kun fem havde gjort de nødvendige forberedelser for at slutte sig til den skare, som vandrede i det lys, de havde fået. ,

De tre englebudskaber skal gentages. Kaldet skal gives til menighederne: »Faldet, faldet er Babylon, den store, og den er blevet bolig for dæmoner og tilhold for alskens urene ånder og tilhold for alskens urene og afskyede fugle! Thi af hendes utugts harmes vin har alle folkeslagene drukket, og med hende har jordens konger bedrevet utugt, og jordens købmænd er blevet rige på grund af hendes umådelige yppighed... drag ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager. Thi

[257]

hendes synder har hobet sig op, så de når »til Himmelen, og Gud har kommet hendes uretfærdigheder i hu.« Åb. 18,2-5.

Mange, som under den første og den anden engels budskab gik ud for at møde Brudgommen, afviste det tredje og sidste budskab til verden - og det vil gå på samme måde, når det sidste kald lyder. (RH 31-10-1899)

Menigheden er bruden.

Herren er sin menigheds ægtemand. Menigheden er bruden, Lammets hustru. Hver eneste oprigtigt troende er en del af Kristi legeme. Han anser utroskab overfor ham som en kvindes utroskab mod sin mand. Vi bør huske på, at vi er en del af Kristi legeme. (7 BC 986)

Menigheden er bruden, Lammets hustru. Hun skulle bevare sig selv ren, helliggjort, hellig. Hun skulle aldrig beskæftige sig med nogen dårskab; for hun er en konges brud. Dog erkender hun ikke sin ophøjede stilling. Hvis hun forstod dette, ville hun være helt herlig i sit indre. (Letter 177,1901)

Menigheden er Kristi brud, og dens medlemmer må trække i åg med deres leder. ,

Gud advarer imod, at vi besmitter vore klæder. (Letter 123 1/2, 1898)

Brylluppet symboliserer foreningen af menneskelighed og Guddommelighed i den troende. med andre ord, det er sildigregnen.

[258] Lignelsen om bryllupsklædningen forklarer noget af største vigtighed. Ægteskabet repræsenterer foreningen af det menneskelige og det guddommelige; bryllupsklædningen er et billede på den karakter, som må findes hos alle, som skal blive godkendt som bryllupsgæster. (COL 307)

At være eet med Gud som Kristus er eet med Faderen - hvad betyder det?

Kristus blev kød af vort kød, for at vi kunne blive een ånd med ham. (DA 388)

Vi skal fremstille sandheden, som den er i Jesus. Han kom til verden for at frelse syndere. I tre og tredive år levede han som vort eksempel. Han tålte forhånelse, skam, forkastelse og død - dog lever han. Han er en levende Frelser. Han er opsteget til det høje for at gå i forbøn for os. Lige før sin korsfæstelse bad han om, at hans disciple måtte være eet med ham, ligesom han var eet med Faderen. Er det virkelig muligt, at det syndefulde, faldne menneske kan komme ind i

en så ophøjet forbindelse med Kristus? En sådan forening vil bringe lys, fred og trøst til vore sjæle. (ST 24-6-1889)

Han bad om, at hans disciple måtte blive eet med ham, ligesom han er eet med Faderen, Mennesker siger, at denne enhed med Kristus er en umulighed; men Kristus har gjort den mulig ved at bringe os i harmoni med sig selv ved sit liv og sit offer. Hvorfor tvivle på Guds kærlighed og magt? Hvorfor ikke tro på hans ord? Ser du ikke Jesu ynde og tiltrækning? Søg da at følge i hans fodspor. Han kom for at åbenbare Faderen for verden, og han har givet os den opgave at repræsentere hans kærlighed, renhed og godhed og hans ømme sympati for menneskenes børn...

Lad os løfte vore øjne til den himmelske helligdoms åbne døre, hvor lyset fra Guds herlighed skinner på Jesu Kristi ansigt - han, som »helt og fuldt kan frelse dem, der kommer til Gud ved ham.« Hebr.7,25. Hvorfor ikke tale om frelsesplanen? Hvorfor ikke grave i sandhedens miner efter visdommens skatte, så du kan fatte Guds løfter. Hvorfor ikke blive i Kristi kærlighed og tale om frelsesplanen? (ST 15-4-1889)

Da Filip bad Mesteren vise ham Faderen, så Jesus bedrøvet på ham og sagde: »Så lang en tid har jeg været hos jer, og du har ikke lært mig at kende, Filip« Den, som har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: »Vis os Faderen. <? Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De ord, jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger. Joh.14,9-10. Vort liv kan være så tæt forbundet med Gud, at vi kan eje denne en og enhed med Kristus. Vore tanker, tilbøjeligheder, ønsker og appetit kan være helt på Herrens side. Da skal vi ikke have noget, samer adskilt og forskelligt fra Kristus. Der vil være fuldkommen harmoni mellem vort hjerte og hans; og vi vil være eet med ham, som han er eet med. Faderen. Nu er det tid at komme ind i denne enhed med Kristus. Vi har kun i dag at kalde vor egen ikke i morgen. I dag vil vi beslutte, at vi ikke længere vil vanære Gud med vor vantro og holde os borte fra Mesteren, når han siger: »Kom hid til mig, alle I som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.« Matt.11,28.

[259]

Bordet er dækket, og Kristus indbyder dig til festen. Skal vi afvise hans indbydelse og sige: »Den gælder ikke mig.«? Vi plejer at synge en salme, som beskriver en fest, hvor en glad familie samles

for at nyde et dejligt måltid efter en kærlig fars indbydelse. Mens de glade børn samles omkring bordet, står et fattigt barn i døren. Hun bliver budt indenfor, men vender sig bedrøvet bort, idet hun siger: »Jeg har ingen far derinde.« Vil du reagere sådan, når Jesus byder dig indenfor? Hvis du virkelig har en Fader i Himmelen, beder jeg dig indtrængende om at give det til kende, Han ønsker at gøre dig delagtig i sine rige gaver og velsignelser. Enhver, som kommer med et lille barns tillidsfulde kærlighed, vil finde en Fader der. Hvorledes kunne Herren udtrykke sin kærlighed til os mere kærligt end i disse ord? Han siger os netop, hvad vi skal gøre for at blive frelst. Hvor jeg dog ønsker, at vi alle måtte stole på Guds løfter. (ST25-5-1889)

Brylluppet finder sted, mens Jesus gør tjeneste i det allerhelligste under den undersøgende dom.

[260] Jeg så engle haste frem og tilbage i Himmelen. En engel kom tilbage fra jorden og berettede for Jesus, at hans gerning var fuldendt - de hellige var talt og beseglet. Da så jeg Jesus, som havde gjort tjeneste foran arken, der indeholder de ti bud, løfte sine hænder og sige med høj stemme: »Det er fuldbragt.« Alle englene tog deres kroner af, mens Jesus højtideligt erklærede: »Lad den, som gør uret, blive ved med at gøre uret, og lad den urene blive ved med at leve i urenhed, og lad den retfærdige blive ved med at øve retfærdighed, og lad den hellige blive ved at leve helligt.« Åb. 22,11.

Hver enkelt sag er blevet afgjort til liv eller til død. Mens Jesus har gjort tjeneste i helligdommen, er dommen blevet afsagt, først over de retfærdige døde og derefter over de retfærdige levende. Kristus havde modtaget sit rige, efter at han havde sonet og udslettet sit folks synder. Rigets undersøtter blev talt op. Lammets bryllup blev fuldbyrdet. Og herredømmet over alle ting blev givet til Jesus og de frelste; og Jesus skulle herske som kongers Konge og herrers Herre. (EW 279-280)

Bruden modtager Brudgommens navn, Brudgommens Faders navn og sit nye hjemns navn. Med andre ord brylluppet og beseglingen er nøjagtig det samme.

De 144.000 blev alle beseglede og fuldstændig forenede. På deres pander stod skrevet: Gud, Det nye Jerusalem og på en strålende stjerne Jesu nye navn. De fortabte blev rasende over vor lykkelige tilstand og ville overfalde os for at sætte os i fængsel. Men når vi rakte hånden ud i Jesu navn, faldt de hjælpeløse til jorden. Da

forstod Satans synagoge, at Gud havde elsket os, som kunne tvætte hverandres fødder og hilse brødrene med et helligt kys - og de tilbad ved vore fødder. (EW15)

Lammets sejr.

Menighedens sidste triumftog.

Mens den undersøgende dom foregår i Himmelen, mens de angergivne troendes synder fjernes fra helligdommen, skal der ske en særlig renselse fra synd blandt Guds børn på jorden. Dette fremstilles tydeligt i budskaberne i Åb.14. [261]

Når denne renselse er blevet fuldført, vil Kristi efterfølgere være beredt for hans komme. »Da skal Judas og Jerusalems offergaver være Herren liflige som i fordums dage, i henrundne år.« Ma1.3,4. Da skal den menighed, som Herren ved sit komme vil modtage, være »herlig, uden plet eller rynke eller andet sådant.« Ef.5,27. Da skal den »titte frem som morgenrøden, fager som månen, skær som solen, .frygtelig som hæere under banner.« Højs.6,10 (GC 425)

Englen sagde: »Se!« Min opmærksomhed blev henledt på den skare, jeg havde set blive rystet voldsomt. Jeg så dem, som jeg tidligere havde set græde og bede fortvivlet. Den beskyttende engleskare omkring dem var blevet fordoblet, og de var klædt i rustning fra isse til fod. De gik frem i fuldstændig orden som et kompagni soldater...Jeg hørte dem, der var klædt i rustningen forkynde sandheden med stor styrke... Jeg spurgte, hvad der var årsag til denne store forandring. Og englen svarede: »Det er sildigregnen ...« Snart hørte jeg Guds stemme, som rystede himlen og jorden... Deres fjender, de vantro omkring dem, faldt til jorden som døde; de kunne ikke udholde det lys, som skinnede på de befriede hellige. Dette herlige lys hvilede over dem, indtil Jesus kom til syne i himlens skyer... (EW 271-273)

De sejrendes hvide klæder.

Det er rigtigt at elske skønhed og at ønske den. Gud ønsker, at vi skal søge den højeste skønhed, som aldrig forgår. Ingen ydre skønhed er af så stor værdi som en ydmyg, stille ånd. - de »hvide, rene linnedklæder«, som alle de frelste på jorden skal bære. Denne klædning vil gøre dem smukke og elskelige her, og siden være deres adgangstegn til Kongens palads. Hans løfte er: »De skal vandre med mig i hvide klæder, thi de er værdige dertil.« Åb.3,4 (AA 523-524) [262]

Den sidste kamp mod Lammet og dem, der følger det, de kaldede, udvalgte og trofaste.

Ligesom Kristus blev herliggjort på pinsefestens dag, vil han atter blive herliggjort ved evangeliets afslutning, når han vil berede et folk til at bestå den sidste prøve, den afsluttende fase i den store strid. Profeten beskrev denne kamp således....

»De skal føre krig mod Lammet, og Lammet skal sejre over dem, fordi det er herrernes Herre og kongernes Konge, sejre sammen med dem, som er i dets følge, de kaldede og udvalgte og trofaste.« Åb.17,14 (RH 29-11-1892)

Klædt i Kristi retfærdigheds rustning vil menigheden gå ind i sin sidste kamp »fager som månen, skær som solen, frygtelig som hære under banner.« Den skal gå ud sejrende og til sejr. (PK 725)

Åbenbaringen 19,16-11 er Harmagedon.

Vi behøver at studere udgydelsen af den syvende plage. Ondskabens magter vil ikke opgive kampen uden sværdslag. Men forsynet er med i slaget ved Harmagedon. Når jorden er oplyst af herligheden fra englen i Åbenbaringen 18, vil både gode og onde religiøse elementer vågne op, og den levende Guds hære vil sejre. (7 BC 983)

Der findes kun to grupper mennesker i denne verden - de som er tro mod Gud, og de som står på mørkets fyrstes side. Satan og hans engle vil komme med stor magt og tegn og falske mirakler for at bedrage jordens beboere - og om muligt endog de udvalgte. Denne krise er nær. Skal det lamme energien hos dem, som kender sandheden? Er bedrageriske magters indflydelse så stor, at sandheden vil blive overvundet?

Snart skal slaget ved Harnagedon udkæmpes. Himmelenes hære på hvide heste anføres af ham, på hvis klædning der står skrevet: kongers Konge og herrers Herre. (7 BC 982)

To store magter vil kæmpe i det sidste store slag. På den ene side står himlens og jordens Skaber. Alle, som er på hans side, bærer hans segl og adlyder hans bud. På den anden side står mørkets fyrste sammen med dem, som har valgt frafald og oprør. (RH 7-5-1901; 7

[263] BC 982-983)

[264]

35 Åbenbaringen 20

De tusinde År

Nu finder de begivenheder sted, som har sit forbillede i den sidste højtidelige handling på den store forsoningsdag. Når tjenesten i det allerhelligste var afsluttet, og Israels synder var fjernet fra templet ved syndofrets blod, blev sydebukken ført levende frem for Herren. I menighedens nærværelse bekender ypperstepræsten »alle israeliternes overtrædelser, alle deres synder, og lægger dem på bukkens hoved.« 3 Mose 16,21. På lignende måde sker det, når forsoningsværket i den himmelske helligdom er afsluttet, da vil Guds folks tilgivne synder i Guds og de himmelske engles nærværelse på samme måde blive lagt på Satan. Han vil blive erklæret skyldig i alt det onde, han har fået dem til at gøre. Og ligesom sydebukken blev sendt ud i et ubeboet land, vil Satan blive forvist til en ødelagt jord - en ubeboet, uhyggelig ørken.

Johannes forudsiger Satans forvisning og det kaos og den ødelæggelse, som hersker på jorden, og han erklærer, at sådan vil det være tusinde år. Efter beskrivelsen af Herrens andet komme og de fortabtes undergang fortsætter profeten: »Og jeg så en engel komme ned fra Himmelen med nøglen til afgrunden og en stor lænke i sin hånd. Og han greb dragen, den gamle slange, det er Djævelen og Satan, og bandt ham for tusinde år og kastede ham i afgrunden og lukkede den over ham og satte segl for, så han ikke mere kunne forføre folkeslagene, før de tusinde år var omme. Så skal han løses en lille tid.« Åb.20,1-3.

Udtrykket »afgrunden« repræsenterer jorden i en tilstand af ødelæggelse og mørke, som fremgår af andre skriftsteder. Angående jordens tilstand »i begyndelsen« siger Bibelen, at den var »øde og tom, og der var mørke over verdensdybet.« I Mose 1,2. Profetien siger, at den vil blive bragt tilbage til denne tilstand, i alle tilfælde delvis. Idet han ser frem til Herrens store dag, erklærer profeten Jeremias: »Jeg så på jorden, og se, den var øde og tom, på himlen, dens lys var borte; bjergene så jeg, og se, de skjald, og alle højene

[265]

bævede; jeg så, og se, der var mennesketomt og alle himlens fugle var fløjet; jeg så, og se, frugthaven var ørken, alle dens byer var lagt øde for Herren, for hans glødende vrede.« Jer.4,23-26.

Dette skal være Satans og hans onde engles hjem i tusinde år. Lænket til denne jord vil han ikke have adgang til andre verdener for at friste og plage dem, som aldrig er faldet i synd. Det er i denne betydning, at han er bundet. Der er ingen tilbage, som han kan udøve sin magt over. Han er fuldstændig afskåret fra sin gerning med at bedrage og ødelægge, som i så mange århundreder har været hans eneste glæde.

Idet profeten Esajas ser fremad til den tid, da Satan bliver styrtet, udbryder han: »Nej, at du faldt fra Himmelen, du strålende morgenstjerne, fældet og kastet til jorden, du folkebetvinger! Du, som sagde i hjertet: »Jeg vil storme Himmelen, rejse min trone deroppe over Guds stjerner... den Højeste lig.« - ja, ned i dødsriget styrtes du, nederst i hulen! Ser man dig, stirrer man på dig med undrende blikke: »Er det ham, som fik jorden til at bæve, riger til at skælve, ham, som gjorde verden til ørken og jævned byer, ikke gav fangerne fri?« Es.14,12-17.

I seks tusinde år har Satans oprør fået »jorden til at bæve.« Han har gjort »verden til ørken og jævnet byerne,« Og han »gav ikke fangerne fri.« I seks tusinde år er Guds børn gået ind i hans fængsel, og han ville holde dem fanget i al evighed; men Kristus har overmandet hans vogtere og befriet fangerne.

[266] Selv de fortabte er nu uden for Satans rækkevidde. Alene med sine onde engle er han overladt til at betragte resultaterne af den forbandelse, som synden har forårsaget. »Folkenes konger hviler med ære hver i sit hus (graven), men du er slængt hen uden grav som et usseligt foster... I graven samles du ikke... fordi du ødte dit land og dræbte dit folk.« Es.14,18-20.

I tusinde år vil Satan vandre omkring på den ødelagte jord og betragte resultaterne af sit oprør mod Gud. Hans lidelser vil være forfærdelige. Lige siden han faldt, har et liv i uafbrudt aktivitet bandlyst al eftertanke, men nu er han berøvet sin magt og overladt til at tænke over sin adfærd, siden han først gjorde oprør mod Himmelens Gud. Med frygt og bæven ser han frem til en grufuld fremtid, da han skal lide for alt det onde, han har gjort, og straffes for de synder, han har fået andre til at begå.

Guds børn vil fryde sig over Satans fangenskab. »På den dag Herren giver dig hvile for din møje og uro og for den hårde trældom, der lagdes på dig, skal du istemme denne spottesang om Babels konge(som her repræsenterer Satan); »Hvor er dog bødlen stille, tvangshuset tyst!« Herren har brudt de gudløses stok, herskernes kæp, som slog i vrede folkeslag, slag i slag, og tvang i harme folk med skånselsløs tvang.« Es. 14,3-6.

I de tusinde år, mellem den første og den anden opstandelse, finder dommen over de fortabte sted. Paulus omtaler denne dom som en begivenhed, der følger efter Jesu andet komme: »Døm derfor ikke noget før tiden, før Herren kommer, han, som skal bringe for lyset, hvad der er skjult i mørket, og åbenbare, hvad hjerterne vil.« 1 Kor.4,5. Og Daniel siger, at da den Gamle af Dage kom, »blev retten givet den Højstes hellige.« Dan. 7,22. Til den tid vil de retfærdige være konger og præster for Gud. I Åbenbaringen siger Johannes: »Jeg så troner, og de satte sig på dem, og der blev givet dem magt til at dømme.« »De skal være Guds og Kristi præster og være konger med ham i de tusinde år.« Åb.20,4.6. Det er på denne tid, at »de hellige skal dømme verden,« som Paulus har forudsagt i 1 Kor.6,2. Sammen med Kristus skal de dømme de fortabte, idet de sammenligner deres handlinger med lovens bog, Bibelen, og afgør enhvers sag efter de gerninger, de har gjort. Da bliver det afgjort, hvilken sum af lidelse hver enkelt må gennemgå, og det skrives ud for deres navne i dødens bog.

Også Satan og hans engle bliver dømt af Kristus og hans folk. Paulus siger: »Ved I ikke, at I skal dømme engle?« 3.vers. Og Judas erklærer, at »de engle, som ikke varetog deres høje hverv, men forlod deres bolig, har han holdt forvaret med evige lænker i mørket indtil dommen på den store dag.« Judas 6.

[267]

Ved afslutningen af de tusinde år vil den anden opstandelse finde sted. Da vil de fortabte blive oprejst fra de døde og komme frem for Gud, og den dom, som står skrevet, vil blive fuldbyrdet. Efter at Johannes har beskrevet de retfærdiges opstandelse, siger han: »De andre døde blev ikke levende, før de tusinde år var til ende.« Åb.20,5. Og Esajas siger angående de fortabte: »De slæbes i fængsel som fanger, holdes under lås og lukke og straffes lang tid efter.« Es.24,22 (GC658-661)

Syndenbukken.

Den engel, som binder Satan, svarer til den mand »som holdes rede dertil,« der førte syndenbukken bort. (3 Mose 16,21) .

»Derefter så jeg, at Jesu gerning i helligdommen snart ville være afsluttet; og så vil han vise sig i døren til det hellige og bekende Israels synder over syndenbukkens hoved. Derefter vil han iføre sig hævnens klædebon. Plagerne vil komme over de fortabte. Men det vil ikke ske, før Jesus har iført sig denne klædning og taget plads på den store hvide sky. Mens plagerne falder, vil syndenbukken blive ført bort. Den vil kæmpe voldsomt for at undslippe, men blive holdt fast af den hånd, som fører den. Skulle den slippe løs, ville de frelste miste livet. Jeg så, at det tager tid at føre syndenbukken bort til glemslens land, efter at synderne er blevet lagt på dens hovede. (Spalding-Magan Coll.s.2)

Under plagerne er Guds folk for evigt i sikkerhed for fristerens listige påfund,

Mens Guds børn ydmyger deres sjæle for Gud og trygler om rene hjerter, lyder befalingen: »Tag de snavsede klæder af dem!« og de opmuntrende ord: »Se, jeg har taget din skyld fra dig, og du skal have højtidsklæder på.« Sak.3,4. De prøvede og fristede, men trofaste Guds børn iføres Kristi retfærdigheds pletfrie klædning. De foragtede iklædes vidunderlige dragter, som aldrig mere vil blive besmittet af denne verdens fordærvelse. Deres navne vil blive stående i livets bog sammen med de trofaste fra alle tider. De har modstået bedragerens list; dragens vrede har ikke røkket deres troskab. Nu er de for evigt i sikkerhed for fristerens snarer. Deres synder er lagt på syndens ophavsmand.

Og de er ikke blot blevet tilgivet og modtaget, men æret. De har fået en smuk hovedbeklædning. De skal være konger og præster for Gud. Mens Satan anklagede dem og søgte at tilintetgøre dem, færdedes hellige engle frem og tilbage og gav dem den levende Guds segl. De skal stå på Zions bjerg sammen med Lammet og med Faderens navn på deres pander. (5T 475)

I denne tid, da vor store Ypperstepræst går i forbøn for os, skulle vi søge at blive fuldkomne i ham. End ikke med ren eneste tanke gav vor Frelser efter for fristelsen. Men Satan finder et punkt i det menneskelige hjerte, hvor han kan få fodfæste, et syndigt ønske som næres, som hans fristelser kan bruge til at tage magten. Men Jesus

siger om sig selv: »Verdens fyrste kommer, og i mig er der intet, som hører ham til.« Joh.14,30. Satan kunne ikke finde noget hos Guds Søn, som satte ham i stand til at besejre ham. Han havde holdt sin Faders bud, og der fandtes ingen synd hos ham, som Satan kunne drage fordel af. I en sådan tilstand må de mennesker befinde sig, som skal bestå i trængselstiden. (GC 623)

Sydebukken har intet at gøre med Satans andel i de troendes synd,

Det er tilbøjeligheden til at undskylde vore moralske mangler, som fører til syndige vaner. Vi må aldrig glemme, at Gud lægger skylden for synden på synderen. Gud vil aldrig anerkende Satans virke som en undskyldning for synd. Hvis der findes en undskyldning for en forkert handling, er !len ikke en synd. Satan fryder sig, når de, der bekender sig til at være Kristi efterfølgere, kommer med undskyldninger for deres karakterfejl. Synder, som man ikke har omvendt sig fra og bekendt, kan aldrig blive slettet udi Himmelenes bøger. Ved oprigtig bekendelse af synder bliver hjertet rensset fra moralsk besmittelse. Der må ske en omvendelse fra de synder, som Herren har peget på, før sjælen kan stå skyldfri for Gud i ydmyg erkendelse af, at den har været Satans tjener - ophøjet ham og vanæret sin Herre. (ST 13-12-1899)

[269]

Sydebukke. handlingen viser, at der overhovedet ikke findes nogen årsag til syndens eksistens,

Englene var skabt gode og kærlige. De elskede hverandre uselvvisk og deres Gud over alt, og hans kærlighed ledte dem til at gøre hans vilje. Guds lov var ikke et byrdefuldt åg for dem. Det var deres glæde at gøre hans vilje og lytte. til hans røst. Men i denne fredfyldte, rene verden opstod synden hos en, som havde været fuldkommen på alle måder. Profeten skriver om ham: »Dit hjerte hovmodede sig over din skønhed, du satte din visdom til på grund af din glans,« Ez.28,17.

Synd er noget mystisk, noget uforklarligt. Der var ingen grund til dens opståen. At søge at forklare den, ville være at søge en grund til den. og det ville være at retfærdiggøre den. Synden opstod i et fuldkomment univers - den var utilgivelig og overordentlig forkert. Årsagen til at den opstod og udviklede sig, er aldrig blevet forklaret og vil aldrig blive det, selv ikke på den store dag, når retten bliver sat og bøgerne åbnet; når hvert menneske skal dømmes efter sine gerninger, og Guds angrende, helliggjorte børns synder lægges på

[270] syndebukken, syndens ophavsmand. På den dag vil det blive klart for alle, at der ikke findes, og aldrig har været nogen årsag til synden. Ved den endelige fordømmelse af Satan og hans engle og alle de mennesker, som har forenet sig med dem i overtrædelse af Guds lov, vil de alle bringes til tavshed. Når de utallige oprørere fra alle tider, lige fra den første store oprører til den sidste overtræder, bliver spurgt, hvorfor de har brudt Guds lov, vil de være tavse. Der vil ikke være noget svar at give - ingen grund som har den mindste vægt. (ST 28-4-1890)

Hver synd straffes to gange.

De ugudeliges synder straffes i Jesus på korset og på de ugudelige, som forkaster hans kærlighed og benægter, at deres synder er købt af Jesus ved hans offer.

Et menneskes værdi og størrelsen af et menneskes ansvar kan kun erkendes i lyset af Golgatas kors. Han, som viser sig for synderen som den, der har magt til at udfri, vil vise sig mægtig i sin vrede og dom over hver den, som ikke har angret. Han, som holder verdener på plads, vejer bjerge og flytter øer uden mindste besvær, vil vise sig mægtig til at hævne sin foragtede kærlighed og nåde. De, som trøster sig med, at Gud er for nådig til at straffe synderen, behøver blot at se på Golgata for at blive absolut overbevist om, at hævnen vil ramme hver den, som overtræder hans retfærdige lov.

Straffen for at overtræde Guds lov kan måles med den pris, det kostede at forløse overtræderen. Hvilken ubeskrivelig lykke er beredt for dem, der vil lade sig frelse ved Kristus - og hvilken forfærdelig ulykke for dem, som foragter og forkaster hans store Irelse! Det, mennesker sætter allerhøjst i denne verden, bliver til intet i lyset af dette - og hvor ophøjet bliver ikke vor pligt til at bruge alle de evner, Herren har skænket os, i hans tjeneste. (ST 24-10-1906)

Straffen for de frelstes synder vil ramme Satan, fordi disse synder var årsag til Guds Søns død.

[271] Fordi Satan er syndens ophavsmand, den direkte kilde til al den synd, som var årsag til Guds Søns død, kræver retfærdigheden, at den endelige straf skal ramme ham. Kristi gerning for menneskenes forløsning og universets renselse for synd vil blive afsluttet ved, at synden fjernes fra den himmelske helligdom og lægges på Satan, som skal bære den endelige straf. På samme måde blev den forbil-

ledlige tempeltjeneste en gang om året afsluttet ved, at templet ble«
renset og synderne lagt på syndebukkens hoved. (PP358)

Det ovenfor nævnte stadfæstes i følgende citater.

Gud vil helt bestemt dømme verden for at hævne sin enbårne Søns
død, han, som »stod anklaget for Pilatus« og Herodes« domstol. (TM
139)

En retfærdig Gud må hævne sin Søns død. (TM 131; se også RH
23-1-1900; RH 30-1-1900)

Dette er soning for Guds Søns død. (Se 3 Mose 16,10)

[272]

36 Åbenbaringen 21 og 22

De frelstes arv giver sindet ligevægt

Når vi betragter den kommende verden, får sindet ligevægt, så de ting, vi ser med vore fysiske øjne, ikke behersker vore følelser, som verdens Forløser har ofret så uendelig meget for at vinde. Ved den Helligånds indflydelse fæstes vore tanker ved usynlige, evige ting, og sjælens øje fanges af denne uforgængelige skat i al dens skønhed. På denne måde lærer vi at se på det usynlige og evige og at agte Kristi forsmædelse højere end al verdens rigdom. (ST 26-61893)

Da Kristus ved sit offer betalte syndens pris, var det ikke blot for at løskøbe mennesket, men også for at genvinde det herredømme, som mennesket havde mistet. Alt det, som den første Adam mistede, vil den anden genvinde. Profeten siger: »Du hyrdetårn, Zions datters høj, til dig skal det komme, det forrige herredømme tilfalde dig, Jerusalems datters rige.« Mika 4,8. Og Paulus viser fremad til et »pant på vor arv, så hans ejendomsfolk kan blive forløst.« Ef.1,14. Gud skabte jorden som et hjem for hellige, lykkelige væsener. Denne hensigt vil blive nået, når den, fornyet ved Guds kraft og friet fra synd og sorg, skal blive de forløstes evige hjem.

[273] En frygt for, at den nye verden skal synes for materiel, har fået mange til at borteliminere netop de sandheder, som får os til at betragte den som vort hjem. Kristus forsikrede sine disciple om, at han gik bort for at berede dem boliger i Faderens hus. De, som tager imod Guds Ords undervisning, kan ikke være helt uvidende om de himmelske boliger. Og dog, »hvad intet øje har set og intet øre har hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, har Gud beredt for dem, der elsker ham.« 1 Kor.2,9. Menneskeligt sprog er helt utilstrækkeligt til at beskrive de retfærdiges løn. Den vil kun blive erkendt af dem, som får den at se. Intet jordisk væsen kan fatte paradisetts herlighed.

I Bibelen kaldes de frelstes arv et land. Der skal den himmelske Hyrde lede sine får til det levende vands kilder. Livets træ bærer hver måned sin frugt, og træets blade er til lægedom for folkene.

Der er krystalklare vandløb, og langs dem dejlige, skyggefulde træer over de stier, som de frelste færdes på. Store sletter er omkranset af smukke høje, og over dem løfter de evige bjerge sig. Guds børn, som så længe har været pilgrimme, vil finde et virkeligt hjem. (RH 22-10-1908)

Viljen og Forløsningen. (Åb.22,17)

Viljen er den afgørende Faktor.

Hvis vore åndelige øjne blev åbnet, ville vi se noget, som vi aldrig ville glemme, så længe vi lever. Vi ville se menneskesjæle holdt nede i undertrykkelse, tynget af sorger, færdige til at dø af modløshed. Vi ville se engle, som hurtigt kommer flyvende for at hjælpe disse fristede sjæle, der står som på randen af en afgrund. Disse prøvede sjæle er ude af stand til at hjælpe sig selv og undslippe den undergang, som truer dem. Guds engle driver de onde engle tilbage og fører sjælene væk fra de farlige steder, for at stille dem på sikker grund. Vi ville se kampene mellem de to hære lige så virkeligt, som den der kæmpes af hære på jorden. Når Satans magt over sjælen bliver brudt, ser vi mennesker vælge korsets vej og sige nej til legemet med dets følelser og begær. Det er en virkelig korsfæstelse af selvet, for viljen overgives til Kristus. Menneskets vilje er ikke særlig stærk, når den er helliggjort og står på Guds side. Viljen er en magt, og da der er mange sejre at vinde i åndelige kampe og mange lektier at lære i Kristi skole, er det nødvendigt, at viljen bliver helliggjort. Når viljen overgives, er sagens kerne nået. Da vil livets kilde blive rensset, og det kristne liv vil blomstre og bære frugt.

Lad os ikke længere glæde fjenden med at tale om vor syndige viljes styrke. Når vi gør det, styrker vi vor vilje til at gå imod Guds vilje. Og den onde glæder sig. Lad os huske på, at vi er Guds børn, forpligtede til at værne om den hellige vilje, som Gud har givet os. [274]

»Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn. De blev ikke født af blod, ej heller af køds vilje, ej heller af mands vilje, men af Gud.« Joh. 1,12-13.

Når vi står Djævelen imod, vil han fly fra os, og vi vil hæve os over menneskelig svaghed på en måde, som vil være gådefuld - også for os selv. Det er ikke dommens dag, som skal afgøre vor evige skæbne. Den afgøres af, hvilken indflydelse vi giver efter for - det

vil enten forandre vor karakter efter Kristi vilje eller bringe vor vilje i modstrid med Guds vilje. (ST 29-10-1894)

Gud ønsker at få vor vilje og intet andet, for sker det ikke, kan selv Helligånden intet udrette.

Den, som beslutter at gå ind i Guds rige, vil erfare, at hele hans gamle natur og mørkets riges magter kæmper imod ham. Selviskhed og stolthed vil modsætte sig alt, hvad der vil afsløre dem som syndige. I os selv kan vi ikke sejre over de onde ønsker og vaner, som søger at få overtaget. Vi kan ikke besejre den mægtige fjende, som holder os i trældom. Kun Gud kan give os sejren. Han ønsker, at vi skal være herre over os selv, over vor egen vilje og vore egne handlinger. Men han kan ikke virke i os uden vort samtykke og samarbejde. Helligånden virker gennem de evner og kræfter, mennesket har fået. Vor energi er nødvendig for at samarbejde med Gud.

Sejren vindes ikke uden megen alvorlig bøn. Og selvet må ydmyges ved hvert skridt. Vor vilje skal ikke tvinges til at samarbejde med Himmelens; den skal underkaste sig frivilligt. Selvom Helligåndens indflydelse blev hundrede gange forstærket, ville det ikke gøre dig til en sand kristen. Satans magt ville ikke blive brudt. Viljen må sættes ind på Guds side. I din egen styrke kan du ikke bringe dine ønsker og tilbøjeligheder ind under Guds vilje. Men hvis du er villig til at

[275] blive gjort villig, vil Gud gøre sin gerning i dig, ja, han vil »nedbryde tankebygninger og alt hovmod, der rejser sig imod erkendelsen af Gud, og tage enhver mennesketanke til fange ind under lydighed mod Kristus.« 2 Kor. 10,4-5. Da vil du »arbejde på din frelse med frygt og bæven; thi Gud er den, som virker i dig både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske.« Fil. 2,12-13.

Mange, som føler sig tiltrukket af Kristi skønhed og Himmelens herlighed, viger tilbage for de betingelser, som er uomgængelige for at vinde Guds rige. (MB 141-142)

At opgive vor egen vilje og lægge den ind under Kristi åg, giver fred og hvile i al evighed.

Vi må bære Kristi åg, hvis vi skal blive eet med ham. »Thi mit åg på jer,« siger han. »Adlyd mine bud.« Men disse bud kan være i direkte modstrid med menneskets vilje og mål. Hvad skal man da gøre? Hør, hvad Jesus siger: »Dersom nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!<: Åget og korset er billede på det samme - at give Gud sin vilje. At bære åget

forener det begrænsede menneske med Guds højtelskede Søn. At tage korset op skærer selvet bort og stiller mennesket, hvor det lærer at « bære Kristi byrder. Vi kan ikke følge Jesus uden at bære hans åg - uden at tage korset op og bære det efter ham. Hvis vor vilje ikke stemmer overens med Guds krav, må vi sige nej til vore egne ønsker og gå i Jesu spor...

Mennesker laver åg, som synes at være lette og behagelige at bære, men til sidst viser de sig at være tunge. Jesus ser dette og siger; »Thi mit åg på dig. Det åg, du selv vælger i den tro, at det vil passe så godt, passer slet ikke. Thi mit åg på dig og lad mig lære dig de ting, som du« nødvendigvis må lære. For jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet. Så skal du linde hvile for din sjæl. For mit åg er gavnligt, og min byrde er let.« Herren tager aldrig fejl angående sine arvinger. Han kender de mennesker, han arbejder med. Når de bøjer sig under hans åg når de opgiver den kamp, som har været nytteløs for dem selv og for Guds sag, linder de ro og hvile. Når de indser deres egne svagheder og mangler, vil de glæde sig over at gøre Guds vilje. De vil tage Kristi åg på sig. Så kan Gud få dem til at ville og gøre hans gode vilje, som ofte går stik imod menneskesindets egne planer. Når vi er blevet salvet med Ånden, vil vi lære ydmyghedens lektie, som altid bringer sjælen hvile. (5 BC 1090-1091; RH 23-10-1900)

[276]

Når vi overgiver vor vilje til Kristus, vil selv vore tanker og følelser blive taget til fange af ham.

Sand religion har med viljen at gøre. Viljen er den styrende kraft i menneskets natur, og bestemmer over alt andet. Viljen er ikke smagen eller tilbøjeligheden - den er den afgørende faktor, som virker i mennesket til lydighed mod Gud - eller til ulydighed.

Du er et intelligent menneske; du ønsker at forme dit liv således, at det vil gøre dig skikket for Himmelen. Du bliver ofte skuffet over din mangel på moralsk styrke, din tvivl og det, at vaner fra dit gamle syndige liv tager magten. Du finder din følelsesmæssige natur i uoverensstemmelse med dine bedste beslutninger og dine mest højtidelige løfter. Intet synes at være virkeligt. Din usikkerhed får dig til at tvivle på oprigtigheden hos dem, som vil hjælpe dig. Jo mere du kæmper med din tvivl, des mere uvirkeligt forekommer alting dig, og til sidst finder du intet sikkert ståsted. Dine løfter er som reb af sand, og i det samme uvirkelige lys ser du dem, som du burde stole på.

Du vil være i konstant fare, indtil du lærer at forstå viljens sande styrke. Du kan tro og love alt muligt, men dine løfter og din tro er intet værd, før du sætter din vilje ind på troens og handlingernes side. Hvis du kæmper troens kamp af hele din styrke, vil du sejre. Du kan ikke regne med dine følelser og dine indtryk; de er ikke til at stole på, særlig med dine forkerte forestillinger og viden om at du har brudt dine løfter svækker både din tro på dig selv og andres tro på dig.

[277] Men fortvivl ikke! Du må være fast besluttet på at tro, selvom intet forekommer dig sandt eller virkeligt. Jeg behøver ikke at fortælle dig, at det er dig selv, der har bragt dig i denne lidet misundelsesværdige tilstand. Du må genvinde din tillid til Gud og til dine brødre. Det gælder om at give din vilje til Jesus Kristus. Når du gør det, vil Gud straks overtage ledelsen og virke i dig både at ville og at gøre hans gode vilje. Hele din natur vil blive bragt ind under Kristi Ånds indflydelse; selv dine tanker vil være ham lydige. Du kan ikke styre dine indskydelser og dine følelser, som du ønsker; men du kan bestemme over din vilje, og du kan forandre dit liv fuldstændigt. Hvis du overgiver din vilje til Kristus, vil dit liv blive skjult med ham i Gud og forenet med den magt, som byder over alle andre magter. Du vil få en styrke fra Gud, som vil holde dig fast ved hans styrke; et nyt liv, troens liv, vil være muligt for dig. Men din vilje må samarbejde med Guds vilje ikke med de venners vilje, gennem hvilke Satan søger at fange og ødelægge dig.

Vil du ikke straks sætte dig selv i det rette forhold til Gud? Vil du ikke sige: »Jeg vil give Jesus min vilje, og jeg vil gøre det nu; fra dette øjeblik vil jeg være helt på Herrens side!«? Thi ikke hensyn til vanens eller appetittens og lidenskabernes stærke krav. Giv ikke Satan en chance for at sige: »Du er en ussel hykler.« Luk døren, så han ikke kan anklage dig eller gøre dig modløs. Sig; »Jeg tror på, at Gud er min hjælper,« og du vil finde, at du sejrer ved ham. Hvis du stadig sætter din vilje ind på Guds side, vil alle dine følelser blive taget til fange af Jesu vilje. Dine fødder vil stå på klippegrund. Somme tider vil det kræve al den viljestyrke, du ejer. Men det er Gud, der arbejder for dig, og han vil danne dig til et kar til sin ære.

Tal tro. Hold dig på Guds side. Sæt aldrig din fod på fjendens side, så vil Herren være din hjælper. Han vil gøre det for dig, som du umuligt kan gøre for dig selv. Da vil dit liv blive ædelt, og dine

gerninger gjort i Gud. Du vil få styrke, alvor og ligefremhed og blive et nyttigt redskab i Guds hånd.

Du behøver hver dag at drikke af sandhedens kilde, hvis du skal fatte hemmeligheden ved glæden i Herren. Men du må huske på, at din vilje er kilden til alle dine handlinger. Denne vilje, som er en så betydningsfuld faktor i et menneskes karakter, blev ved syndefaldet underlagt Satans kontrol; og lige siden har han arbejdet i mennesket at ville og gøre hans vilje til menneskets ubodelige skade og elendighed. Men det uendelige offer, Gud bragte ved at give Jesus, sin elskede Søn, som soning for synden, sætter ham i stand til, uden at overtræde eet princip i sit riges grundlov, at sige: »Giv dig selv til mig; giv mig din vilje; fjern den fra Satans kontrol og jeg vil tage den i eje, så kan jeg virke i dig at ville og at gøre min gode vilje.« Når han giver dig Kristi sind, bliver din vilje hans vilje, og din karakter bliver forvandlet til at ligne Kristi karakter. Er det din hensigt at gøre Guds vilje? ønsker du at adlyde hans Ord? »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.« Matt. 16,24.

[278]

Du kan ikke følge Kristus, medmindre du nægter at tilfredsstille dine tilbøjeligheder og beslutter at adlyde Gud. Det er ikke dine følelser, der gør dig til et Guds barn, men det at gøre Guds vilje. (5T 513-515)